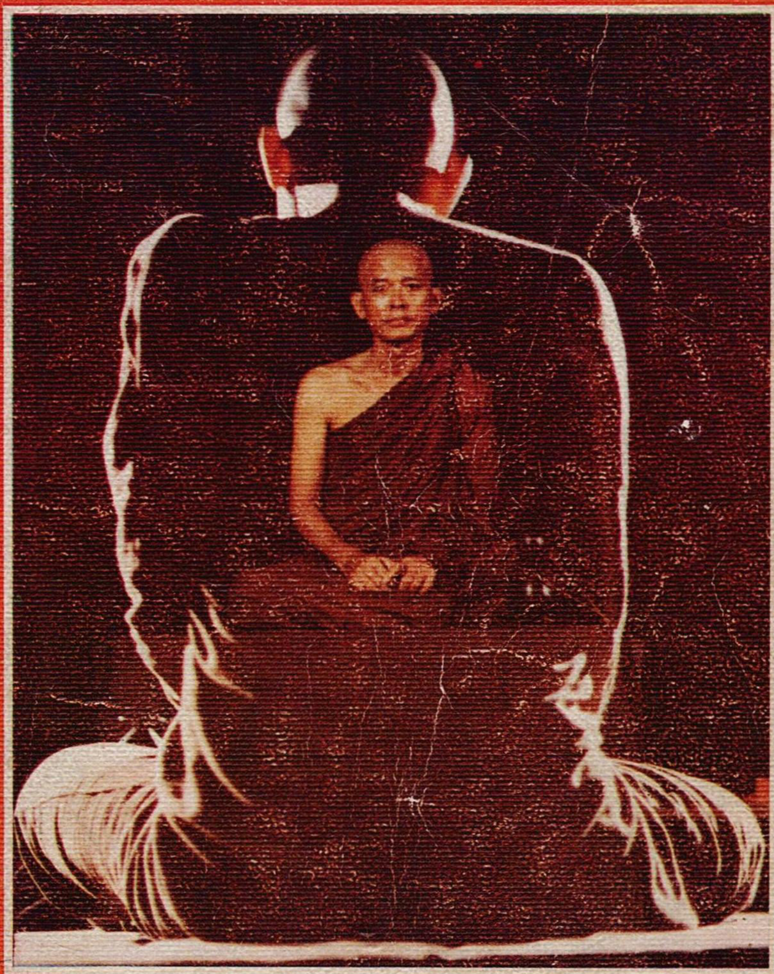
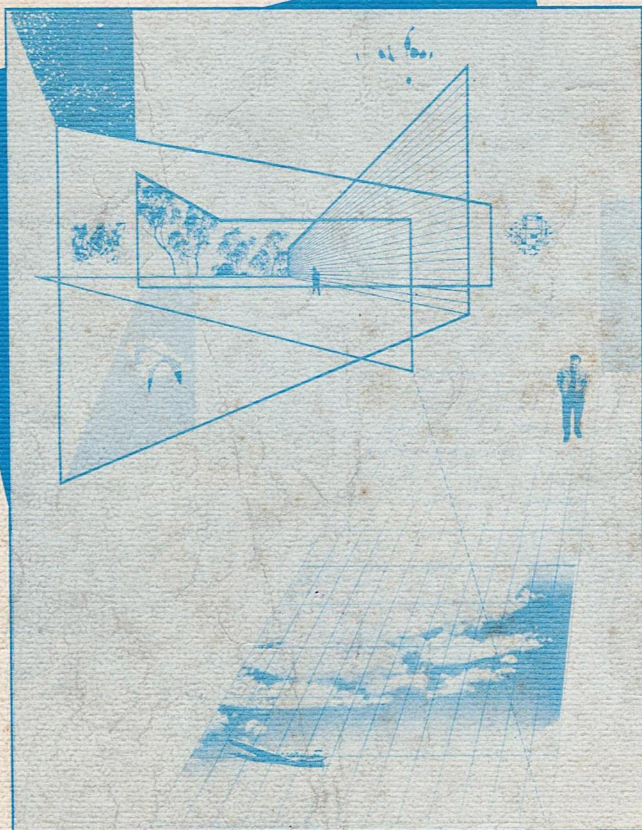

พุทธเปลือกๆ

ผู้ซึ่งหาจุดยืนได้เป็นที่ว่างกลางอากาศ และไม่เกาะแช่อยู่ ณ ที่ใดเลย
แม้ในช่องว่างของความว่าง หรือของตัวเอง เพื่อตัวเอง
ผู้นั้นแล คือ ผู้ที่มีทัศนะในโลกและชีวะ ได้กว้างใหญ่ไพศาลที่สุด
จะเป็นผู้ช่วยผู้อื่นได้มากที่สุดโดยแท้
ทั้งชื่อว่า เป็นผู้ที่มีอิสรภาพสมบูรณ์ที่สุดแท้จริง

พิมพ์ครั้งที่ 1 มิ.ย.28 จำนวน 2,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 2 ก.ค.28 จำนวน 10,000 เล่ม

โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ
๖๗/๑ ถ. สุขาภิบาล ๑
บางกะปิ กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
นางกิติยา วีระพันธุ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

คำนำ

สังคมไทยในยุคสมัยนี้ แม้จะยังคงได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธอยู่ก็ตาม แต่ถ้าเราไม่หลอกตัวเอง เราก็พอที่จะรับรู้ได้ว่า เนื้อหาแห่งความเป็นพุทธแท้ๆ ของสังคมเรา กำลังอ่อนพลังลงด้วยกระแสแห่งหายนธรรม และความเชื่ออันไม่ถูกตรงต่างๆ ที่หลั่งไหลเข้าครอบงำชาวพุทธให้หลงเลอะเลือน ออกไปจากความเป็นพุทธ แม้กระทั่งจะแยกแยะว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควร สิ่งใดคือ**พุทธ**หรือ**ไม่ใช่พุทธ** ก็เกือบไม่สามารถกันแล้ว แล้วจะมีกำลังอันใดที่จะปิดกั้นตนเอง ไม่ให้ไหลเลื่อนไปสู่ทิศทางแห่งความเสื่อมโทรม เพราะเพียงแค่ความรู้ที่จะแยกแยะดีชั่วก็ยังไม่มี

ด้วยความรู้สึกเช่นนี้ พวกเราต่างก็เห็นว่าในปีพุทธศักราช 2528 นี้ ซึ่งเป็นปีที่พ่อท่าน **"พระโพธิรักษ์"** ได้ทำงานด้านศาสนามานานถึง 15 ปีแล้ว และจะมีอายุครบ 51 ปีเต็ม ในงานวันอโศกรำลึก ที่กำลังจะเวียนมาถึงในวันพุธที่ 5 มิถุนายน 2528 นี้ พวกเราควรจะนำคำบรรยายเรื่อง **"พุทธเปลือกๆ"** ของพ่อท่านมารวบรวมตัดต่อและเรียบเรียงใหม่ เพื่อพิมพ์แจกเป็นที่ระลึกในวันงาน ให้สมกับปณิธานของพ่อท่าน ที่ต้องการให้มีหนังสือธรรมะเผยแผ่ออกไปมากๆ (ให้ท่วมโลก)

สำหรับเรื่อง **"พุทธเปลือกๆ"** นี้ พ่อท่านได้บรรยายมานานเกือบ 10 ปีแล้ว แต่ก็ยังคงสมสมัยกับยุคกาลปัจจุบันที่ความรู้ในเรื่องพุทธยังไม่ค่อยจะกระเตื้องขึ้นเท่าที่ควร และ

ด้วยเนื้อหาภาษาที่เข้าใจง่าย ผู้อ่านจะรู้พุทธแยกแยะพุทธได้ชัดขึ้น เพราะพ่อท่านทั้งฉีก แกะ กะเทาะ เลาะ ลอกปอก เอาส่วนที่เป็นแก่น เป็นเนื้อ เป็นกระพี้ เป็นเปลือกของต้นพุทธะออกมาให้เรารับรู้ได้อย่างชัดแจ้ง เราจะรู้เนื้อรู้แก่น และจะเข้าใจในเปลือก ในกระพี้ได้มากขึ้น จะได้ช่วยกันก่อร่างสร้างเนื้อแท้ๆ ไว้ให้คงอยู่ ส่วนเปลือกกระพี้ใด อันเป็นจารีตประเพณี พิธีกรรมอันดีงามต่างๆ ที่จะช่วยห่อหุ้มรักษาเนื้อรักษาแก่น ทั้งพัฒนาจรรโลงจิตใจให้ใฝ่ดีก็ควรส่งเสริม ควรสนับสนุน ควรสร้าง ควรรักษา และควรปลูกฝังให้หยั่งลงคงไว้ให้ยาวนานสืบต่อออกไป เพื่ออนุชนรุ่นหลังๆ จะได้ยึดถือเป็นแบบแผน

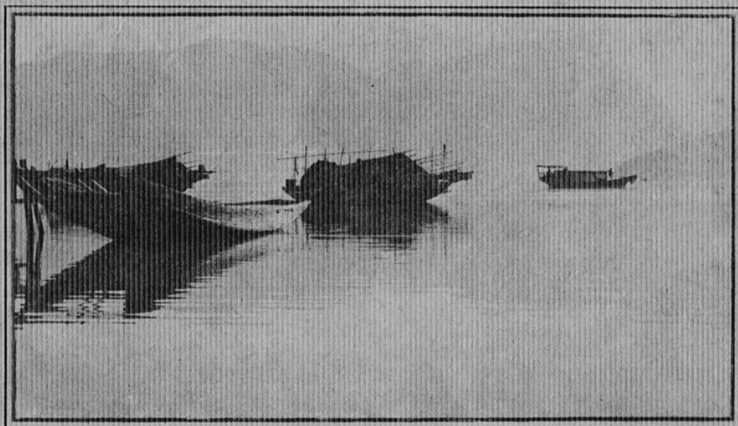
แต่. . . . ส่วนใดที่ปรุงแต่ง พอกพูน ต่อเติม งอกเงยขึ้นมาปะๆ แปะๆ แพะๆ อยู่กับต้นพุทธะ อันมิใช่เปลือกมิใช่กระพี้ที่ถูกตรง หากกลายเป็นสิ่งที่แปลกปลอมแฝงปนเข้ามาซึ่งสมควรจะเรียกได้ว่า เป็นกาฝาก ขยากขยะ หรือมะเร็งร้าย ที่บ่อนทำลายศาสนาพุทธให้อับเฉาลง ก็ขอให้พวกเราชาวพุทธจงอย่าสนับสนุน และจงช่วยกันขจัดปัดเป่าออกไปด้วยการทำตนเองให้เป็นพุทธศาสนิกชน ที่เข้าถึงแก่นแท้ของพุทธศาสนา โดยการปฏิบัติตนให้ถูกต้องตรงตามคำสอนของพระพุทธองค์ เถิด

และ. . . . เนื่องในงานวันอโศกรำลึกปี 2528 นี้ พวกเราทุกๆ ฝ่ายต่างก็ช่วยกันเข็นให้มีหนังสือออกพิมพ์เผยแผ่ขึ้นอีก 3 เรื่องด้วยกันคือ หนังสือลำดับที่ 6 เรื่อง **"ประวัติสิกขมาตชาวอโศก ในรอบ 10 พรรษา ของพระโพธิรักษ์"**

ลำดับที่ 7 เรื่อง **"อโศกรำลึก 2528"** ส่วนเล่มนี้เป็นลำดับที่ 8

● กลุ่มโครงการเฉพาะกิจ

9 พฤษภาคม 2528

"วังวน"

เราก็เหมือนเรือที่ถูกขังอยู่ในวังวนแห่งขุนเขาและน้ำฟ้า
วันแล้ววันเล่า...ปีแล้วปีเล่า ชาติแล้วชาติเล่า...บ้างก็ได้พัก
บ้างก็ต้องอ้อยเอื่อยออกไปสู่เบื้องหน้าอย่างเกียจคร้าน
บ้างก็แก่นกล้าท้าทายอย่างไม่รู้เลยว่าตนนั้นยังโดดดิ้นอยู่เท่าไร ?
จะรู้อยู่บ้างเพียงราง ๆ ว่า "เพื่อชีวิต"
อีกนานเท่าไหร่หนอ!! จะรู้ชัดกันได้บ้างว่า
น้ำฟ้าขุนเขาและเงาทั้งหลายนั้นมันคือ **แดนขังคน!**

พุทธเปลือกๆ

เนื่องในงานทำบุญวันขึ้นปีใหม่ 1 มกราคม พุทธศักราช 2519 องค์การบริหารสโมสรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับชมรมจิตศึกษา และชมรมกลุ่มพุทธจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขอเชิญท่านรับฟัง **"พุทธเปลือกๆ"** โดย พ่อท่านพระโพธิรักษ์ ณ ตึกวิทยาศาสตร์ทั่วไป

ขณะนี้ก็ได้เวลาอันสมควรแล้ว จะขอนิมนต์ท่านอาจารย์โพธิรักษ์ ได้มาแสดงปาฐกถาธรรม เพื่อเป็นข้อคิดในวันปีใหม่แก่พวกเรา เป็นการที่จะช่วยให้พวกเราได้ดำเนินชีวิตใหม่ในปีใหม่ด้วยหนทางที่ถูกต้องตามแนวแห่งพุทธศาสนา ขอนิมนต์ครับ

วังวนชีวิต

สาธุชนทั้งหลาย วันนี้เป็นโอกาสดีที่เราได้มาพบกัน และก็คุยกันบ้าง

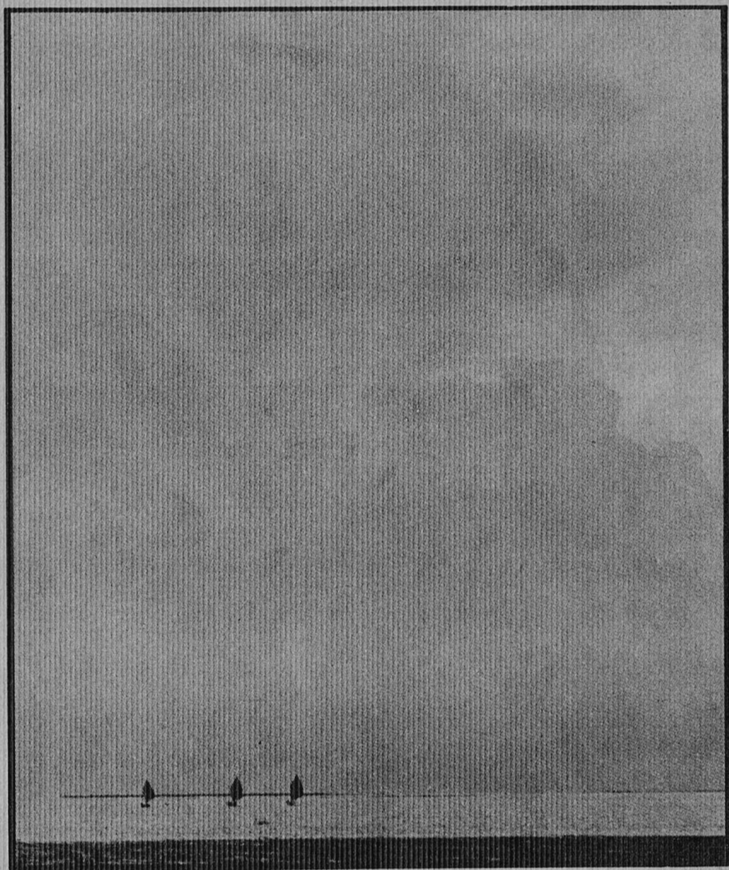
ชีวิตของมนุษย์ซึ่งเกิดมานั้นน่ะ ทุกคนเกิดมาแล้วถ้าเผื่อว่าไม่ตั้งสติ ไม่คิด ไม่พยายามรำลึกนึกดีขึ้นมาบ้าง เกิดมาเป็นมนุษย์ก็เหมือนกับสัตวโลกทั้งหลาย เพื่อที่จะเวียนว่ายตายเกิดไป เพื่อกิน–สูบ–ดื่ม–เสพ อะไรต่ออะไรไปตามเรื่องตามราว เหมือนกับสัตวโลกทั้งปวง หมุนเวียนกันไปตามประสาของอารมณ์จิตที่มัน **"ต่ำ"** และก็เดินทางไปสู่หลุมฝังศพ ตาย !

◖ โลกนี้ โลกหน้า และความสืบต่อ ◗

ในจังหวะหลังตายไปนั้น พูดอธิบายก็ไม่เข้าใจกันง่ายๆ รู้กันไม่ได้ เพราะว่าไม่เป็น **"เอหิปัสสิโก"** มันไม่เป็นไปเพื่อการพิสูจน์ได้โดยง่าย ศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงยกไว้ไม่อธิบาย

เพราะเหตุว่าอธิบายแล้ว มันก็ยากแก่การเข้าใจ ถึงจะเอามาหยิบ–มาจับ–มาเทียบเคียง ให้อธิบายกันยังไงๆ การรู้ก็ได้แต่รู้เพียงเทียบเคียง ไม่ได้รู้ของจริง เช่น คนเชื่อว่าตายแล้วสูญ หรือคนเชื่อว่าตายแล้วเกิด ฝ่ายสูญก็ไม่ต้องคิดมาก ส่วนฝ่ายที่เชื่อว่าตายแล้วเกิด ก็พิสูจน์กัน เพราะอธิบายไม่ได้ ตายแล้วต่างคนต่างไม่รู้

เพราะฉะนั้น ก็เทียบเคียงโดยสมมติว่าพรุ่งนี้มี ดังนั้นภพหน้าก็ต้องมี ความสืบต่อก็ต้องมี โลกเราอยู่นี่มีมั้ย มี ! โลกนอกจากโลกเรานี้ ที่เป็นนอกโลกเรา โลกพระอาทิตย์ พระจันทร์ พระอังคาร หรือว่าโลกนอกกาแล็กซี่ออกไปอีกมีมั้ย มี ! เพราะฉะนั้น โลกนี้เรามี โลกอื่นก็ต้องมี หรือโลกหน้าก็ต้องมี อย่างนี้เป็นแต่เพียงลักษณะเทียบเคียง วันนี้มี พรุ่งนี้มี ความสืบต่อก็ต้องมี อย่างนี้ง่ายๆ เราก็จะรู้แต่เพียงเครื่องเทียบเคียงนี้เท่านั้น

ผลสุดท้าย ตลอดชีวิตเขาได้แต่แล่นเรือ หลงวน
และตายไปในทะเลอันเวิ้งว้าง

๑ พลังงานจิตยากแก่การแตกสลาย ๑

โดยสภาวะจริง การที่จะรู้ว่าวิญญาณหรือจิตที่มันยังไม่ดับสิ้น มันยังมีพลังงาน มันยังทำหน้าที่เหมือนมันยังเกาะกุมกันอยู่ในตัวเรา ยังไม่แตกตัว ยังไม่สลายเป็นอื่น หรือยังไม่ทำลายค่าของความเป็นสิ่งนั้น มันเล็ก มันยิ่งเล็ก มันก็ยิ่งแตกตัวยาก พลังงานของจิตเป็น **"บรมมหาอภิอณู"** มันเล็กยิ่งกว่าเล็ก แล้วก็แรงยิ่งกว่า

เพราะฉะนั้น ยิ่งเล็กยิ่งแรง ยิ่งเล็กยิ่งเร็ว ยิ่งเล็กยิ่งเหมือนมีอำนาจเกาะกุมกันแน่น แยกออกได้ยาก เพราะว่าอำนาจที่จะไปแยก หรือสิ่งที่จะไปพรากสิ่งนั้นออกนั้น จะต้องเล็กและละเอียดปานๆ กัน มีอำนาจในการที่จะทำลาย หรือระเบิด หรือมีอำนาจที่จะไปเซาะ–ไปผ่า–ไปแยก สิ่งนั้น สิ่งที่จะไปแยกไปผ่าได้ต้องเล็กยิ่งกว่าสิ่งนั้น จึงจะทำลายสิ่งนั้นได้ เมื่อเราไม่สามารถที่จะหาสิ่งที่เล็กกว่านั้น หรือว่าหาอำนาจระเบิดที่จะไปทำลายสิ่งนั้นให้มันแตกจากกันได้ มันจึงยังไม่ยอมแยกจากกัน

เหมือนอณูของน้ำแยกจากกันยาก ถ้าไม่มีแรงที่สูงกว่านั้นไประเบิดออก หรือไม่มีสิ่งที่เล็กยิ่งกว่าไปผ่า มันก็ลอย จะละลายจะยังไงๆ ก็หมุนเวียนจากน้ำไปสู่ท้องฟ้า ลอยไปก็ละลายออกมาเป็นอณู H_2O ก็หมุนเวียนอยู่อย่างนั้น ถ้าไม่แตก H_2O ออกเสีย อณูของน้ำก็ยังเป็นอณูของน้ำอยู่อย่างนั้นแหละ

ฉันใด อณูของจิตวิญญาณก็ฉันเดียวกัน มันก็แยกยาก เพราะฉะนั้น ยิ่งเล็กมันก็ยิ่งรู้ยาก โดยคำนวณ โดยเดา ก็เดาไม่ได้ โดยเทียบเคียง ก็จะไปรู้แต่สิ่งที่เทียบเคียง

แท้จริงที่สุด ความเล็ก–ความละเอียดของวิญญาณหรือจิตนั้น มันเล็กมันละเอียดเท่ากับ **"ความไม่มีตัวตน"**

❛ รู้จิต – รู้วิญญาณได้อย่างไร ? ❜

ศาสนาของพระพุทธเจ้า จึงตัดลัดเข้าไปให้ศึกษาเอาเองและในตัวของเรามีจิตมีวิญญาณ ในร่างกายยาววา หนาคืบ กว้างศอกนี้ **"มีวิญญาณ"**

เพราะฉะนั้น **เราอยากจะรู้จิตรู้วิญญาณ เราก็ศึกษาเอาในตัวเรานี่แหละ** เพราะอยู่กับมันอยู่ตลอด 24 ชั่วโมง ต้องศึกษาเอามาให้ได้ ไปอยู่ที่ข้างนอกตนนอกตัว ไปอยู่ที่ไหนๆ นั้นนะไม่ใช่ว่าจะไปหยิบไปจับเอามาได้ง่าย ในเมื่อมันอยู่ที่ในนี้แล้ว อยู่ในเทสทิ้ว (test tube) ของคุณแล้ว

เมื่อมันอยู่ในหลอดทดลองของคุณอยู่แล้ว คุณจะต้องทดลองมันให้ได้ ค้นหามันให้เจอ มันเล็กแต่มันก็มีอำนาจแรงพอที่คุณจะรู้ มันเล็กแต่มีอำนาจแรง ภาษาบาลีว่า **"อสรีรัง"** ไม่มีรูปไม่มีร่าง แต่ก็มีสภาวะที่จะแสดงสภาพ หรือแสดงสถานภาพของมันอยู่ในตัว เราจะต้องค้นหาให้เจอ แล้วเราจะรู้จักมันจริงแล้วก็พยายามที่จะรู้ให้มันละเอียดๆ ๆ ๆ ขึ้นไป จนกระทั่งรู้ตัวสุดท้ายของมัน ตัวสุดท้ายของมันที่เราเรียกว่า **"จิตบริสุทธิ์"** ภาษาอื่นๆจะเรียกว่าอะไรก็ได้เยอะแยะ จิตบริสุทธิ์ จิตแท้ จิตเฉยๆ จิตที่ไม่มีกิเลสสะอาดสนิท หรือภาษาบาลีเราเรียกว่า **"วิญญาณ"**

❛ วิญญาณคืออะไร ? ❜

เดี๋ยวนี้ **"วิญญาณ"** ก็**เพี้ยน**เสียแล้ว โดยเข้าใจคำว่า **"วิญญาณ"** เป็นสภาพอัตตา หรืออาตมัน

โดยจริงนั้น **"วิญญาณ"** คือ **ตัวพลังงานที่มันทำหน้าที่รู้** นั่นแหละคือ **วิญญาณ ทำหน้าที่รู้**

แต่เสร็จแล้วเรามันไม่ใช่เอาแค่นั้น เราไปเที่ยวได้คิดเป็นตัวเป็นตน เป็นเรื่องเป็นราว เป็นฤทธิ์เป็นเดช เป็นอะไรต่ออะไรไปต่างๆ นานา **คำว่าวิญญาณในภาษาบาลีเดิมจึงเพี้ยน** เพี้ยนออกมา แล้วก็อธิบายกันยาก ก็ต้องอธิบายคำว่าวิญญาณลงไปอีกเป็นภาษาแทรกซ้อนลงไป ทั้งๆ ที่แต่เดิมตั้งเอาไว้ดีดี เราก็ต้องมาทำความเข้าใจกันใหม่อีก เพราะฉะนั้น ยึดถือภาษาไม่ได้แล้วเดี๋ยวนี้ จะต้องเอาความเข้าใจที่แท้จริง แล้วก็พิสูจน์กันจริงๆ

๖ เกิดมาเพื่ออะไร ? ๑

มนุษย์เราเกิดมา ก็เพื่อ ที่จะศึกษาให้รู้ความจริงแท้ลงไปในความเป็นมนุษย์ว่า เราเกิดมานั้นเพื่ออะไร ?

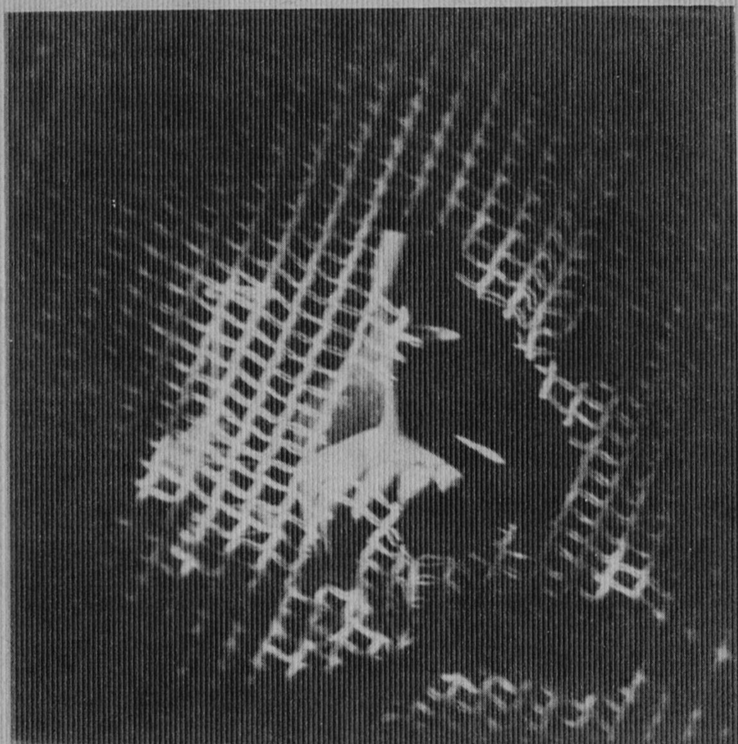
มนุษย์นั้นมีคุณสมบัติสูงกว่าสัตวโลกทั้งปวง

เพราะฉะนั้น ไม่ใช่เกิดมาเพื่อที่จะเวียนว่ายตายเกิด แค่กิน–สูบ–ดื่ม–เสพ แล้วก็ตายไปเฉยๆ

ไม่ ! . . . . เราจะต้องได้สิ่งที่ดีกว่านั้นก่อนที่จะตาย จะต้องพยายามพัฒนา วิวัฒนาตัวเองขึ้นมาจริงๆ

ถ้าเผื่อว่าวิวัฒนาตัวเองไม่ได้ เกิดมาเป็นมนุษย์ กิน สูบ ดื่ม เสพ หลงอยู่ตามโลก ตายเปล่าไป ก็เท่านั้นเอง ไม่มีอะไร เสียชาติเกิดเปล่าๆ ภาษาพระพุทธเจ้าเรียกว่า โมฆบุรุษ เกิดมาชาติหนึ่งแล้วก็ **"โมฆบุรุษ"** เสียชาติเกิดเปล่าๆ

– **โมฆบุรุษคืออะไร . . ?** อาตมาเคยแปลคำว่า **"โมฆ–บุรุษ"** เป็นภาษาปัจจุบันนี้ เพื่อให้มันหน้าใจที่สุด ลองฟังดู บางคน

"กรงกรรม"

ชีวิตของ "ผู้ไม่รู้" ก็ดั่งเช่นคน (โท) ที่ไร้ฤทธิ์
ถูกกักถูกปิดถูกขังไว้ในกรงกระนี้เอง
เมื่อไหร่เล่าเจ้าจะออกมาพ้นที่ขัง หรือ วังวนแห่งคนของเจ้าได้
ถ้าเจ้าไม่พากเพียรเพื่อให้ได้มาซึ่งฤทธิ์อันเอกอุ
คือ "โลกุตตรปัญญา"
เจ้าก็คงจะเป็นเช่นคน (โท) เบื้อบ้าไบ้ไร้ฤทธิ์อยู่กระนี้เอง !

ฟังแล้วอาจจะสะดุ้งก็ได้ นี่บอกไว้ก่อน กลัวจะสะดุ้ง เดี๋ยวจะช็อคขึ้นมา

"โมฆบุรุษ" อาตมาแปลว่า **ชิงหมามาเกิด** เกิดมาเหมือนชิงหมาเกิด ให้หมาตัวใดตัวหนึ่งที่มันดีๆ ใฝ่ดี มันมาเกิดดีกว่า เราเกิดมาแล้วเราก็ใช้ร่าง ใช้กาย ใช้สรีระนี้ ทิ้งเปล่าๆ ไม่ได้ประโยชน์อะไร ตายเปล่า จึงได้รับคำว่าโมฆบุรุษนี้

เกิดมาเป็นคน แต่ไม่ได้ทำอะไรให้วิวัฒนาการไปกว่านั้นเลย ดีไม่ดีทำตัวเองให้เสื่อมทราม เลวลงกว่าเก่าเสียด้วยซ้ำ เกิดมาตอนแรกก็ยังมีความบริสุทธิ์พอสมควร ยิ่งเกิด ยิ่งโต ยิ่งใหญ่ ยิ่งอายุยาวนาน กว่าจะตาย ทำบาป ทำความเลวทราม ให้แก่วิญญาณของเรา หรือทำกิเลส ทำความเลอะเทอะ โสโครก เปรอะหนา ให้แก่ชีวิต แก่วิบากกรรม เป็นความเลวให้แก่ตัวของเราเอง อย่าง **"ไม่รู้"** บ้าง อย่าง **"รู้ๆ"** บ้าง ให้แก่ตนเอง มีชีวิตอยู่ในอายุ 40, 50, 60 ปี อะไรก็ตามแต่ ในช่วงเวลาเหล่านั้น ทำแต่ความเลวทราม หรือพฤติกรรมที่ไม่ดีให้แก่โลก ผลิตแต่ความเลวทราม ผลิตแบบอย่างไม่ดี ให้แก่โลกออกมา จึงยิ่งกว่าสุนัขตัวหนึ่ง เพราะฉะนั้น ชาตินี้หรือว่าร่างนี้ แทนที่เราจะมาอาศัยทำให้เจริญ ให้ดีกว่าเดิม สู้ให้สัตว์ประเภทสุนัขดีๆ สักตัว มันมาอาศัยเสียยังจะดีกว่า หมายความว่าอย่างนั้น ที่อาตมาแปลน่ะ หมายความว่าแปลให้ฟังอย่างหนำใจ

คำว่าโมฆบุรุษ จึงเป็นภาษาที่พระพุทธเจ้าท่านบริภาษสาวกของท่าน ซึ่งแรงมาก คนสมัยนี้ฟังคำว่าโมฆบุรุษ เฉย! ยิ้มรับเสียด้วย เขาว่าโมฆบุรุษ กลับยิ้มเสียด้วย โถ! นั่นแหละแรงที่สุดแล้ว ที่พระพุทธเจ้าท่านใช้กับสาวกของท่าน ใครที่ได้รับ

คำบอกว่าโมฆบุรุษ แล้วละก็หนักมาก หนักมาก เท่าๆ กับบอกว่าชิงหมาเกิดทีเดียว เป็นถึงอย่างนั้น

– **พัฒนาการชีวิต** เพราะฉะนั้นชีวิตคนเราเกิดมา เมื่อทำวินาที ทำนาที ทำชั่วโมง ให้เป็นผู้ศึกษา เป็นผู้พากเพียรที่จะเพิ่มพูนวิวัฒนาการให้แก่ความเป็นมนุษย์ของเราขึ้นมา โดยการเรียนรู้จากภาษาบัญญัติ หรือทฤษฎีต่างๆ แล้วก็เอาไปปฏิบัติพึงประพฤติปฏิบัติกระทำตามให้ได้ ทำตนเองให้สูงขึ้นกว่าเก่าขึ้นไปจริงๆ ได้ คนนั้นจึงถือว่า **"กำไร"** คือว่า **"เป็นผู้ได้จริงๆ"** เป็นผู้ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ อาศัยสรีระ หรืออาศัยกาย อาศัยจิตอันนี้พัฒนาอย่างแท้จริง

๖ การได้พบสมณะเป็นมงคลอันอุดม ๑

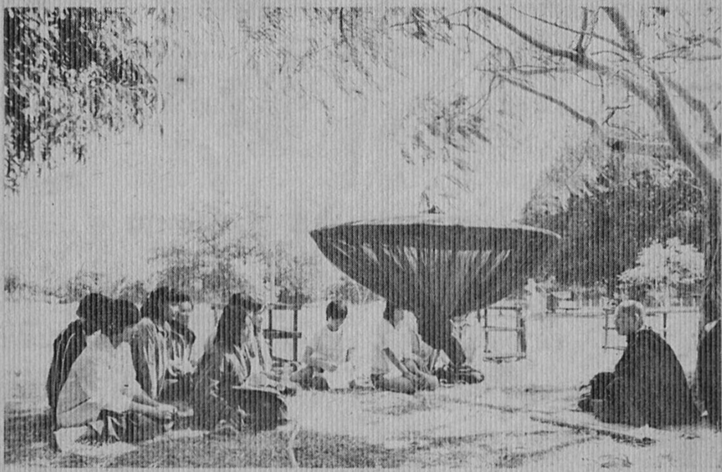
อาตมาเป็นพระ พวกคุณเป็นฆราวาส เมื่อฆราวาสพบกับพระ ถือว่ากำไร คือว่าเป็นโอกาสอันดี เรียกว่า**ศุภนิมิต ศุภฤกษ์ ศุภมงคล** อะไรก็ตามแต่ ด้วยภาษาเรียกว่าดีทีเดียว หรือภาษาในมงคลสูตรก็บอกไว้ชัดๆ เลยว่า **สมณานัญจ ทัสสนัง** เป็นมงคล เป็นอุตมะ เป็นมงคลอันสูง อันประเสริฐ อุตมะ หรืออุดมนี่แหละ แปลว่า ความสูง ความเหนือ ความประเสริฐ

– **พระคือผู้ชี้ทางชีวิต** การได้พบพระ หรือพระพบกับคนแล้วจะทำอย่างไร ?

พระพบกับคนแล้ว ก็จะสอน **"พุทธ"** จะให้พุทธแก่คนตามฐานะ

เพราะฉะนั้น ฆราวาสระดับไหน พระก็พยายามที่จะหยั่งรู้ว่าฆราวาสขนาดนี้ควรจะให้พุทธขนาดไหนแก่เขา ต้องคำนวณ ต้อง

ประมาณ ภาษาบาลีเรียกว่า ปุคคลปโรปรัญญุตา หรือปริสัญญุตา ต้องคำนวณบุคคล ต้องคำนวณบริษัท เราควรจะให้แค่ใด เราประมาณแล้วเสร็จ เราก็ให้ไปตามภูมิตามฐานะที่เขาควรจะรับได้ แล้วเอาไปใช้จ่ายได้ หรือเอาไปประพฤติได้ เอาไปประกอบได้ พระจะให้สิ่งเหล่านี้

ขอยืนยันว่า ศาสนาพุทธนั้นเป็นศาสนาที่พัฒนาคนให้เป็นอารยชน
เป็นไปเพื่อกอบก่อประโยชน์ เป็นไปเพื่อความสุขของมวลมหาชน
หรือเพื่อสังคมแท้ๆ จริงๆ
ดังพุทธพจน์ตรัสยืนยันว่า....
"พหุชนะหิตายะ ปฏิปันโน โหติ พหุชนะสุขายะ
พหุสสะ ชนะตา อริเย ญาเย ปติฏฐาปิตา"

❛ พุทธเปลือกๆ ❜

ในวันนี้ อาตมาได้รับนิมนต์มาเพื่อที่จะบรรยาย หรือเพื่อที่จะสาธยายเรื่อง **"พุทธ"** นี่แหละ อาตมาเริ่มต้นคำว่า **"พุทธ"** แล้ว เพราะฉะนั้นพวกคุณก็จะได้ฟังเรื่องพุทธ และโดยเฉพาะคุณได้ตั้งชื่อเรื่องเอาไว้แล้วด้วยว่า ให้อาตมาพูดถึงเรื่อง **"พุทธ–เปลือกๆ"** ก็โอเค ตกลงด้วย อาตมาก็จะพูดเรื่อง **"พุทธเปลือกๆ"** ตามที่คุณกำหนด และจะไล่เรียงเป็นระดับให้ฟัง ก่อนจะพูด **"พุทธ–เปลือกๆ"** เราก็จะต้องเริ่มต้นซะจุดหนึ่ง จะพูดเปลือกไปหาเนื้อ หรือจะพูดเนื้อไปหาเปลือกก็ได้ทั้งสิ้น แล้วแต่ว่าเราจะเริ่มต้นที่จุดไหน

สำหรับวันนี้ อาตมาจะขอเริ่มต้นจากเนื้อ แล้วค่อยไล่เปลือกออกมา จนกระทั่งถึงเปลือกที่หยาบที่สุด

❛ เนื้อแท้ๆ ของพุทธ ❜

ก็ได้เริ่มต้นหยั่งคำว่า **"พุทธ"** มาแล้วเมื่อตะกี้นี้ พุทธที่เป็นเนื้อแท้ๆ สดๆ เนื้อที่ไม่มีอะไรปนเลย ก็คือ **"อริยสัจ"** ซึ่งก็คงได้ยินกันมา 2 หูแล้วล่ะ พุทธคืออริยสัจน่ะ

– **อริยสัจ** 4 ทีนี้ อริยสัจ คืออะไร ? ย่นย่อเข้าไปแล้ว อริยสัจ ก็คือ **"ทุกข์"** อริยสัจที่เราเรียนกันมาก็มี 4 อริยสัจ 4 ไม่มีตัวอื่น มีแต่ทุกข์ **"ทุกขอริยสัจ"** เป็นทุกข์แท้ๆ ที่เราต้องรู้แจ้งๆ รู้จริงๆ ว่ามันเป็น **"ทุกข์"** สภาพอย่างนั้นๆ น่ะ มันเป็นทุกข์จริงๆ ซึ่งปุถุชนแม้จะเป็นอย่างนั้นๆ อยู่ จะมีสภาพนั้นๆ

อยู่ ก็ไม่รู้ว่ามันเป็น **"ทุกข์"** แถมยังหลงผิดว่ามันเป็นสุขเสียด้วยซ้ำก็ยังได้ นั่นยิ่งคือ **"เหตุแห่งทุกข์"**

ต่อมาก็เหตุของทุกข์ ก็เรียกว่า **"ทุกขสมุทัย"** ซึ่งคือสภาพที่เราหลงว่าเป็น **"อารมณ์สุข"** ดังที่กล่าวมาแล้วนั่นเหละ หนึ่ง เรียกว่า **อุปาทาน** สองก็ **"ความอยากใคร่มาเสพให้เราเกิดอารมณ์สุขสมความต้องการแก่เรา"** นั่นอีก เรียกว่า **ตัณหา** สามก็ **"สภาพโลภ–โกรธ–หลง"** นั่นเอง เรียกว่า **กิเลส**

ทั้งสามสภาพนี้คือ **"เหตุของทุกข์"** (ทุกขสมุทัย)

เมื่อรู้จักทุกขสมุทัยแล้ว เราก็ดับมันให้ได้ แล้วเราก็หยุดไอ้เหตุนั้นมันให้ได้ เราเรียกว่า **"ทุกขนิโรธ"** คือ ดับทุกข์ให้ได้

– **วิธีดับทุกข์** ดับทุกข์ได้**ต้องดับที่เหตุ ที่ตัวทุกข์เราไปดับมันไม่ได้** ฟังดูดีๆ นะ ที่ตัวทุกข์เราไปดับมันไม่ได้หรอก เราต้องดับเหตุมัน เหตุก็คือ **"อาการกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน"** นั่นเอง เมื่อดับเหตุได้สนิทจริงๆ ก็ถือว่าสิ้นทุกข์

ส่วนตัวที่ยังเป็น **"ตัวกาย–ตัวจิตบริสุทธิ์จากกิเลสาสวะ"** แล้วนั้น มันจะยัง **"เกิด"**อยู่– **"เป็น"**อยู่ มันก็ไม่ใช่ตัวทุกข์ที่จะต้องไปดับ–ไปฆ่ามัน ก็ให้มันเกิด–แก่–เจ็บ–ตาย ไปตามเหตุปัจจัยอันสมควรแก่กาละของมัน ซึ่งมันก็ต้องเกิดอยู่ เป็นอยู่ และจะแก่ จะเจ็บ จะตายต่อไป

เหตุแห่งทุกข์แท้ คือ **"กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน"** นั่นเอาให้ตายสนิทไปก่อนให้ได้ ก็เป็นสิ้นกิจสำคัญ เป็นอริยชนสมบูรณ์

– **ผู้พ้นทุกข์ย่อมก่อกรรมอันเป็นกุศล** เมื่อดับเหตุแห่ง

ทุกข์ได้แล้ว เราก็จะเหลือทุกข์ที่เบาบาง ทุกข์ที่ทนได้โดยไม่ยาก ทุกข์ที่ทนได้โดยไม่ลำบาก

เมื่อเรารู้อยู่ว่าทุกข์เป็นอย่างนี้ เราอยู่กับทุกข์ที่ทนได้โดยไม่ยาก ทนได้โดยไม่ลำบาก คืออย่างนี้ และเราก็ได้เป็นผู้ที่มีกรรมเป็นที่สุด (กัมมันโต)

"พุทธศาสนา" นั้น สอนให้คนฉลาดรอบรู้ในการยังชีพ ยังตนไปด้วยแรงปัญญา และ แรงกาย**อันเป็นสมรรถภาพของตน** แต่ละคน อย่างถูกตรง และ เพียงพอดี (มัชฌิมา) ถ้าจะมากเกิน ก็มีแต่การสร้างสรรจรรโลง ซึ่งเพื่อผู้อื่น จึงจะสุขอย่างยิ่งแท้ๆ ไม่โลภ ถ้าได้มากเกินพอดี ก็ทาน หรือ เกื้อกูลผู้อื่น และไม่ขี้เกียจ ดังนี้ คือ สัญญลักษณ์แห่ง "สันติภาพ" ในสังคมมนุษย์อารยะ

กรรมก็คือมีการงาน กระทำงานอยู่ โดยการงานนั้นเป็น **"กุศลกรรม"** เราก็ได้เป็นผู้**ยังกุศลกรรมให้ถึงพร้อมอยู่** ทำการงานนั้นอยู่อย่างดี โดยไม่รังเกียจ ไม่ขี้เกียจ ไม่เหน็ดหนาระอาใจ ไม่ระอิดระอาอะไรต่างๆ นานา เราปฏิบัติอยู่ เราทำงานนั้นอยู่เป็นที่สุด ผู้นั้นอยู่ได้โดยง่าย อยู่ได้โดยไม่ยาก อยู่ได้โดยไม่ลำบาก

- **อิสรภาพของจิต** เมื่อผู้ใดมีชีวิตอยู่โดยที่เรียกว่าดับเหตุแห่งทุกข์ได้แล้วที่จิตของเรา ไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่อิดหนาระอาใจ ไม่ทุกข์ทรมาน ไม่อึดอัดขัดเคือง ไม่มีความลำบากใดๆ เลย

อาจจะลำบากกาย ก็เป็นแต่เพียงสภาวะ เรียกว่า **"ทุกข์สภาวะ"** หรือเรียกว่า **"กายิกทุกข์"** เป็นทุกข์ที่เกิดอยู่โดยรูปของมันเอง อยู่โดยสภาพที่มันยังมี **"ความประชุมกันอยู่ยังไม่แยกสลายกันไป"** จริงๆ เท่านั้น

ส่วนจิต หรือเจตสิกนั้นดับความเป็นทุกข์ได้สนิท ไม่มีเจตสิกทุกข์ ไม่มีความเดือดร้อนในจิต ไม่มีเหตุ คือกิเลสถึงขั้นอาสวะ ที่เป็นเชื้อร้ายเหลือเลย สบายอยู่ และมีธาตุรู้ที่รู้ความจริงอยู่ เห็นทุกข์อยู่ รู้ทุกข์อยู่ เป็นปริญเญยยะ เรียกว่ารู้ทุกข์อยู่ชัดๆ ปริญเญยยะ หรือปริญญาเนี่ย แปลว่ารู้ รู้อย่างยิ่ง ปริญญา หรือปริญเญยยะเนี่ย แปลว่ามันรู้อยู่ เห็นอยู่ ในทุกข์สภาวะอันนี้ เราเรียกมันว่า**กายิกทุกข์** มันก็มีเหลือแต่ทุกข์อย่างนี้เท่านั้นเกิดขึ้น ทุกข์แบบนี้เท่านั้นตั้งอยู่ ทุกข์นี่แหละเท่านั้นจะดับไป เป็นขั้นปลายสุด ไม่มีอื่น แต่เราอยู่กับทุกข์อย่างที่ไม่มีความลำบากใจ

ไม่ทุกข์ใจอะไร สิ้น **"เจตสิกทุกข์"** มีแต่ความประชุมของธาตุ–อาการ และความเป็นไปของสภาพที่เรารู้ดีแล้วอย่างยิ่งว่า ควรแล้ว เหมาะสมแล้ว ที่ควรเป็นอยู่ เป็นกุศล เป็นสุจริต เป็นสัมมาจริงแล้ว เป็น **"ธรรม"** หรือเป็นสภาพที่ควร **"ทรงไว้"** อย่างยิ่งแล้ว

แม้ผู้ใดจะมีจิตโน้มน้อมไปในทางชอบๆ เรียกว่ายังเป็น **"สวรรค์"** ที่จะต้องระวังอย่าพึงเสพ พึงติดสวรรค์ ซึ่งเป็นภาคปฏิบัติขั้นสูงต่อไป

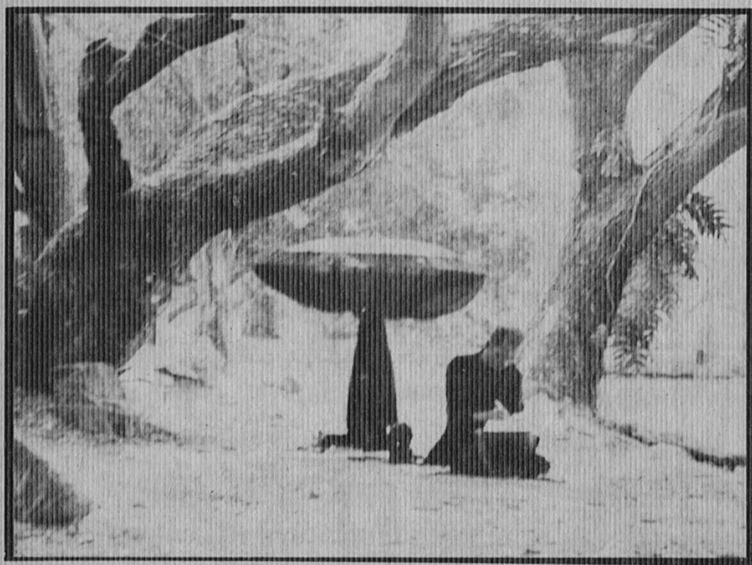
ผู้ใดอึดอัด โกรธเคือง ไม่ชอบใจ เรียกว่า **"นรก"** หรือเรียกว่าทุกข์ ทุกข์ที่ทุกข์อย่างโลกๆ ยึด โลกพากันหลงผิดสัจจะ

เช่น หลงผิดว่า เราต้องเป็นผู้ออกแรงทำงานโดยไม่ได้อะไรตอบแทนมา นั้น **"ขาดทุน"** ก็ไม่ชอบใจ เป็นทุกข์ ดังนี้เป็นต้น หรือหลงผิดว่า เราผู้ลงมือลงแรงสร้างแล้ว ก็ให้ผลผลิตให้ผลที่เราสร้าง ให้แรงงาน ความสามารถแก่ใครๆ ไปเท่าๆ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว เราเป็นผู้เสีย–เป็นผู้สละให้เขามากกว่า แบบนี้นั้นเป็นเรื่อง **"ขาดทุน"** แล้วเรียกมันว่า **"เสียเปรียบ"** แล้วก็ไม่ชอบใจทั้งที่ความถูกต้องตามสัจจะคือ เราได้ **"เสียสละ"** เราก็ได้ **"กำไร"** เพราะเราได้ให้ ได้ทาน ได้บุญ เราน่าจะดีใจ–ชอบใจเป็นต้น นี่คือ **"ความหลงผิด"** คือโมหะของปุถุชนคนโลกๆ ทั่วไป เป็นตัวอย่างง่ายๆ แต่เป็นความจริง เป็นสัจจะ เป็นต้น

ส่วนผู้ใดที่รู้ความจริงตามความเป็นจริงว่า อั้ยนี่เป็นบทบาทของปฏิกิริยา เป็นบทบาทของงาน หรือเป็นบทบาทของสิ่งที่จะต้องมีกำลังงาน หรือมีพลังงานมันทำงานอยู่ เราเรียกว่าเป็นความธรรมดา ไม่ใช่ใคร ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคลอะไรเท่านั้น เป็นแต่เพียงพลังงาน ที่มันทำงานอันเราเลือกแล้ว

ว่าเป็นกุศลอยู่เท่านั้น ถ้ายึดเข้ามากๆ ก็เกาะกุม ถ้าเกาะกุมมากเข้าก็เป็นสสาร ดังนั้นถ้าไม่ยึดมั่นถือมั่น มันก็เป็นแต่เพียงพลังงานที่มันทำงานกัน พอทำเสร็จมันก็สลายตัว

และมันอาจจะเป็นผลตกตะกอน หรือผลผลิตถึงขั้นเป็นวัตถุธรรม (ผลงาน) ส่วนที่ตกตะกอนนั้นก็เป็นแต่เพียงสิ่งที่เกิดขึ้นในโลก ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ของเขา ไม่ใช่ของใคร ตะกอนที่เราจะทำ หรือผลของพลังงานนั้นที่จะตกผลึกเป็นตะกอน เป็นรูปร่างเป็นอะไรออกมา สิ่งนั้นก็ต้องรู้ สำหรับผู้ที่จะทำ ต้องรู้ว่ามันจะเกิดผลเป็นอย่างนี้ แล้วก็ผลิตออกมา โดยเห็นว่ามันสมควรที่จะผลิต เมื่อมันเป็นสัมมา เป็นกุศล เป็นสุจริต เราก็ผลิตออกมา ถ้าไม่

นี่คือ ผู้ที่บรรลุอิสรภาพ และสันติภาพอย่างสัมบูรณ์ที่สุด

สมควรที่จะผลิตให้เกิดก็อย่ากระทำ ไม่กระทำในสิ่ง ในสภาพที่ไม่ดี ไม่สมควร มีอาการ **"ไม่กระทำ"** ไม่เกิดบทบาทได้ทั้งกาย-วาจา ที่สุดสำคัญยอดก็ **"อาการของใจ"** ผู้ใดรู้ในส่วนที่จะเกิดเป็นผลผลิตออกมาแล้วว่าเป็นสิ่งดี เป็นกุศล เป็นของดี ก็จงผลิตเถิด เท่านั้นเอง ไม่มีอะไรมาก

ทุกข์อยู่ที่ใจเรา เพราะเราโง่เอง ทำในใจเราเองว่า **"ไม่ชอบ"** ถ้าทำงานทำบุญอะไรๆ อย่างผู้เสียสละอยู่ อย่างเข้าใจถูก และทำใจยินดี **"ชอบใจ"** อยู่ มันก็สิ้นทุกข์ และหรือแม้ **"ชอบ"** ก็จะหลงติดหลงยึดว่าเราต้องไม่มีหยุด ไม่มีเลิก ไม่มีจบ ไม่มีพรากจากกัน ถ้าอย่างงั้นก็คือความไม่รู้สิ้น ไม่รู้เหตุที่จะพาหมดพาจบ จึงยังคือนิรันดร์ ไม่สิ้นวัฏสงสาร ก็เท่านั้น

อริยสัจ 4 จะพูดให้ยาวสัก 3 วัน 7 วัน ก็ยังพูดได้ ถ้าขืนพูดแต่อริยสัจ 4 ทั้งหมด วันนี้ไม่ได้พูดถึงเรื่อง **"พุทธเปลือกๆ"** ก็จะไม่เข้าเรื่อง เพราะฉะนั้น ก็เป็นแต่เพียงเรียกว่าสังเขป ให้ฟังนิดหน่อยว่าอริยสัจ 4 ก็หมายเอาอย่างนี้ มนุษย์จะมีความเป็น **"พุทธ"** หรือมี **"พุทธคุณ"** มีค่าที่ชื่อว่า**"ความเป็นคุณของชาวพุทธ"** ก็คือมีเนื้อแท้ของอริยสัจ 4 นี้ในตนจริงๆ ก็เป็นชาวพุทธจริง ถ้าไม่มีก็เป็น**พุทธปลอม** ไม่มีเนื้อเลย **ไม่มีแม้แต่เปลือก** ก็ไม่ใช่พุทธเลยสักนิด

- **ทางดำเนินชีวิตอันประเสริฐ** ผู้ที่รู้ทุกขสมุทัย แล้วก็ดับสภาพที่เป็นเหตุให้ทุกข์ในจิตได้แน่แท้ แม่นๆ ถูกๆ จนรู้ทุกขนิโรธแล้ว ก็เป็นอยู่โดย **"ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา"** หรือเรียกว่าเป็นอยู่โดยมรรคอัน **"สัมมาอริยะ"** ทั้งหมดมีองค์ ๘ ก็ดำเนินชีวิต

อยู่ด้วยสัมมาอริยมรรค หรือสัมมาอริยะองค์ 8 นั่นเป็นความเป็นไป เป็นความดำเนินอยู่

สัมมาอริยมรรคองค์ 8 นั้น เมื่อสมบูรณ์แล้ว ก็เป็นความสำเร็จที่เหลือ หรือที่อาศัยอยู่ เป็นไปอยู่ **มีอยู่ในคนผู้เป็นตัวอย่างอันประเสริฐของโลก**

– **รู้แท้–เห็นจริงได้ด้วยตนเอง** (ปัจจัตตัง) ทุกขนิโรธเป็นสิ่งที่กระทำให้ชัดเจนว่าสภาพของทุกขนิโรธ หรือว่าที่เราได้ดับทุกข์แล้ว เป็นสภาพอย่างนี้เอง เรารู้อยู่เป็นสภาวะอยู่ในใจของเรา คนอื่นไม่พึงรู้ด้วย คนอื่นไม่ได้เกี่ยวด้วย เราเท่านั้นเป็นคนรู้ เราเท่านั้นเป็นคนกำหนด เราเท่านั้นเป็นคนที่ปลดปล่อยแล้ว ไม่สงสัย วางแล้ว สบายแล้ว เราเท่านั้นเป็นผู้ที่วาง เป็นผู้ที่กระทำได้ เป็นผู้ที่กำหนดตามหลักเกณฑ์ของสมเด็จพระบรมศาสดาของเรามีไว้ให้วัด ให้ตรวจค่าสมบูรณ์แล้ว เราก็เป็นผู้ที่ตัดสินให้ถูกต้องให้ตรงแท้ที่สุด หากเราผิด–เราถูก–เราหลง ก็เป็นจริงตามจริง

❛ อะไรคือเปลือกและเนื้อ ❜

– **เปลือก** ทีนี้เนื้อของสัจธรรมอันนี้มันจะเกิดเปลือก **เปลือกที่ติดกับเนื้อที่สุด** ก็คือ **"มรรค"** ทางปฏิบัติที่ยังไม่สำเร็จบริบูรณ์

– **เนื้อ** ตัวเนื้อเราเรียกว่า **"ผล"** หรือ **"ความสำเร็จ"** หรือเรียกว่า**"อริยสัจ 4"** ก็ตาม หรือเรียกว่าอะไรก็ตามแต่ หรือเรียกว่า **"นิพพาน"** เรียกว่า **"วิมุติ"** เรียกว่า **"ตรัสรู้"** เรียกว่าอะไรก็ตามแต่ภาษาที่จะเรียกได้ว่า **เป็นผลของผู้ปฏิบัติธรรม** ซึ่งทำ

ตนเองจนกระทั่งถึงที่สุด หมดความโลภ ความโกรธ ความหลง จิตมันหมดจริงๆ อย่างนั้นเรียกว่าเนื้อแท้สูงสุด เรียกว่า **"อรหันต–บุคคล"** เป็นบุคคลที่ได้ถึงที่สุด

๖ เปลือกที่บางเบา ๑

(อุทธัมภาคิยสังโยชน์)

ทีนี้ นอกจากเนื้ออันนั้นแล้ว มันจะมีเปลือกออกมา คือ พระอนาคามี

ฟังให้ดีนะ นี่ตั้งต้นตั้งแต่สูงยอด แล้วก็ลดลงมาหาหยาบลงๆ

สิ่งที่หุ้มห่อ หลังจากอริยสัจ 4 ที่ตรัสรู้แล้ว หรือหลังจากอรหันตบุคคลออกมาก็เป็นพระอนาคามี ก็เริ่มนับเป็นเปลือก เปลือกที่บาง เปลือกที่ละเอียด ซึ่งอยู่ในมาก ลึกมาก เพราะฉะนั้น เป็นระดับซึ่งสูง

– **สังโยชน์ 5 ของพระอนาคามี** พระอนาคามีก็ยังมีเปลือก ที่เรียกว่าสังโยชน์ 5 สังโยชน์ทั้งหมดมี 10 แต่สังโยชน์เบื้องต้น ทั้ง 5 (โอรัมภาคิยสังโยชน์) นั้น ระดับพระอนาคามีไม่มีแล้ว มีแต่สังโยชน์ 5 เบื้องปลาย เรียกว่า **"อุทธัมภาคิยสังโยชน์"**

"อุทธัมภาคิยสังโยชน์" คือสังโยชน์อย่างละเอียด อันมี รูปราคะ, อรูปราคะ, มานะ, อุทธัจจะ, อวิชชา

"สังโยชน์" หมายถึง ความยังผูกยังพันไว้

สังโยชน์ 5 เบื้องปลายนี้ ที่พูดนี่เป็นภาษาบาลี ก็ค่อยๆ มาไล่เรียงเป็นภาษาไทยขยายความไปกันดูซิ

– **อวิชชา** คือ สภาพยังไม่ **"ตรัสรู้"** หรือยังไม่รู้แจ้งจบในความเป็นได้ มีได้จริงอย่างนั้นๆ รอบถ้วนจริง หมดถึงที่สุด โดยเฉพาะอริยสัจ 4 หากยังหนามากเรียก อวิชชามาก หนาน้อยเรียกอวิชชาน้อย

– **อุทธัจจะ** สิ่งที่มันหุ้มออกมาจาก **"ความรู้จบรอบ"** หรือ **"วิชชา"** นั้น เราเรียกว่า จิตที่ยังเป็นเชื้อกิเลส แต่บางละเอียดลึกซึ้ง ประหนึ่งจะไม่ใช่กิเลส เป็นเปลือกชั้นต้น เป็นอวิชชาขั้นน้อยบางละเอียดที่สุด ผู้ที่รู้ละเอียดด้วยกันเท่านั้น จึงจะรู้ว่านี่ยังเป็นเชื้อของกิเลสอยู่ เชื้อของกิเลสอันที่ละเอียดที่สุดนั้นเรียกว่า **"อุทธัจจะ"** เรียกว่าสิ่งที่มันเริ่มเกิดขึ้นมาจากจิตที่บริสุทธิ์ จิตแท้ๆ หรือว่าจิตที่มันเป็นวิญญาณเพียวๆ ที่อาตมาอธิบายมาแต่ต้น มีอะไรผสมขึ้นมานิดหนึ่ง พอมันลอย มันทำปฏิกิริยาขึ้นมา เป็นสิ่งนอก สิ่งพ้น นอกเหนือจากที่เราควรเป็น แล้วเราก็ยังมีจิตไปโน้มน้อมเห็นว่ามันเป็นของเรา หรือยึดว่าเป็นตัวเรา เอามาให้แก่เรา หรือสำคัญผิดว่า เรานี่แหละเข้าไปยึดถือ เข้าไปเป็นตัวไปเป็นตน แล้วก็หลงเสพหลงติด หลงเผลอคิดว่าเป็นเรา เป็นของเรา เป็นอาการหรืออารมณ์เล็กน้อยละเอียดสุขุมยิ่ง

พูดภาษาอย่างนี้ พวกคุณก็ฟังๆ เคยฟังผ่านมาแล้ว อาตมาเชื่อว่าถ้าผู้ใดสนใจธรรม ฟังภาษาที่ว่านี้จะเข้าใจได้ แต่มันเป็นสภาวะที่มันละเอียดลึกซึ้ง พูดเป็นภาษาก็ได้แค่นี้ๆ ผู้ไม่มีสภาวะไม่มี **"ภูมิรู้"** ที่หยั่งรู้จริงก็จะยังไม่ถึง **"ภูมินี้"** ขั้นนี้จริง

เพราะโดยสภาวะแล้ว พวกที่รู้ก็จะรู้สึกตามระดับของจิตของผู้นั้นๆ ที่จะสามารถเข้าไปซับซาบเอา มีความสามารถรู้จริงเห็นจริง เป็นได้จริงกันจริงๆ

"อุทธัจจะ" จึงรู้ยากมาก ถ้าผู้นั้นใช้อุทธัจจะเป็นอุทธัจจะนั้นก็ไม่เป็นกิเลส แต่เป็นจิตที่มันเกิดปฏิกิริยาแล้วไม่รู้เท่าทัน ไม่รู้แจ้ง–รู้จริง–รู้จบ นั่นเอง ถ้าเผื่อเข้าไปมีอาการเกิดซ้อนในปฏิกิริยานั้นๆ เป็นชอบ–เป็นชัง หรือเข้าไปเอาเป็นเอาตายเข้าดูดดื่มจนติด จนยึด หรือจนเสพมันเข้า เมื่อนั้นก็เป็นกิเลสทันที นี่ละเอียดที่สุด เปลือกที่เริ่มเกิดมาแล้ว แนบเนียนมาก เกือบจะไม่รู้เรื่องสำหรับผู้กำหนดรู้ตามไม่ไหว

– **มานะ** ทีนี้เปลือกต่อออกมา เราเรียกว่า **"มานะสังโยชน์"** เปลือกมานะสังโยชน์นี้ ก็คือความยึดถือดี ความดีจริงๆ ผู้ที่เป็นพระอริยะขั้นนี้ มีความดี ปฏิบัติสิ่งใดมาก็ดี ประกอบกรรมก็เป็นกุศลกรรม แต่มันมีอีกตัวหนึ่ง ไปยึดเอาดีนั้นเข้า ว่าดีนี่เป็นของฉันทำนะ ดีนี้ฉันทำ ฉันต้องโก้ ฉันต้องได้สรรเสริญ ใครมาตำหนิติเตียนไม่ได้ เกิดโทสะทันที แต่ในรูปหยาบนั้นไม่เห็น ไม่รู้ได้หรอกว่าท่านมีโทสะ มันเป็นโทสมูลอันละเอียดสุขุมภายใน เป็น **"อนุสัยกิเลส"**

พระอนาคามีก็มีโทสะ อย่าเข้าใจว่าพระอนาคามีไม่มีโทสะ นี่ก็ขอเรียกด้วยภาษาใหญ่ๆ ภาษาหยาบๆ กันก่อน เพราะว่าพระอนาคามียึดตัวตนได้ ยังยึดตัวดีอยู่–หวงดี แต่ไม่ใช่โทสะหยาบคายอย่างพยาบาท–โกธะ ที่จัดอยู่ในพวก **"วีติกมกิเลส"** หรืออย่างอุปนาหะ–ปฏิฆะ ที่จัดอยู่ในพวก **"ปริยุฏฐานกิเลส"** แต่เป็นแค่ **"อรติ"** คือไม่ชอบใจ–ไม่พอใจ ที่เป็นพวก **"อนุสัยกิเลส"** อะไรอย่างนั้น

เพราะฉะนั้น เมื่อสิ่งใดที่ตัวเองทำแล้วดี ฟังให้ดีนะ ซ้อนลงไปว่าดีนั้นก็ดีจริงๆ ด้วยนะ ไม่ได้เข้าใจผิดด้วย แต่เรายังไป

ยึดเอาความดีนี้อยู่ พระอริยะขั้นอนาคามีนี่ยังยึดดี ถือดี แต่ไม่เอาชั่วหรอก พระอนาคามีไม่ทำชั่ว แล้วก็ไม่ยึดความชั่วเป็นของตัว แต่ยังไปยึดเอาความดีเป็นของตัว จะต้องมีคนสรรเสริญ ถ้าไม่มีคนสรรเสริญ ก็ไม่ค่อยชอบใจรำเรื่องรำไรอยู่บ้าง อย่างนี้ หรือใครมาตำหนิติเตียนสิ่งที่เราทำดีนั้นแล้วบ้าง ก็ถือสาอยู่ หรือยึดดีหวงดี รักษาดีเกินควรไปจนไม่รู้อนุโลมปฏิโลมให้พอเหมาะ อย่างนี้เรียกว่ายังไม่พ้นทุกข์เหมือนกัน หรือไม่ก็ **"ไม่ชอบใจ"** (อรติ) ในชั่วที่มีอยู่ในผู้อื่นอะไรอย่างนั้น

หรือยิ่งกว่านั้น อย่าว่าแต่ไปยึดเอาความดีนี้เป็นของตัวเลย ตัวเราจะทำอะไรต่ออะไร ก็ไปยึดความดีขึ้นได้ แล้วก็จะต้องเอาจริงๆ เอาจังๆ เอาจนกระทั่งว่ามันเป็นไปไม่ได้แล้ว ความดีนี้จะทำอย่างนี้ไม่ได้ สิ่งอื่นรองรับไม่ได้ ทำไปยังไงเขาก็ไม่เอาด้วย เขาเอาไม่ได้ เขาอื่นเขาเอา เขาตาย เขาจะทำตามอย่างนี้ไม่ได้แล้ว ก็ไม่รู้ ไม่มีสัปปุริสธรรม 7 พอเหมาะ ไม่มีการประมาณหมู่ชน ไม่มีการประมาณบุคคล มันก็เลยไม่ได้เรื่อง แล้วเราก็จะเอาเป็นเอาตายอยู่คนเดียว ก็ไม่มีประโยชน์อะไร อย่างนี้ก็เป็นการยึด พระอนาคามี หรือพระอริยะชั้นสูงติดอันนี้อยู่ แล้วก็เป็นทุกข์อยู่กับสิ่งเหล่านี้อยู่เหมือนกัน เรียกว่ายังไม่ถึงที่สุดได้เหมือนกัน

อันนี้ก็ขออธิบายแค่นี้ มานะนี่ยังมีอีกเยอะละเอียดลออมันเป็นสภาพธรรมมากมาย หยาบ–กลาง–ละเอียด ซึ่งรวมทั้งการถือตัว–ถือดีอย่างหยาบๆ ใหญ่ๆ กลางๆ อีกด้วย เป็นเปลือกที่หยาบหลายชั้นออกมาอีก แต่สำหรับพระอนาคามีนี้ ก็เป็นเปลือกในๆ มาก ลึกมาก บางมาก ขั้นสูง ขั้นละเอียดมากนะ

– **อรูปราคะ และรูปราคะ** เปลือกหยาบลงไปกว่านั้น เราเรียกว่า อรูปราคะ และรูปราคะ **อรูปราคะ ก็คือ สิ่งที่เรายังไปปรารถนา ใคร่อยาก ยังมีใจรอนๆ อยู่ในจิต**

ที่จริงกายกรรม วจีกรรม ของพระอนาคามีนั้นบริสุทธิ์แล้ว ทุกคนไม่เห็นเชื้อของกิเลส ทุกคนไม่เห็นเรื่องของความโลภ ไม่เห็นเรื่องของความโกรธ ความเคืองอะไรออกมาทางหน้าทางตา ที่เกี่ยวกับด้านกามคุณ หรือเกี่ยวกับโลกียะ หรือวัตถุ วัตถุนอกๆ พระอนาคามีเนี่ยไม่เอา อบายมุขก็ไม่แตะต้อง กามคุณ 5 รูป รสกลิ่นเสียงสัมผัสก็ไม่ไยดี ลาภยศก็ไม่ไยดี สรรเสริญใครมาให้มายก ใครมามอบให้ก็แสดงข้างนอกเห็นชัดเจนเลยว่าไม่ต้องการ ดูลำพังตานอกนี่จะเห็นเลยว่า พระองค์นี้หรือว่าคนคนนี้ไม่ติดยึดแล้ว ในเรื่องหยาบๆ กายกรรม วจีกรรม ท่านบริสุทธิ์ได้ เห็นชัด

แต่ในจิตท่านติด ท่านยังมีไหวหวั่นอยู่บ้างเล็กน้อย แต่ท่านคุมได้เก่งเหลือเกิน มีสติแรง มีสติสูงสามารถควบคุมพฤติกรรมได้ แสดงออกมาทางกาย ทางวจี ไม่มีเลยเชียว คนผู้ไม่รู้จักจิตในจิตอย่างลึกซึ้ง ไม่มีเจโตปริยญาณ (ตาทิพย์) ไม่มีโสตทิพย์ ก็ไม่สามารถหยั่งรู้คนผู้นี้ได้ ว่าข้างในของท่านนั้นบริสุทธิ์ล่วงส่วนแล้วหรือยัง

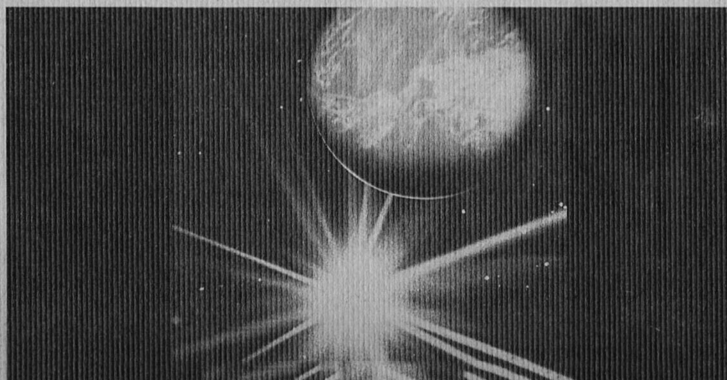
แต่พระอนาคามีเอง ถ้าไม่โมหะในภูมิในธรรมที่เราเป็น เรามีนี้แล้ว จะรู้ทีเดียวว่าเรายังมีอยู่ในจิตหนอ แต่กายข้างนอกคนอื่นไม่รู้หรอก ไม่เห็น จับไม่ได้ แต่ในจิตของพระอนาคามีเอง พระอนาคามีผู้หมดโมหะ สามารถรู้ว่า. . นี่ โอ ! นี่เรายังมีเชื้อโลภมูล หรือยังมีเชื้อโทสมูลอยู่หนอ ถ้าหยาบใหญ่รู้ชัด จับได้ง่าย สำหรับในภายในของพระอนาคามีเอง ส่วนภายนอกนั้นท่าน

บังคับได้ หรือมันไม่แรงพอที่จะออกฤทธิ์มาข้างนอก อย่างนี้เรียกว่า **รูปราคะ** ซึ่งเป็นเปลือกที่โตหยาบมากกว่าอุทธัจจะ กว่ามานะ กว่าอรูปราคะแล้ว

สำหรับอรูปราคะ หรืออรูปจิต ของพระอริยะชั้นอนาคามีอย่างนี้ก็ยังเป็นเปลือกที่ละเอียด หรือในๆ กว่า **"รูปราคะ"** คือเหมือนรูปราคะนั่นแหละ แต่ไม่ใหญ่ไม่หยาบเท่ารูปราคะ เป็นส่วนเหลือที่ละเอียดบางเบากว่ารูปราคะ จึงเรียก **"อรูปราคะ"** นี่ก็ยังคือเปลือก ยังไม่ใช่พุทธที่บริบูรณ์ ยังไม่ใช่พุทธที่เป็นอรหันตะ หรือไม่ใช่อรหัตผล ยังมีเชื้อกิเลสบางเบาอยู่ในจิตนั้น ยังไม่ดับสนิท ยังไม่ใช่สุญญตา

เพราะฉะนั้น พระอนาคามีจะเรียนรู้พวกนี้ แล้วก็จะพยายามปราบ ล้าง เปลือกในๆ พวกนี้ให้สนิทเนียน ให้หมดบริสุทธิ์ รูปราคะก็ดี อรูปราคะก็ดี มานะก็ดี อุทธัจจะก็ดี เหล่านี้เรียกว่า **"อวิชชา"** เป็นอวิชชาของพระอนาคามี รวมเรียกว่า **"อวิชชา"** คือยังมีส่วนที่ยังไม่เป็น **"วิชชา–วิมุติ"** อยู่ในขั้นสูงขั้นปลาย

เพราะฉะนั้น เปลือกระดับสูงอย่างนี้ ก็เป็นของพระอริยะชั้นสูง ก็จะขอผ่าน

๑ เปลือกที่หยาบมากขึ้น ๑

*(โอรัมภาคิยสังโยชน์)

ทีนี้เปลือกที่หยาบกว่านั้นอีก ก็คือสังโยชน์เบื้องต้น เรียกว่า โอรัมภาคิยสังโยชน์ มี 5

– **ปฏิฆะ** คือมีความยึดถือโกรธแรงกว่าอรติ ยังเป็นสภาพทุกข์หยาบอยู่พอสมควร เรียกว่าปฏิฆะ อาจจะยังไม่ปลดปล่อย ยังจะต้องกระทำการแก้แค้น ยังจะต้องเอาเรื่องเอาราวกันอยู่ เป็น อุปนาหะ คือ ผูกโกรธอยู่ ยังจะต้องติดต่อติดตาม อาจจะพักไว้ก็ได้ ที่จริงพักไว้แต่ก็ไม่ได้ดับสนิท เดี๋ยวก็ลืมไปได้ตั้งเป็นนาน แต่สักวันหนึ่งได้เชื้อหรือว่าได้โอกาส ได้ฤกษ์ ก็แสดงบทบาทออกมาได้เหมือนกัน สิ่งใดที่มันจัดจ้าน มันก็จะปฏิฆะบ่อยๆ เห็นเรื่อยๆ สิ่งเหล่านี้เรียกว่า **"เปลือกของพุทธ"** หรือเรียกว่า **"กิเลส"** หรือเรียกว่า **"ตัณหา"**

– **กามราคะ** ต่อออกมาจากนั้นก็เรียกว่า **"กามราคะ"** กามราคะก็คือความใคร่อยาก ปรารถนา ที่เข้าใจกันได้นี่เอง

ปรารถนาอะไร ถ้าปรารถนาธรรมะ หรือ ใคร่ธรรมที่เป็นไปเพื่อความหลุดพ้น เป็นไปเพื่อความล้างหมดมลทิน ให้ล่อนให้เกลี้ยง อย่างนั้นเรียกว่า **"ธรรมกาโม"** เป็นของดี

แต่ถ้าปรารถนาสิ่งที่เป็นโลกียะ เป็นโลกๆ เป็นสิ่งที่เป็นไปอย่างชาวฆราวาส ชาวปุถุชน อย่างโลกๆ ทั้งหลายแหล่ ถ้าอย่างนี้

---

* โอรัมภาคิยสังโยชน์ 5 คือ สักกายทิฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส กามราคะ ปฏิฆะ ในที่นี้กล่าวเฉพาะปฏิฆะและกามราคะ

เรียกว่า การใคร่อยากในสิ่งที่ไม่ดี ใคร่อยากในสิ่งที่จะเป็นไปอย่างโลกๆ เขา เขาหลอกว่าอย่างนี้เป็นความสุข ได้กิน ได้เที่ยว ได้สูบ ได้เสพ เป็นสุข ได้เงินมาเยอะสุข ได้ลาภมาแยะสุข ได้ยศสูงๆ มีอำนาจ สุข ใครมาสรรเสริญเยินยอ สุข หรือได้สัมผัสสิ่งที่ต้องใจ มีปฏิกิริยาอย่างติดใจอย่างถูกใจ สมใจ สุข ล้วนแล้วแต่แสวงหาความสุขอย่างโลกียสุขทั้งนั้น อย่างนี้เรียกว่าเปลือกที่หยาบขึ้นมาอีกแล้ว เพราะฉะนั้น ผู้ที่เป็นพุทธจะต้องเรียนรู้ระดับพวกนี้ เป็นขั้นๆ มาเชียว

นี่อาตมากำลังตั้งต้นมาตั้งแต่ขั้นละเอียดสูงสุด ไล่ลงมาหาหยาบเข้า หยาบเข้าๆ ๆ

เพราะฉะนั้น **"กามราคะ"** ก็ประกอบไปด้วย กายของบุคคล หรือตัวบุคคลนี่แหละ มันจะมาสมใจ ตาก็จะต้องพบแต่สิ่งที่เรากำหนดเอาไว้ว่าต้องเป็นอย่างนี้ ต้องได้อย่างนี้ อย่างนี้ถ้าเห็นแล้วก็จะชื่นใจ ชอบใจ สบายใจ อร่อยใจ ถ้าเห็นอย่างนี้แล้วก็ไม่ชอบใจ ไม่ชื่นใจ ไม่สบายใจ ผลักออก ไม่ให้มันมีขวางอยู่ที่ลูกนัยน์ตา

เสียงก็จะผลักออก ถ้ามันไม่ชอบใจ ถ้าเสียงอย่างนี้–กลิ่นก็ดี–รสทางลิ้นก็ดี–สัมผัสทางกายก็ดี ชอบใจก็แสวงหา และจะนั่งเฝ้า จะอยู่กับมันได้นานๆ

หรือแม้แต่ความคิดในจิตปั้นขึ้นมา ระลึกอยู่อย่างนี้ก็จะอยู่กับมันนานๆ เสพเป็น**ภวตัณหา** แหม! สบายดี หรือแม้จะถูกหลอกไปปั้นเป็นนรก มีรูปมีสี สวรรค์มีรูปมีสี แล้วก็ไปหลงเที่ยวหลงผิด โอ! นรกหนอ เป็นอย่างนี้เองหนอ อู๊ย . . .เราเก่งจริงหนอ เราได้ไปนรก อย่างนี้สวรรค์ โอ๊ย . . . สบาย

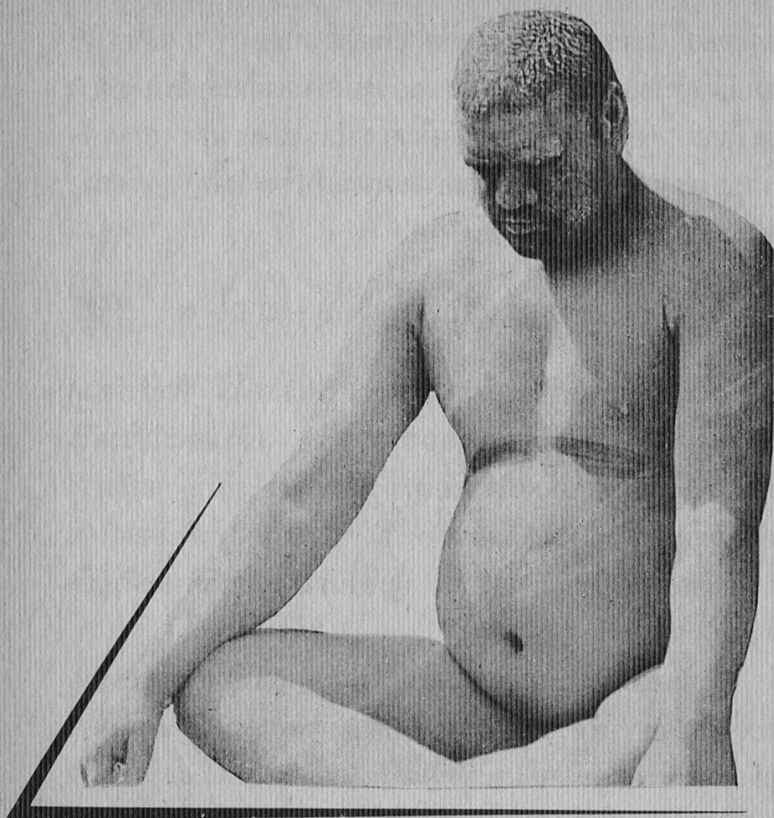
ดีจริงหนอ แหม ! ไปเที่ยวเพลิดเพลินดีจริงหนอ หลับตาไปเอาเลย สนุก ! แถมหลงความเก่งของตัวเองอีกเสียด้วย อย่างนั้นเรียกว่า **"อัตตา"** หรือเรียกเต็มๆ ว่าโลกของเราเอง สวรรค์–นรกของเราเอง ที่เราไปปั้นเอาขึ้นมาจนสำเร็จทางจิต เรียกว่า **"มโนมยอัตตา"**

๖ เปลือกอันเป็นเดียรถีย์ – ฤาษี ๑

ถ้าหลับตาเข้าแล้วเห็นภาพชัดเจน สวรรค์ก็มี ต้นปาริชาตก็มี สระโบกขรณีก็มี โอ ! บรรยากาศ แล้วแต่จะไปวาดไว้อย่างไร ก็ปั้นขึ้นมาให้สมใจ มีภาพมีรูป มีสีอะไรก็ได้ สมใจเรา อย่างนี้เรียกว่า **"มโนมยอัตตา"** หรือ **"อาตมัน"** ที่สำเร็จลงโดยการปั้นจิต แล้วก็ปั้นรูปปั้นร่าง ปั้นสีปั้นสันขึ้นมาสำเร็จลงด้วยจิตจริงๆ

ลัทธิอย่างนี้เรียกว่า ลัทธิเปลือก หยิบเปลือก ติดเปลือก แล้วก็ได้เปลือก ฟังดีๆนะ กำลังขยับออกมาแล้วนะ ผู้ใดปฏิบัติตนในลักษณะดังกล่าวนี้ เดี๋ยวนี้ยังมีนะ เปลือกแบบนี้มีแยะ นี่เริ่มต้นเข้ามาถึงตัวปฏิบัติ แล้วก็หลงยึดกันผิดๆ อยู่ ผู้ที่ปฏิบัติหลับตาแล้วก็ไปเล่นนรก เล่นสวรรค์อยู่ โดยปั้นสวรรค์เป็นรูป ปั้นนรกเป็นรูป ผู้นั้นกำลังหลงความฝัน ฝันอย่างไร การปฏิบัติเพื่อที่จะปั้นรูปปั้นร่างขึ้นมาเอง แล้วเราก็พยายามทำไปเพื่อที่จะเห็นรูปนั้นร่างนั้น ตามที่เราฝันนั้น หรือตามที่เราปั้นนั้นสำเร็จลงจริงๆ

สิ่งเหล่านั้นเป็น **"มโนมยอัตตา"** หรือเป็น **"เปลือก"** เปลือกขั้นหลงสภาพที่ปั้นขึ้นมาเป็นตัวเป็นตน ซึ่งแท้จริงมันไม่มีจริง แต่เราไปหลงมัน อย่างนี้เรียกว่า **เปลือกของเดียรถีย์ หรือเปลือก**

ผู้ทรงฌาน ทรงสมาธิแท้ๆเป็นที่สุด **ในขอบเขตของ "พุทธวิชชา"** นั้น หมายเอาสภาพที่ต้องจมอยู่กับการ "หลับตา" แช่นิ่งกระดิกกระเดียไม่ได้อยู่กระนี้หรือ ?

ของฤาษี มีมาก่อนสมัยพระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นในโลก เดี๋ยวนี้ก็ยังมีอยู่ สมัยพระพุทธเจ้าก็มีด้วย เดี๋ยวนี้ก็มีอยู่และก็หลงเปลือกอย่างนี้กันแยะ นี่เปลือก !

ที่ว่าเป็นสิ่งไม่จริงนั้น ก็เพราะรูปที่เห็นเป็นภาพอุปาทานที่ผู้นั้นๆ ปั้นขึ้นจนสำเร็จทางจิต โดยสัจธรรมแล้ว ในโลกของจิตของวิญญาณนั้น ไม่มีรูปร่างสีสัน โฉมกายดังที่หลงผิดกันนั้นดอก พระพุทธองค์ตรัสไว้ตรงๆ ชัดๆ ก็ไม่ฉุกคิดกันว่า **"มโน อสรีรัง"** และ **"วิญญาณัง อนัตตา"** ซึ่งแปลว่า **"จิตไม่มีรูปร่างโฉมกาย"** และ **"วิญญาณไม่มีตัวมีตน"** แต่ผู้ยังไม่เข้าใจในคำตรัสแม้แค่นี้เรื่องจิตวิญญาณ ก็ยังหลงว่าจิตวิญญาณมีรูปร่าง มีตัวตน มีโฉมกาย สีสัน อยู่นั่นเอง ที่ไม่รู้จริงจึงมีอุปาทานอยู่จริง ก็ปั้นมาเป็น **"รูปจนสำเร็จด้วยจิต"** (มโนมยอัตตา) คือ **"ปั้นขึ้นได้เป็นตัวเป็นตน** (อัตตา) **อันก็เป็นของตนเอง** (มย) **ทางจิตด้วยจิต"** นั่นเอง จึงไม่ใช่ **"ของจริง"** และไม่ใช่ของอื่นใด อันใด ของใครเลย ตนเองเชื่อเอง ปั้นเอง เป็นเอง เห็นเองแท้ๆ

เปลือกอย่างอื่นๆ อีก ในสภาพของทางจิต หลับตาเข้าแล้วก็ไปปั้นสภาพอะไรต่ออะไรต่างๆ นานา อย่าว่าแต่นรกสวรรค์เลย ปั้นเลอะเทอะไปใหญ่เลย เป็นเรื่องนั้นเรื่องนี้ เรื่องโน้นเรื่องนั่น อะไรต่างๆ นานา มีอีกเยอะ อย่างนี้ก็เรียกว่า ไปหลงผิด

ส่วนสภาพหยั่งรู้อดีตภาวะ หรืออนาคตภาวะ แม้ปัจจุบันภาวะนั้น เป็น **"ญาณ"** (ความรู้) ไม่ใช่รูป ไม่ใช่ภาพตัวตน หรือจะอาจจะอาศัยรูป อาศัยภาพ ผู้มีญาณก็พึงรู้ยิ่งว่าเป็นเพียงอาศัยรูป–ภาพ อธิบายสิ่งนั้นๆ เท่านเท่านั้น มิใช่หลงผิดว่ารูปหรือภาพนั้นเป็นของจริงของสิ่งนั้น

● สแตน ออสโตจา ชาวออสเตรเลีย ผู้ศึกษาค้นคว้าการใช้กระแสจิตบังคับเครื่องอีเล็คโทรนิคให้บรรเลงเพลงได้ ตามข่าวที่เสนอไปแล้วเมื่อวันจันทร์

นี่ก็เป็นการศึกษาทางจิตอย่างหนึ่ง เหมือนนักบวชหลาย ๆ ลัทธิที่เขามุ่งเขาศึกษาฝึกหัดกัน เพียงแต่เขาไม่โกนหัวหรือไม่ไว้ผม ไม่เปลือยกายแขวนลูกปะคำ หรือไม่เปลี่ยนรูปแบบให้มันต่างไปจากคนธรรมดาเท่านั้นเอง และเขาก็ "ทำ" จิตวิสัยนั้น ได้เสียด้วย จะเรียกว่าเขา "บรรลุ" หรือเขามี "คุณวิเศษ" นั้นเขามีแน่ *(ในเมื่อเขาทำสิ่งที่มนุษย์ทำได้ยากนั้นได้จริง)* แต่จะเรียกว่าเขาบรรลุธรรมของ "พุทธศาสนา" ไหมล่ะ ? จง **เห็นความเป็น "พุทธ" เข้าใจ "คุณวิเศษ" ของพุทธให้ถูกให้ตรงเป้าเถิด !**

---

๖ ศาสตร์แห่งความหลับ ๆ

(ไสยศาสตร์)

หรือแม้แต่จะหลับตาเข้า แล้วใช้พลังงานจิตให้มันสามารถไปกำหนดรู้ ให้สามารถที่จะให้มันเดินทาง สามารถที่จะไปทำอะไรที่แทรกซ้อนลงไปในบรรยากาศต่างๆ เอาพลังงานนี่ไปใช้จริงๆ ด้วย พลังงานจิตนี่ สามารถสั่งออกไปใช้จริงๆ ด้วย ส่งออกไปทางไกล หรือว่าจะให้มันมีพลังงานนั้นแรง สามารถที่จะบังคับสิ่งนั้น กำหนดสิ่งนี้ พลังงานจิตจะเป็นได้จริง เมื่อทำถึงจุด จิตนั้นจะสามารถส่งออกไปรื้อนข้างนอกตัวก็ได้ จะสามารถใช้พลังงานจิตนี้ไปกำหนดสิ่งนั้นสิ่งนี้ก็ได้ อย่างนั้นก็ตาม

สิ่งเหล่านี้ถ้าผู้ใดไปหลงเล่น หลงติด ไปกระทำแต่เรื่องเหล่านี้ ก็เรียกว่า **เปลือกของพุทธ ไม่ใช่พุทธศาสนา** เรียกว่า **"ไสยศาสตร์"** หรือเรียกว่า **"เดรัจฉานวิชา"** เป็นวิชาที่เรียนกันมาก่อนพุทธเกิด

สมัยพุทธกาลก็ยังมีเรียนแข่งกันกับพุทธ แต่พระพุทธเจ้าไม่แข่งกับเขาหรอก พระพุทธเจ้าปล่อยให้เขาเรียน เหมือนกับพวกคุณเรียนวิทยาศาตร์ คุณเรียนรัฐศาสตร์ คุณเรียนอะไรๆ พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้เรียนแข่งด้วย แต่เขาถือตัวว่าเขาแข่งกับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอนแต่เรื่องอริยสัจ 4 แต่พวกที่เรียนวิชาอื่นๆ พวกนี้เนี่ย จะเรียนวิชารัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือว่าจิตศาสตร์ หรือไสยศาสตร์ อย่างที่ว่านี้ เขาก็จะได้อำนาจ หรือได้ฤทธิ์เดช หรือได้การสร้าง การปั้น การก่อ ของเขาเหมือนกัน แล้วเขาก็คิดว่าวิชาของเขานี่เก่งกว่า

ของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่ได้แข่งหรอก เขาจะว่าเก่งก็เก่ง ก็ไม่ว่า พระพุทธเจ้าท่านไม่ว่า

พระพุทธเจ้าท่านเน้นสอนแต่เฉพาะเรื่องของ อริยสัจ 4 เรื่องทุกข์ เรื่องชีวิต แล้วก็พยายามพัฒนาชีวิตให้สูง ให้อย่าเป็นคนที่ขี้เกียจ ขี้คร้าน อย่าเป็นคนที่ไปหลงเป็นทาสอะไรต่ออะไรต่างๆ นานา จนกระทั่งตัวเองรู้ชีวิต แล้วอยู่อย่างง่ายที่สุด ถูกที่สุด แต่ทำงานให้แก่โลกได้มากที่สุด พระพุทธเจ้าสอนเรื่องนี้

เพราะฉะนั้นเรื่องจิต จนกระทั่งหลงเอาจิตไปทำงานเป็นฤทธิ์เป็นเดช ใช้พลังงานจิตเหาะเหินเดินอากาศได้ ทำโน่นทำนี่ อะไรๆ ได้ต่างๆ นานา แม้จะเป็นได้จริง แต่ไม่ใช่พุทธศาสนา เป็นเปลือกของพุทธศาสนา

ถ้าใครยึดผิด จับเป้าหมายผิด จับประเด็นผิด ก็ได้แต่วิชาเหล่านี้ ยิ่งเรียนยิ่งฝึกฝน ก็ยิ่งจะเหาะเก่ง ยิ่งเรียนยิ่งฝึกฝนก็จะใช้พลังงานจิตได้เก่ง ก็เก่งไปแบบนี้ นี่ก็เป็นเปลือก!! และคนติดเปลือกนั้น แม้คิดว่าตนรู้ตนเข้าใจ ตนรู้ทันเรื่องนี้ดี ก็ใช่ว่าจะ **"รู้ตัว"** ได้ง่ายๆ ว่า ตนติด–ตนแสวงหา–ตนหลง–ตนเสียเวลา–ตนใช้เปลือกนำพา เพราะผู้นั้นๆ ไม่แจ้งชัดใน **"เนื้อนำพา"**

จะเห็นได้ว่ามันออกมาเป็นผลที่ไม่ใช่ผลของพุทธแท้ มันยืดยาดยืดเยื้อ แล้วมันก็เป็นเรื่องของอีกสิ่งหนึ่งไปแล้ว มันจะเลอะเทอะเปรอะเปื้อน จนกระทั่งไปปั้นโน่นปั้นนี่ ทำอะไรต่ออะไรจริงมั่ง ไม่จริงมั่ง ยิ่งไม่จริงยิ่งเปลือกใหญ่ หลงตนว่าตัวเองใช้พลังงานจิตไปทำอย่างโน้นได้ ทำอย่างนี้ได้ บางทีก็ได้บ้าง บางทีก็ไม่ได้ หรือแม้ได้ก็ยิ่งเป็น **"เปลือก"** เป็นผลพวงของ **"อุปาทาน"** หยาบขึ้น ใหญ่โตขึ้น ซับซ้อนขึ้น ซึ่งผู้ไม่ถ่องแท้ในกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน ไม่อาจรู้ตัวรู้ตนได้ง่ายๆ

"พุทธ" นั้น แปลว่า ตื่น
จงตื่นกันเถิดผู้เป็นลูกของ "ผู้ตื่นแล้ว" ทั้งหลายเอ๋ย ! จงทำความเข้าใจกับคำว่า **หลับ** *(ไสย)* กับ **ตื่น** *(พุทธ)* ให้ได้จริงๆ แล้วเลิก **หลับ** *(ไสย)* กันเสียเถิด !
เราไม่ใช่ "ไสยบุตร" ดอกหนา !
เราเป็น "พุทธบุตร" มิใช่หรือ ?

๑ นั่งระลึกนึกย้อนแต่อดีต ๑

หรือบางทีก็โกหกเขาเลย หลอกลวงเขาเลย ว่านี่เป็นภพนั้นภพนี้ ทำอย่างโน้นอย่างนี้ อะไรต่ออะไรใส่เข้าไป ใครมาถึงก็ใช้พลังงานจิตย้อนกาล มาถึงก็ตั้งเข้าที่คนนี้ คนนี้มีค่าเท่าไร อ๋อ ! คนนี้ค่าเอ็กซ์ เหรอะ เอ้า! จับตั้งต้นที่เอ็กซ์ เอานะจะย้อนกาลไปที่เอ็กซ์ มีที่มาที่ไหน ก็พยายามระลึกที่เรียกว่า **"ปุพเพนิวา-สานุสติญาณ"** หยั่งลงไปรู้ว่า อ๋อ ! พื้นรากของเอ็กซ์นี้ แต่ก่อนเคยเกิดเป็นพระเจ้าแผ่นดิน อะไรต่ออะไร อย่างนี้เป็นต้น ก็ย้อนกาลไป แล้วก็ทำไป แล้วก็เอามาบอกกัน หลงกันมา อะไรต่ออะไรอยู่ต่างๆ นานา เล่นลิเก ละครกันอยู่มากมาย พวกนี้ **"เปลือกทั้งสิ้น"** ผู้ที่กระทำได้และจะทำอย่างนี้อยู่ เขาจะได้วิชาเท่านี้ เขาจะไม่ได้พุทธ เขาจะได้เปลือกของพุทธไปอย่างนี้ และ จะได้ **"เปลือก"** โตขึ้น หนาขึ้นๆ ๆ

ต่อจากการหลง ปรารถนา แล้วก็ไปหยิบเอาเป้าหมายผิดๆ พวกนี้มีอีกมาก อาตมาอธิบายวันนี้ก็ยังคงไม่หมดหรอก ที่หลงใช้เรื่องของพลังงานจิตนี่มีร้อยแปด ไอ้เรื่องพลังงานจิตนี่มีมากมาย เมื่อเราสามารถจับเอาพลังงานจิตมาใช้ได้ เล่นได้มันมีจริงๆ วิทยาศาสตร์ก็เรียนกัน ไสยศาสตร์เขาก็เรียน

แต่ไสยศาสตร์นั้นเรียนวิธีใช้ ไม่ค่อยพิสูจน์ เขาไม่รู้ว่าที่มาที่ไป ที่ก่อที่เกิดเป็นยังไง ทางไสยศาสตร์ไม่เรียน ไสยศาสตร์เรียนแต่วิธีทำ ว่าทำอย่างไรถึงจะเกิดผลอย่างนี้ พิสูจน์ผล พอทำแล้วเกิดผลอย่างนี้ ปั๊บ ! ขึ้นมา ก็เป็นอันใช้อย่างนี้กันเลย โดยไม่พิสูจน์กันว่าไปอย่างไรมาอย่างไร มีอะไรบวกอะไรหาร ไม่คิดเลยทางไสยศาสตร์

ส่วนวิทยาศาสตร์นั้นยังคิดบ้าง เหตุผลอะไร ทำไมจึงมาเป็นอย่างนี้ได้ พวกวิทยาศาสตร์ที่เขาเรียนกันก็พาราไซโคโลยี่นี่แหละ ก็เรียนกัน ก็จริง แต่ขอให้ทราบว่า ไม่ใช่พุทธ เป็น **"เปลือก"** ของพุทธ นี่ก็พุทธเปลือกๆ

● ความหลงยึดเอาผิดๆ ในสิ่งที่แผงปน ●

จนกระทั่งทุกวันนี้ พุทธเปลือกๆ พวกนี้ หุ้มห่อศาสนาพุทธเข้า โดยเข้าใจผิดเรียกว่าอวิชชา หรือโมหะ หลงผิด หลงเอาเปลือกมาเป็นเนื้อ แล้วก็เลยเผยแพร่กันแต่เปลือก

เปลือกที่ว่ามานี้ บางทีเปลือกจริงๆ คือทำได้จริง ทำเหาะเหินเดินอากาศ ทำฤทธิ์ ทำเดช ของพลังงานจิตได้จริง แต่ก็โฆษณาหรือเผยแพร่แต่เปลือก คนที่เผยแพร่ได้จริง แล้วก็ทำได้จริง ก็ยังดี ดีที่ว่าไม่หลอกลวงโลก ไม่หลอกลวงมนุษย์ เพราะตัวเองใช้พลังงานจิตจริง และทำได้จริงด้วย

– **นี้ไม่ใช่ปาฏิหาริย์ของพุทธ** แต่ไม่จริงตรงที่ว่าไปบอกชาวโลกว่า **"นี่คือ . . . วิชาพุทธศาสนา"** มันไม่จริงตรงนี้ แต่เขาทำได้จริงนะ ไม่ใช่เขาหลอก หรือเขาเล่นกล พวกใช้พลังงานจิตอะไรต่างๆ เขาทำได้จริง เป็นจริง แต่ว่ามันไม่จริงตรงที่ไปยืนยันว่า **"อันนี้คือ พุทธคุณ"** แล้วหลงยกย่องผู้ทำฤทธิ์เหล่านี้ได้ ว่าเป็น **"อริยบุคคล"** นี่ผิดมาก ! !

เดี๋ยวนี้ก็มีอยู่ แต่ก็ไม่มากคนนักหรอกที่ทำได้จริง ที่เล่นพลังงานจิตอยู่เดี๋ยวนี้ ทำไอ้โน่นทำไอ้นี่ มานั่งหยั่งญาณ บุพเพนิวาสานุสติญาณบ้าง เล่นอิทธิปาฏิหาริย์บ้าง เล่นฤทธิ์เล่นเดชอะไรต่ออะไรบ้าง ทำโน่นทำนี่อะไรบ้าง ก็พอมีคนทำได้บ้างหรอก

อิทธิฤทธิ์เหรียญหลวงพ่อผ่อง ถูกคนร้ายยิงคว่ำ ฟันยับ..ไม่เข้า

พระแก้วมรกตแสดงอภินิหาร บันดาลให้โฆษกชื่อดังพ้นเคราะห์

พบพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ ห้ามฝนได้แม้ระหว่างเกิด 'ดีเปรสชั่น'

อภินิหารเหรียญ 3 สมเด็จ รถตกถนนเด้งกลับขึ้นตั้งได้

ทั้งโพนทะนากันด้วยปากต่อปาก ทั้งหัวข่าวหนังสือพิมพ์แต่ละวันแต่ละคราวที่ช่วยกันสร้าง **"ราคา" แห่งความนิยม** ให้แก่พุทธศาสนา อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ก็คืออย่างนี้ ๆ ๆ ทั้งนั้น แทบทั้งนั้น ๆ ! แล้ว "พุทธศาสนา" ที่พระบรมศาสดาทรงสร้างมาอย่างบริสุทธิ์ประณีต พร้อมทั้งอุตส่าห์ทรงย้ำบอกอยู่ว่า *"เราเกลียดชัง เราเบื่อระอา เราขยะแขยง อิทธิปาฏิหาริย์ – อาเทศนาปาฏิหาริย์ !"* พุทธศาสนิกชนทั้งหลายก็ยังไม่วาย ยังไม่ลดไม่ถอย ไม่ห้ามปรามกัน แถมส่งเสริมเผยแพร่โพนทะนาแต่สิ่งที่ไม่ใช่พุทธวิชชา "พุทธศาสนา" ก็ต้องบิดเบี้ยวถูกทำลายลงไปตรง ๆ แท้ๆ อย่างไม่เห็นจะมีปัญหา ! เซาๆ ซาๆ เลิกๆ ทำบาปกันบ้างเถิดพุทธบริษัทเอ๋ย !

ทุหสํ

๒ บาท

ศสนา

สงฆ์

เพราะปาฏิหาริย์ พระร่วงรางปืน

พลฯ ทหารหนุ่มรอดตายอย่างปาฏิหาริย์ เข้าไป ช่วย เหลือ เพื่อน ในขณะที่ถูกยิง ถูก ผกค. ซัลโวด้วย กระสุนปืน

★ อ่านต่อหน้า 12

พระอาจารย์ชื่อดังภาคเหนือ สร้างตะกรุดแจกประชาชน

พระอาจารย์ชื่อดังในภาคเหนือทำตะกรุด ๑๐๘ น้ำพระพุทธมนต์ และเทียนมงคล เป็นที่นิยมนับถือของประชาชนทั่วไป เพราะได้เห็นผลกัน...

พุทธศาสนา **เสื่อมโทรมลง** ก็เพราะความเข้าใจในปาฏิหาริย์ ผิดๆเพี้ยนๆจากเป้าหมายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังนี้เอง และแถมสนับสนุนกัน ทั้งฆราวาสทั้งพระต่างก็ช่วยโฆษณาเผยแพร่อวดแสดงกันเสียด้วย ทั้งๆที่แบบนี้แหละ**พระ**อาบัติและปาราชิกกันไป เพราะไม่มี**คุณวิเศษ**จริง แต่ไปทำไปอวดไปแสดงกันก็มากหลายต่อหลายแล้วด้วย **ส่วนปาฏิหาริย์** ที่เป็น**พุทธ**แท้ๆสิ ! (คือเรื่องที่กระทำได้ตามคำสอนของพระบรมศาสดา สิ่งที่เลิกได้จริงๆสละได้จริงหมดได้จริงๆต่างๆ) ครั้นโฆษณาขึ้นมาบ้าง เผยบ้าง แสดงบ้าง เป็น"เอหิปัสสิโก"แท้ๆ ก็จะรีบๆห้ามกัน ทัวงกัน ตู่กัน อาบัติอย่างนั้นอย่างนี้ทีเดียว ! หาว่า **อยากดัง** ไปโน่นเลย ทั้งๆที่มันควรจะช่วยกันโพนทะนาให้ดังๆ เหมือนที่ได้ช่วยผู้อวดเดรัจฉานวิชชา แต่กลับขัดขวางเสียนี่ ! ! **พุทธศาสนา** ไม่สิ้นทรากสิ้นสาระด้วยกรรมวิธีเช่นนี้แล้ว จะสิ้นด้วยกรรมวิธีไหนกันเล่า ?

แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะได้กันอย่างแท้จริง เป็นวิชาที่มีประสิทธิภาพแน่นอนยั่งยืน ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง และคนก็ไปชอบอันนี้ ติดอันนี้ ติดแล้วประกาศว่าเป็น **"วิชา"** อันนี้โดยตรงนั้นไม่เสียหาย

แต่ไปพาลบวกเอาคำว่าเป็น **"วิชาพุทธ"** เป็น **"พุทธคุณ"** ไปด้วย แล้วบอกว่านี้คือ **"เนื้อ"** ส่วนหนึ่งของพุทธศาสนา อย่างนี้สิเสียหาย

แล้วยังมีหน้าพยายามอ้างด้วยว่า พระพุทธเจ้าก็มีสิ่งเหล่านี้ เพื่อจูงให้คนเชื่อตาม หลงตาม พระพุทธเจ้านั้นมีแน่ แต่พระองค์ไม่เคยสรรเสริญ ไม่เคยส่งเสริม มีแต่เหยียดหยามและข่มวิชาเช่นนี้ว่าเป็น **"เดรัจฉานวิชา"** ซึ่งพระองค์ตรัสชัดๆ ว่า พระองค์ **"เบื่อ"** (หรายามิ) และ **"เกลียดชัง"** (ชิคุจฉามิ)

๖ ความเสื่อมของศาสนา ๑

ศาสนาพุทธเสื่อม เพราะถูกเบนเป้าหมายด้วยประการอย่างนี้

เพราะฉะนั้น เดี๋ยวนี้จะเห็นได้ว่าผู้ที่สืบสานศาสนาพุทธโดยเฉพาะเราเรียกว่าพุทธสาวก เป็นพระ เมื่อตัวเองปฏิบัติธรรมเรียนรู้ธรรมะแล้ว ไม่เข้าใจเป้าหมายของศาสนาจริง ตัวเองก็ไม่บรรลุด้วย ไม่รู้เรื่องจริงแท้ด้วย หรือเอาสิ่งที่เราเข้าใจผิดเหล่านั้นมาประกาศ มาเผยแพร่ แล้วก็เอาคำว่า **"พุทธ"** มายืนยันว่า นี่แหละคือพุทธ นี่แหละคือสาระของพุทธที่ต้องเสียแรงเสียเวลาให้มัน ศาสนาจึงถูกบิดเบนออกนอกเป้าหมาย ทั้งๆ ที่ **"พุทธ"** นั้นยืนยันได้ว่า ไม่ต้องอาศัยสิ่งเหล่านี้ช่วยเลยก็เป็นไปได้ มีอิสรเสรีภาพในตัวเองได้แท้

หลวงพ่อยืนห้ามฝนได้

สามารถช่วยผู้เจ็บไข้ได้ป่วย และประสบมรสุมของชีวิต

อภินิหารพระพุทธรูปยืน ห้ามฟ้าห้ามฝนได้ ช่วยเหลือคน

★ อ่านต่อหน้า 12

สุทสฺสํ วชฺชมญฺเญสํ

ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๖๐ ประจำวันที่ ๑๔

จัดตั้งศูนย์สง

จะยกฐานะเป็

จัดตั้งศูนย์วิปัสสนากัมมัฏฐานที่อุบล มุ่งส่งเสริมวิปัสสนา ให้แพร่หลาย ตาม พุทธ ประ สงค์ จะฟื้นฟูทั้งปริยัติ และปฏิบัติให้สูงขึ้นและจะยกฐานะให้เป็นวิทยาลัยสงฆ์ประจำจังหวัดอุบลในอ-

★ อ่านต่อหน้า 2

การช่วยกันโฆษณาเดรัจฉานวิชชาว่าเป็นพุทธวิชชา....เท่ากับช่วยกันทำลายพุทธศาสนาด้วย**ความไม่รู้** *(อวิชชา)* โดยตรง ! ผู้เจตนาจะช่วยอุ้มชูศาสนา จงทำความเข้าใจให้ดีๆไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นว่า เราฆ่าพ่อแม่ของเราด้วยการประคบประหงมพ่อแม่ของเราอย่างไม่ฉลาด *(โง่ๆ)* เช่น ท่านอยากกินเหล้าก็หาเหล้ามาเสนอสนองให้เต็มที่ ท่านอยากสูบเฮโรอีนก็ช่วยเสนอสนองเต็มที่ **ป้อนสิ่งผิดเข้าไปให้สิ่งนั้นๆมากขึ้นเร็วขึ้นเท่าใด ก็เท่ากับเร่งทำลายหรือช่วยความไม่เจริญของสิ่งนั้นๆให้ทวีเร็วยิ่งขึ้นๆ**

---

๖ ผู้นำพาให้ศาสนาเสื่อม ๑

พุทธศาสนาทุกวันนี้ พุทธสาวกเองเป็นคนทำลายศาสนามากที่สุด เพราะว่าตัวผู้รักษาศาสนานั้นคือพุทธสาวก

พุทธสาวกจะต้องพยายาม **รักษาเนื้อ รักษาแก่นแท้ รักษาพุทธที่แท้**จริงไว้ให้ได้ ถ้าพุทธสาวกผู้ที่สืบศาสนาเองไม่รักษาเนื้อ แต่ไปเข้าใจผิดเอาเปลือกมาเป็นเนื้อเสียหมด ศาสนาพุทธก็เริ่มต้นเหลือแต่เปลือก เหลือแต่เปลือกๆ

ยิ่งเข้าใจผิดว่าจะต้องอนุโลม เพราะต้นไม้ต้องอาศัยเปลือก ไม่มีเปลือกไม่ได้ แต่ไม่แม่นในคำสอนของพระบรมศาสดา ไปเอาขยะเดรัจฉานวิชามาเป็นเปลือก จึงผิดไปใหญ่

เพราะ**เปลือกหรือกระพี้ของพุทธนั้น** พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ชัดว่า **ศีลนั้นเป็นสะเก็ด สมาธินั้นเป็นเปลือก ปัญญานั้นเป็นกระพี้ และวิมุติเป็นแก่น** เออ ! ถ้าเปลือกหรือกระพี้หมายเอาอย่างนี้ ก็ถูกต้องตามพระพุทธเจ้าหมาย

แต่เปลือกที่ไปเข้าใจกันผิดๆ นอกคำตรัสนั้นจะถูกอนุโลมพอกเข้าไปอีก หยาบเข้าไปอีก ด้วยกรรมวิธีต่างๆ ด้วยสิ่งอื่นเอามาบวกเข้าไป บวกเข้าไปๆ เปลือกก็จะหนาเปรอะๆ เข้าซึ่งเป็นเปลือกเปรอะเลอะเข้าไปมากมาย อันไม่ใช่ของพุทธเลยยิ่งบวกเข้า ผสมเข้า ศาสนาก็ยิ่งเลอะใหญ่ เพราะเรียนรู้ไม่ตรงเป้าไม่แม่นหมาย

เพราะฉะนั้น พระผู้ที่ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วยังไม่บรรลุ แล้วจะพึงมาอวดดี อวดเก่ง โฆษณาศาสนา โดยที่ตัวเองก็ไม่พยายามทำความเข้าใจถึงเป้าหมายให้มันชัดเจน ศาสนา

หลวงพ่อเณรพรมน้ำมนต์ ด้วยเครื่องทุ่นแรง
ไม่รู้จะบรรยายอย่างไร ดูกันเอาเองเถิดคร้าบ.

ทำไงถึงรวย ?

(ตอน 5)

ถ้าจะเป็น"พุทธ" ก็จงอย่าผลาญพุทธ ทำลายพุทธด้วยน้ำมือ และน้ำใจอันยังโลภโมโทสัน ของท่านเลย จงทำปัญญาให้แจ้งคลายโมหะลงให้ได้เถิด !

• เจ้าคุณมุนีฯ
วัดสระปทุม
ประพรมน้ำมนต์
ให้ "ถุงมีชื่อ"

ตื่นเถิด ! "พุทธ" ทั้งที่เป็นพระ ทั้งที่เป็นศาสนิก ทั้งหลายเอย ! อย่าหลับใหล *(ไสย)* หลงใหล *(โมหะ)* กันต่อไปเลย.

จึงได้เสื่อม และอาตมาพูดไปแล้วว่าผู้ที่ทำลายศาสนาพุทธนั้น ก็คือพุทธสาวกเอง เป็นกำลังใหญ่ เป็นตัวสำคัญ

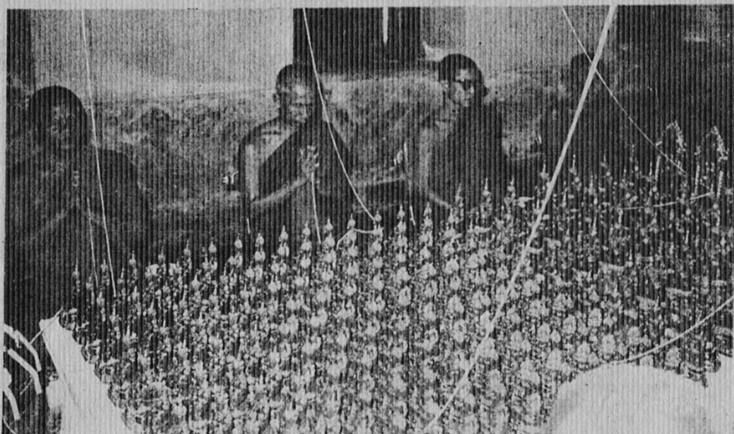
ดังนั้นทุกคนจะต้องมองที่พุทธสาวก **ถ้าพุทธสาวกปฏิบัติอย่างไร เขาก็จะเชื่อว่าไอ้นั่นเป็นพุทธ** พุทธสาวกปฏิบัติเปลือก เขาก็คิดว่าเปลือกนั่นแหละเป็นพุทธ เพราะว่าคนอื่นถือว่าเป็นผู้ที่ยังไม่รู้เท่า พุทธสาวกถือว่าเป็นผู้สืบสาน เป็นผู้ที่รู้กว่า เมื่อผู้ที่รู้กว่าแสดงออกมา ยืนยันออกมา เขาก็เข้าใจว่าเป็นพุทธ พุทธจึงเหลวลงจากความแท้จริง ก็เพราะพุทธสาวกเองเป็นผู้กระทำอย่างสำคัญ

❛ วัตถุมอมเมาจิต ❜

ทุกวันนี้ ศาสนาพุทธบานปลายออกมาจากการใช้ฤทธิ์เดชของทางจิต โดยการเอามาแฝงไว้ในวัตถุ มาแฝงไว้ในอะไรต่างๆ นานา เช่น ทำเครื่องราง ทำของขลัง ทำน้ำมนต์ ทำอะไรก็ตามแต่ ซึ่งคิดว่าใช้พลังงานจิตทั้งนั้น ประจุเข้าไปในอิฐหินดินปูน ในน้ำ ในลม ในวัตถุนานา แล้วก็เอามาแจก

แต่ก่อนก็มีแจก เดี๋ยวนี้ไม่ใช่แจก เดี๋ยวนี้ขาย แต่เลี่ยงซะ ก็ขายผิดวินัย เพราะพระขายไม่ได้ พระซื้อไม่ได้ ขายไม่ได้ผิดวินัย ก็ไม่ว่าขายล่ะ ใช้คำว่าเช่าบ้าง บูชาบ้าง สมนาคุณบ้าง อะไรก็แล้วแต่ที่จะบันดาลภาษาที่จะเลี่ยง เรียกว่าเบี่ยวบาลี เลี่ยงไปซะ แต่แท้จริงก็คือ **"หมูไปไก่มา"** คุณเอาไอ้นี่ไป แล้วคุณก็เอาแบงก์มา ไม่ได้ซื้อนะ สมนาคุณ บูชา ก็เลี่ยงๆ ไปยังงั้นแหละ เลี่ยงไปด้วยภาษา แต่ที่จริงโดยกรรม โดยการกระทำนั้น มันก็ไอ้ซื้อขายเราดีๆ นี่แหละ อาจจะไม่ให้เงินเดี๋ยวนี้ อาจจะ

ฉบับประจำวันที่ 23 ส.ค. – ๒๙ ส.ค. ๒๕๑๘

พิธีพุทธาภิเษก พระแก้วมรกตจำลองชุด ๓ ฤดู ณ วัดเทพากร บางพลัด กรุงเทพ ฯ ในภาพพระอาจารย์ชื่อดัง กำลังนั่งปรกในพิธีพุทธาภิเษก

นี้คือการ**ปลุกเสก**ที่ผิดศีลของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะไม่ใช่การปลุกเสกพระ แต่เป็นการปลุกเสกดินน้ำลมไฟ แล้วหลงผิดว่าสิ่งนั้นจะเป็น**พระ**ได้ *สิ่งที่จะเป็นพระได้มีแต่***คน***เท่านั้น* จะปลุกเสกวัตถุอื่นใดในโลกให้เป็น**พระ**ไม่ได้

พุทธาภิเษก จึงหมายถึงการปลุกเสกคนให้ละชั่วประพฤติดีจนบริสุทธิ์ถึงจิตเป็น**พุทธะ**แท้ๆ หรือเป็นพระที่มีอธิปัญญา มีจิตวิมุติมาเป็นระดับๆตั้งแต่**ปิดอบาย**หยาบๆ มาจน**ปิดโลกกาม–ปิดโลกธรรม 8–ปิดโลกอาตมันได้**หมดสิ้นเป็น**พุทธะ**เต็มตัวที่สุด จึงจะเป็นการ**ปลุกเสก**ที่ถูกทาง เป็น**พุทธาภิเษก**ที่แท้จริง ไม่ผิดศีลและเป็นอิทธิวิธีเป็นปาฏิหาริย์ถูกต้องที่สุดด้วย

การโฆษณากันในวงการเกี่ยวกับศาสนาแท้ๆ ทว่ามันเป็นเช่นสินค้าพาณิชย์ธรรมดาๆ เต็มขั้นเราดีๆนั่นเอง ภาพแผ่นนี้ก็ลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์เต็มหน้า แจ้งราคาสินค้าไว้ละเอียดทีเดียว อนาถไหมเอ่ย !... พุทธศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ?

"ประสิทธิ์ วัฒนปรีดา"จากบ้านเกิดอัมพวามาเป็น"ขุนพลพระ"อยู่มหาชัย และในช่วงชีวิตแห่งความสำเร็จของเขามีส่วนคลุกเคล้าอยู่ไม่น้อยกับท่านปลัด "ติวะสิงห์"จึงเป็นที่มาของการสัมภาษณ์นี้

สงวน: ลุงสะสมเอาไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ

ประสิทธิ์; ผมเองแทบจะไม่ได้สะสมหรอกของเก่าทั้งสิ้น เป็นของพ่อผมกับอีกสามพ่อตาที่สะสมไว้ และตกทอดมาถึงผม

สงวน: ลุงห้อยมันมาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับท่านปลัดน่ะ

ประสิทธิ์: ก็ตอนที่ผมนึกฉุนไอ้พวกล้อเลียนผมเมื่อ ๗-๘ ปีโน่นแหละ เลยงัดมาใส่เสียให้หมด

ประสิทธิ์: ท่านปลัดนี่ผมสะสมเอง

เอี่ยมกันจะมีอยู่ที่บ้านผมหรือเปล่า เมื่อถูกถามคราวใด ผมก็ตอบไปว่ามีทุกครั้ง ก็เลยเกิดการล้อเลียนกันคิดว่าผมโม้

สงวน: ลุงก็เลยแขวนมาให้ดู

ประสิทธิ์: ใช่-จะได้สิ้นสงสัยกันเสียที ว่าไอ้ที่ผมพูด

และแล้วก็ทำให้คน**วิปริต**ไปจนได้ ! ถ้าเครื่องรางหรือพระเครื่อง ๆ ขลังเก่งกันจริง ช่วยรบก็ได้ ช่วยให้รวย *(หรือเอาแต่ช่วยให้มีอยู่มีกิน)* ก็ได้ ฯลฯ คนก็จะไม่ต้อง**ฝึกหัด**อะไรกันล่ะ ! นักรบก็ไม่ต้องเรียนวิชาการไม่ต้องฝึกฝน คนก็ไม่ต้องเรียนรู้อะไร... ไม่ต้องทำอะไร เพราะมีของดี-มีอำนาจลึกลับ**บันดาล**ให้มีอยู่มีกินทำอะไรก็สำเร็จอย่างไม่ต้องวิริยะพากเพียรแล้วนี่ ! ของจงอย่าชักจูงกันไปสู่ทางที่ผิดกันเลยเพื่อนมนุษย์เอ๋ย !! ศาสนาพุทธจะไม่สอนคนให้มีแนวโน้มไปในทางขี้เกียจ, ประมาท, ไม่อุตสาหะพากเพียรยิ่งๆขึ้น, ไม่สร้างสรร, ไม่เพิ่มพลังแห่งการงาน *(กุศลกรรม)*, ไม่เพิ่มพลังแห่งความสามารถของคนโดยตรงอย่างภาคภูมิ *(อภิญญา)*, แต่ไพล่เอาความสามารถไปให้สิ่งลึกลับอย่างนั้นๆเป็นอันขาด จงเข้าใจ**ศาสนาพุทธ**ให้ถูกตรง

ไปให้ที่คนโน้นเอาไว้ คนนี้เอาไว้อะไรก็ตามแต่ ที่แท้จริงก็คือ ผู้ซื้อกับผู้ขายต่างก็รู้กันว่าซื้อพระเครื่อง หรือจะซื้อตะกรุด หรือว่าจะซื้อผ้ายันต์ หรือจะซื้ออะไรก็ตามแต่ ใช้คำว่าทำบุญบ้าง ใช้คำว่าเช่าบ้าง ใช้คำว่าอะไรต่ออะไรบ้างก็ตามแต่ ซึ่งเป็นทางได้เงิน

ศาสตร์อย่างนี้เหมือนกับพ่อค้าที่ผลิตอะไรขึ้นมา ผู้ผลิตปืนผาหน้าไม้ขายได้ มีฤทธิ์มีเดชสำหรับที่จะป้องกันตัว ก็เหมือนกันนัยะเดียวกัน ผลิตเครื่องรางของขลังมาใช้ป้องกันตัว ก็เหมือนกับผลิตหน้ากากป้องกันพิษ ผลิตเสื้อเกราะ ผลิตอะไรก็ตามแต่มาให้แก่ผู้ซื้อไปใช้ แต่อยู่ในเรื่องของอรูปธรรม หรือ นามธรรมเท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้น เครื่องรางของขลังเช่นนี้ จึงเป็นแต่เพียงวัตถุธรรมธรรมดา **ศาสนาพุทธไม่ได้สอนให้ป้องกันตนด้วยวิธีใช้วัตถุธรรม**

๖ ยอดปาฏิหาริย์ของพุทธ ๑

ศาสนาพุทธสอนให้คนป้องกันตน ด้วยการทำนามธรรมที่เป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ล้วงส่วน ไม่ใช่ว่าปฏิบัติศาสนาพุทธแล้วคนยิงไม่เข้า คนฟันไม่เข้า ยิงไม่ออก ไม่ใช่ แต่ปฏิบัติศาสนาพุทธแล้ว **คนต้องไม่มายิงเรา คนต้องไม่มาฟันเรา** มันสูงกว่ากันตรงนี้

ถ้าคนยังมายิงเรา ยังมาฟันเราอยู่ ยังไม่ใช่พุทธ ยังไม่เก่งเท่าพุทธ หรือเป็นพุทธที่ยังไม่เก่ง

ถ้าพุทธสูงสุดยอดแล้วคนต้องไม่ยิงเรา คนต้องไม่ฟันเราเลย เพราะฉะนั้น คำว่าจะเหนียวหรือไม่เหนียว ไม่ต้องพูดถึงนี่

ต้องไม่ให้ใครมาโกรธแค้นเรา ต้องไม่ให้ใครมายิงเรา มาฟันเรา นี่ปฏิบัติพุทธ ต้องให้สูงถึงปานนี้

การที่จะไปได้ของเหนียวมา แล้วก็มากันปืน กันฟัน ยิงไม่ออก ฟันไม่เข้า รถคว่ำไม่ตาย ไม่ใช่ ! ต้องรถไม่คว่ำ ขับให้ดีด้วยความไม่ประมาท มีสติสัมปชัญญะ เป็นไปโดยธรรมดาๆ ปกติมนุษย์จะพึงเป็น โดยใช้ความมีสติ มีจิต มีปัญญาของตนเองรักษาตัวรอด เป็น **อัตตา หิ อัตตโน นาโถ** อย่างนี้เรียกว่าปาฏิหาริย์ของความเป็นมนุษย์ เป็นได้ทุกคน ถ้าเรียนถูกต้อง และได้ปฏิบัติฝึกฝน อบรมตนเข้าถึงผลที่หมายได้จริง

คนทุกคนถ้าทำอย่างนี้เป็นได้ทุกคน ไม่ละเว้น ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นได้ทุกคน

❛ แทงไม่เข้า – ยิงไม่ออก ก็จิตเราเอง ❜

แต่คนที่จะเหนียว จะอยู่ยงคงกระพันนั้น เป็นไปไม่ได้ทุกคนหรอก **เพราะมันเป็นเรื่องของจิต** ซื้อพระเครื่องยี่ห้อเดียวกัน อาจารย์เดียวกันทำ ก็ไม่เหนียวทุกคนหรอก เชื่อสิ !

ที่เหนียวก็เพราะจิตของเขาเอง เพราะจิตของเขาเองยึดมั่นมากเข้าก็เหนียว เป็นเรื่องของพลังงานของจิต มันเหนียวได้ที่จิตของเรายึด อย่าว่าแต่พระเครื่องที่เขาทำเลย อะไรก็เหนียวได้ถ้าจิตของเรายึดมั่น ใช้คาถาตัวหนึ่งก็ยึดได้ ใช้ใบไม้ใบหนึ่งก็ยึดได้ ก้อนหินก้อนหนึ่งก็ยึดได้ ถ้าจิตของเรายึดเก่งจริง และเอาจริง

ดังที่มีเรื่องเคยเกิดมาแล้ว มีคนคนหนึ่งเกิดการทะเลาะวิวาทกัน มีการตีรันฟันแทงกันเข้ากับคู่ต่อสู้ แล้วคนคนนั้นเขามี

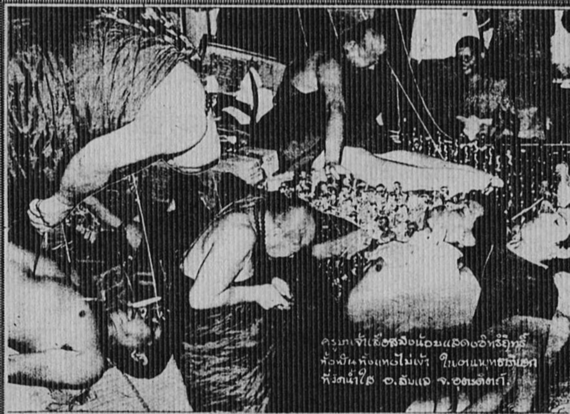
พระเครื่อง หรือมีของดีอมไว้ในปาก ก็ต่อสู้กับเขา เขาใช้มีดใช้อาวุธทิ่มแทงไม่เข้า เพราะมีของดีในปาก ตัวเองก็ยึดมั่นถือมั่นในของดี ต่อสู้กันไปต่อสู้กันมา พระเครื่องหลุดกระเด็นออกจากปาก คนนั้นก็รีบคว้าพระเครื่องที่กระเด็นหลุดออกจากปาก มับ ! เอาใส่ปากใหม่ สู้กับเขาต่อ ก็เหนียวอย่างเก่า เขาฟันก็ไม่เข้า แทงก็ไม่เข้าเหมือนเก่า จนชนะเรียบร้อยแล้ว เมื่อย ! ถึงคายพระเครื่องออกมาดู เปล่า ! กลายเป็นก้อนหินก้อนหนึ่ง ไม่ใช่พระเครื่ององค์นั้น แล้วตอนคว้าได้เอาใส่ปากเข้าไป ไม่ใช่พระเครื่องหรอก เป็นแค่หินอะไรก็ไม่รู้ แต่เหนียว ในระหว่างระยะที่อมไปนี่ ก็ไม่ใช่พระเครื่อง แต่เหนียว นี่เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องขี้โม้

พอจิตมันยึดมั่นจริงๆ มันไม่ระแวงอะไรเลย โดยเฉพาะจิตเชื่อมั่นในจิตใต้สำนึกลึกๆ ไม่สงสัย เราเหนียวจริง และเหนียวจริง เพราะพลังงานจิตมันเป็นอย่างนั้น เมื่อมันเกาะกุมกันได้ที่แล้ว พลังงานนี้ทำหน้าที่เต็ม เพราะฉะนั้นใครจะเหนียว ใครจะมีอะไรต่ออะไร ด้วยอะไรขึ้นมานี่ มันไม่ใช่อื่นเลย เป็นเรื่องของพลังงานจิต

ถ้าใครศึกษาจิตของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จนกระทั่งรู้ถึงแก่นแล้วนะ ก็จะเข้าใจพวกเหล่านี้ และไม่จำเป็นต้องใช้ เพราะการจะใช้พลังงานพวกนี้ ต้องใช้จริงๆ และต้องฝึกทำเอาให้ได้เสมอ ถ้าไม่ทำเสมอก็หมดพลังงานได้ด้วย และก็ไม่สามารถที่จะยืนยันสิ่งนั้นได้ มันไม่มั่นคงหรอก เสื่อม ! เรียกว่าโลกียฤทธิ์ มีเสื่อมได้ ไม่สมบูรณ์ถาวร สถิตเสถียรหรอก อย่างนี้เป็นต้น

พระเหาะได้

ผู้ว่าราชการ-คนนับพันตลึง!

ครูบาเจ้าเสือสมิงน้อยแสดงอิทธิฤทธิ์ ทั้งฟันทั้งแทงไม่เข้า ในงานพุทธาภิเษก ที่วัดน้ำใส อ.ลับแล จ.อุตรดิตถ์.

อภินิหารในพิธีปลุกเศกเหรียญหลวงพ่อบุญ ครูบาเสือสิงห์น้อยวัดดาวคนองผงะเหาะได้

เบื้องหลังอภินิหารมหัศจรรย์ที่อุตรดิตถ์ในงานพิธีพุทธาภิเษกวัตถุ มง คล ของหลวงพ่อบุญมีครูบาเสือสมิงน้อยเข้าร่วมพิธี ด้วย ต่อ หน้า ศิษย์ญา นุ ศิษย์ นับ พันข้าราชการและผู้ว่าราชการเหตุเกิดขณะสวดพุทธภิเษกครูบาเสือ สมิงน้อย ลอย ตัว สูงหนึ่งเมตรกับพิสูจน์ความศักดิ์สิทธิ์ของเหรียญหลวงพ่อบุญปรากฏวาแทงไม่ เข้า สร้างความตื่นเต้นตกตลึงให้กับผู้คนนับพันที่มาร่วมพิธีรวมทั้งผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์ด้วย

เหตุการณ์ดังกล่าวหลังจากได้เป็นที่เปิด ★ อ่านต่อหน้า ๑๐

ถึงแม้จะเหาะได้จริง ๆ แทงกันให้เหนียวจริงสุดยอดจริงปานใด ก็มิใช่ "พุทธคุณ" หรือ "อริยคุณ" อย่างเด็ดขาด ! จงศึกษา "พุทธคุณ" หรือ "อริยคุณ" ให้ถูกต้อง ให้ตรงจริง อย่าหลงตู่เอา "ไสยคุณ" หรือ "เดรัจฉานคุณ" มาเป็น "พุทธคุณ" กันให้เปื้อนสัจธรรม เปื้อนพุทธศาสนากันล่ะ ! มันเป็นบาป–ตกนรก !

ครูสมศักดิ์ นิมยมสำรวจ ครูโทอำเภอพิชัย อมเหรียญหลวงพ่อบุญ อุตตโม ถูกแทงเข้า๓ ที ด้วยหอกปลายปืน ชนิด ๒ คม ไม่เข้า

"ยิงไม่ออก แทงไม่เข้า ! .....ฯลฯ"
แม้อย่างนี้ จะว่าเป็น ปาฏิหาริย์ ก็ใช่ !....แต่
เป็น **เดรัจฉานปาฏิหาริย์** ไม่ใช่ **พุทธปาฏิหาริย์**
ไม่ใช่**สุดยอดปาฏิหาริย์** ของ **ศาสนาพุทธ**
จงทำปัญญาให้เป็นสัมมาทิฏฐิให้ได้เทอญ !

❛ ของขลังพาให้พุทธเสื่อม ❜

ศาสนาพุทธจะเลวลงและจะถูกทำลายลง สิ่งที่จะทำลายศาสนาพุทธได้อย่างสูงที่สุดในขณะนี้ ก็คือพระเครื่อง หรือพระบูชาจะกลายเป็นศาสนาพาณิชย์ เปลือกอันนี้แหละจะทำลาย

เดี๋ยวนี้อาจารย์ที่จะยกย่องกันว่าเก่ง พอเก่งขึ้นมาแล้วก็จะสร้างเหรียญกัน เหรียญอาจารย์คง อาจารย์แคล้ว อาจารย์เหนียว อาจารย์อะไรก็ไม่รู้ล่ะ ขอโทษนะ อาตมากล่าวชื่อพระอาจารย์ต่างๆ อาจจะไปซ้ำชื่ออาจารย์ที่เขามีจริงๆ อยู่ก็ได้

แม้จะไม่กระจุยล่ะ ! ต่อให้เหนียวจริง ๆ ด้วย
อย่างนี้น่ะหรือคือ **เป้าหมาย** ของศาสนาพุทธ ?

กับกรุงธนบุรี ราชธานีเดิม โดยเบวด...

☆ มีต่อหน้า ...

หลวงปู่แหวน

เป็นพระปรมาจารย์ ทางด้านสมถกรรมฐานและ

ปูชนียวัตถุเพื่อการกุศล

หลวงปู่ คำมี แห่งวัดถ้ำคูหาสวรรค์ เกิดเดือนมิถุนายน 2421 บวชเมื่ออายุ 14 ปี ที่วัดชุมพร ท่านสนใจทางคาถาอาคมมากได้ฝากตัวเป็นศิษย์กับอาจารย์เรือง วิชาในสมัยนั้น

เหรียญหลวงพ่อผาง

หลวงพ่อผาง เกิดเมื่อ พ.ศ.2443 ที่บ้านกุดเกษียร ต. เขื่องใน จ. อุบลราชธานี ปัจจุบันอายุ 75 ปี ได้ฝึกอบรมปฏิบัติกรรมฐาน และ ออก ธุดงค์ ปฏิบัติ ธรรม ในที่ต่าง ๆ ปัจจุบันพำนักอยู่ที่วัดอุดมคงคาคีรีเขต อยู่ระหว่างเขต จ. ขอนแก่นและชัยภูมิ

หลวงพ่อ ผางได้ อนุญาตให้ สร้างเหรียญ รุ่นสร้าง— ...ถัมภ์ จ. หนองคาย และพระผงรูป ...เพื่อมอบให้ผู้ที่ไป

การกุศลสว...

หลวงพ่อหงษ์ แห่งวัดชลคราม ต.ชลคราม อ.ดอนสัก สุราษฎร์ธานี เป็นหลวงพ่อ "วาจาสิทธิ์" อีกองค์หนึ่ง เหมือนท่านพ่อคล้าย เมืองนครศรีธรรมราช ด้วยเหตุนี้

นี่หรือคือ ความสำเร็จ คือเครื่องชี้ มรรค–ผล เป็นคุณวิเศษ เป็นความสามารถของคนผู้บวชในพุทธศาสนา เรียนพุทธวิชชา ?

ลูกศิษย์ของท่าน…

คุณเพิ่มพันธ์ เพิ่มผล ได้อมเหรียญของหลวงพ่อบุญ อุตตโม ถูกแทง ๓ ที ด้วยหอกปลายปืน ชนิด ๒ คม ไม่เข้า

ครูสมศักดิ์ นิยมสำรวจ ครูใหญ่อำเภอพิชัย อมเหรียญหลวงพ่อบุญ อุตตโม ถูกแทงเข้า ๓ ที ด้วยหอกปลายปืน ชนิด ๒ คม ไม่เข้า

หลวงพ่อบุญ อุ…

คุณสมุย ไพรศรี อมเหรียญหลวงพ่อบุญ อุตตโม ถูกแทง ๔ ที ด้วยหอกปลายปืน ชนิด ๒ คม ไม่เข้า ท่ามกลางฝูงชนที่มุงดูพิสูจน์กันอย่างเนืองแน่น.

อภินิหารและรายละเอียด ในงานพุทธาภิเษก วัตถุมงคลหลวงพ่อบุญ อุตตโม วัดน้ำใส อ.ลับแล จ.อุตรดิตถ์

…เชยต …ได้อย่าง…

ท้องล้มทับร่างของชายทั้งสามที่ซ้อนกันอยู่ …งไปที่พื้น นายสมุยได้ลุกขึ้นและอุ้มอาจารย์สุมนต์ขึ้น ท่านจึงรู้สึกตัว เหตุการณ์ที่ได้เล่ามานี้ ขอให้ท่านสอบถามดูได้จากท่านผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์ พล.ต.ท.ศรีศักดิ์ ธรรมรักษ์และคุณนาย คุณคงเดช ธรรมสุภา นายอำเภอลับแล

สถานที่ที่ท่านจะหาบูชาได้ ที่ **วัดน้ำใส อ.ลับแล จ.อุตรดิตถ์ คุณทวี สวัสดิ์จันทร์** ตึกหน้าโรงพักตำรวจอุตรดิตถ์

กรุงเทพมหานคร วัดจักรวรรดิราชาวาส (วัดสามปลื้ม) อาจารย์เฉลิมชัย คณะ ๘. ♠

นั่นไงล่ะ ! ว่าแล้วก็โฆษณาขายสินค้าไม่ผิดกับการแสดงปาหี่ ! จึงขอยืนยันว่านี่ไม่ใช่การกระทำของ "พระ" ในพุทธศาสนาเลย เป็นกิจของเดียรถีย์กลุ่มหนึ่งที่แฝงตนอยู่ในรูปของพุทธ ซ่อนอยู่ในคราบของพระ

ก็ไม่ได้เจตนาจะว่ากล่าวอาจารย์องค์นั้นหรอก แต่ว่าเดี๋ยวนี้ มีอาจารย์โน่น อาจารย์นี่ อาจารย์จุ๋ม อาจารย์แจ๋ม อาจารย์อะไร ก็ไม่รู้เยอะแยะเลย สร้างเหรียญแล้วก็ค้าขายกัน แล้วก็เล่นเป็นสมบัติวัตถุอย่างหนึ่ง ซื้อกันขายกันด้วยราคาแพง มีอาชญากรเกิดขึ้นเพราะการผลิตเหรียญปลอมแปลง โกงกัน หลอกลวงกัน

แม้กระทั่งที่สุดเกิดอยู่ในวงการศาสนา ปั้มขายกัน ค้าขายกัน โกงกัน กินกัน เลี้ยงชีวิตด้วยมิจฉาชีพอย่างนี้อยู่ในวัด ไม่ต้องผู้อื่น อั้ยนอกวัดไม่ต้องพูด เบิกบานเลย เยอะ ! อั้ย นอกวัดนี้มันก็เกินแก้ แต่ในวัดเอง พุทธสาวกเองกระทำ อันนี้สิ เป็นการทำลายศาสนาของตนเอง อย่างที่เรียกว่าไม่น่าอภัยเลย

ศาสนาพุทธเดี๋ยวนี้ ที่อยู่ในเมืองไทยก็ดี หรือที่อื่นก็ตาม กำลังถูกทำลายลงด้วยเหตุอย่างนี้มากกว่ามาก วัดไหนๆ ต้องการจะหาเงินขึ้นมา ก็พิมพ์พระขึ้นมาขาย อ้างว่าจะขายเพื่อเอาเงินมาบูรณะวัดหรือเอามาทำกิจกรรมทางศาสนา และแม้แต่ไม่ใช่เรื่องของศาสนา แต่อาศัยศาสนาหาเงิน เพียงอ้างพระพุทธรูป เหรียญพระพุทธรูป แล้วนำออกขายหาเงินมาสร้างโน่น สร้างนี่กัน เขาได้กันจริงๆ มากมายมหาศาล แต่ศาสนาเสื่อม ! มหาศาลด้วย เพราะความรู้ไม่เท่าทัน เล็งผลเลิศแต่เรื่องเปลือกๆ หยาบๆ ตื้นๆ ที่ใครๆ ก็เห็นได้ง่ายๆ อย่างมักง่าย

๑ เงินคืออสรพิษ ๑

พระพุทธเจ้าไม่เคยเผยแพร่ศาสนาด้วยเงิน พระพุทธเจ้าเผยแพร่ศาสนาด้วยการเสียสละเงิน และไม่เล่นกับเงิน นั่นเป็นปาฏิหาริย์ แต่เดี๋ยวนี้จะเผยแพร่ศาสนาด้วยการหาเงิน และเอา

มาเผยแพร่ศาสนา ซึ่งไม่เป็นฤทธิ์เลย

ฤทธิ์ปาฏิหาริย์ของพระพุทธเจ้านั้น จะต้องเผยแพร่ศาสนาโดยการไม่เล่นกับเงิน พระเองก็ไม่เกี่ยว เรื่องเงินนั้นเป็นเรื่องของฆราวาสเขา ฆราวาสเขาจะจัดการเอง เขาจะหาเขาจะเอามาเสริมเอามาช่วย สอนให้เขาละความโลภออกจากจิตให้ได้ ให้เขามีปัญญาที่ดีที่ถูกต้อง แล้วเขาจะทาน เขาจะทำบุญออกมาเองอย่างไม่ต้องล่อ ไม่ต้องหลอก ไม่ต้องมีอะไรแลกเปลี่ยน อย่างนางวิสาขา อย่างอนาถบิณฑิกเศรษฐี จะพึงมาอุดหนุน พึงช่วยเป็นครั้งเป็นคราว อันใดที่จำเป็น ก็เรื่องของฆราวาสเขา ไม่ใช่เราก็เราไม่เก่งจริง ฆราวาสเขาไม่เห็นดีด้วย เขาไม่สนับสนุน เขาไม่ช่วยก็นั่นเราไม่เก่งจริง

ถ้าเราเก่งจริงจะมีฆราวาสเขาเห็นดีด้วย ถ้าเผื่อว่ายังมีความจำเป็นจะต้องได้จะต้องมีสิ่งนี้อันนี้ แต่เออ ! มันเกินอำนาจเราที่จะเอามาได้โดยไม่ใช้เงิน ก็บอกญาติโยมที่เขาปวารณา หรือญาติโยมที่เขาเข้าใจโดยแท้จริงแล้ว โดยไม่สงสัยว่าเราจะเอาเงินมาทำไม บอกเขาแล้วเขาจะช่วยเราเองตามที่เราจะสามารถทำให้เขาเชื่อถือได้ พระไม่ต้องหาเงิน **พระหาเงินนั่นก็คือพุทธเปลือกๆ**

พระหาเงินไม่ได้ ดิ้นรนหาเงินไม่ได้ ไม่ว่าการจะบูรณะวัด ไม่ว่าการทำงานศาสนาหรือยังชีพ จะเป็นอะไร ไม่ต้อง

ไม่ว่าด้วยเหตุอะไร **ถ้าพระยังต้องดิ้นรนหาเงินยิ่งขึ้นนั่นคือ ความเสื่อมของตนและของศาสนา ถ้าพระยิ่งหยุดใช้เงินยิ่งหยุดหาเงินลงได้ หยุดรับเงิน หยุดมี หมดตนหมดตัวได้นั่นคือ ความเจริญของตนและของศาสนา**

มติชน

จับพระค้นพระ ขาย'พัดยศ'เก๊

ชาวบ้านกำแพงเพชรร้องข้องใจพระบางรูปมีพฤติการณ์ชอบกล แถมซ้อมยิงปืนในวัดจนพระด้วยกันเอือมระอา เจ้าคณะจังหวัดสั่งสอบแล้วถ้าพบเหตุไม่เหมาะจะจับสึกทันที

ผู้สื่อข่าวรายงานจากจังหวัดกำแพงเพชรเมื่อวันที่ 18 มิถุนายนนี้ว่าได้รับการร้องเรียนจากชาวบ้านเนินกรวด เอก ชอบข่มขู่ครูและข้าราชการที่ต่อต้าน นอกจากนั้นยังมีรถส่วนตัวติดตราพระราชวัง ยี่ห้อเชฟโรเลต ชาวบ้านเหล่านี้

เรียกเงิน1หมื่นบาท อ้างเป็นค่าวิ่งเต้น

จับพระครูปลัดวัดบางสะแกใน ตลาดพลู กทม. ริหากินนอกวัดไปต้มตุ๋นเจ้าอาวาสวัดเขาคันหอก ☆ มีต่อหน้า

● จัดสัปดาห์วิสาขบูชาปีนี้

ปัจจุบันความมั่นคงทางพุทธศาสนากำลังถูกกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงทั้งทางด้านศาสนบุคคล ศาสนธรรม ศาสนพิธี และศาสนสถาน อันเนื่องมาจากความสับสนอ่อนแอที่เกิดจากภายในและการแทรกซึมบ่อนทำลายจากบุคคลภายนอก จึงก่อให้เกิดความสำนึกตระหนักโดยทั่วไปในหมู่พุทธบริษัทว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องมีการดำเนินการเพื่อค้ำจุนส่งเสริม

ฉบับที่ 9956 ... พ.ศ. 2528

เรียน อาจารย์สมศ...

1. เวลาใส่บาตรตอนเช้า เอาเงินใส่ซองใส่ไปด้วยได้หรือไม่ มีบางคนค้านว่าพระธรรมยุติจับเงินไม่ได้ ต้องทำใบ (ใบอะไรไม่รู้ลืมไปแล้ว) จึงจะรับได้

2. เวลาทำบุญ โดยเอาเงินใส่ซองไปช่วยงานเผาศพ, ทอดกฐิน, ทอดผ้าป่า ต้องกรวดน้ำหรือไม่ ได้ยินว่าให้จบเสียก่อน (ทำอย่างไร, จึงเรียกว่าจบ)

...ให้ทานโดยที่ผู้รับไม่ใช่พระ เช่น ผู้พิการ ผู้ยากจน

ราชาคณะทุกชั้นทั่วประเทศ 188 รูป พระเถระผู้ใหญ่และคฤหัสถ์ตั้งเป็นกรรมการ 8 ชุดสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งใหญ่เป็น...

5. คนที่ใส่บาตรทุกวัน

และลูก เป็นต้น

ขอแสดงความนับถือ
—คนชอบทำบุญ

1. พระที่มารับบาตรแถวบ้านของดิฉันชี้แจงว่า ไม่มีข้อบังคับว่ารับเงินไม่ได้ ที่ว่าเงินความจริงเป็นกระดาษที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย เมื่อมีคนนำเงินใส่ซองมาใส่บาตร ท่านก็รับไว้ ไม่ต้องมีใบปวารณา ซึ่งแปลว่า ใบแสดงความยินยอมให้ใช้ ใส่บาตรด้วยเงินนับวันจะมากขึ้นทุกที เพราะสะดวกแก่ทั้งผู้ให้ผู้รับ สมสมัยเงินครองโลก

2. จบ คือกิริยาที่ยกของขึ้นทำเคารพเมื่อทำทาน มักตั้งจิตอธิษฐานขอในนี่ตามวิสัยของคนที่ยังไม่หมดโลก ทำบุญเพื่อหวังผล ส่วนการกรวดน้ำ ...ให้เงินใครไปทำบุญนั้น ... ระโยชน์ตนมากไป ☆ มีต่อหน้า 18

● จับพระนักต้ม"สึก"ดำเนินคดี

จาก ... 5/4 ถนนพิบูลสงคราม ... ให้จับ พระครูสุวรรณ ฤทธิ์มาก อายุ 59 ... สี่แยกพระราม 6 ในข้อหาฉ้อโกงทรัพย์ตามที่ได้แจ้งความไว้ที่ สน.ประชาชื่น เมื่อวันที่ 6 ก.ค. ทั้งนี้ เนื่องจากพระครูสุวรรณได้หลอกเอาเงินนางกิมได้ไป 2,600 ... .พนัสนิคม ...ะพุทธรูป... ...นี้ เนื่อง...

พระรูปดังกล่าวยังเคยใช้ปืนพก.357 ซ้อมยิงอยู่ในวัดจน...

● แห่ขูดองค์พระขอเลขหวย

(...จากวานนี้)

1. เป็นกิจของสงฆ์หรือเปล่าครับที่เที่ยวตระเวนเรี่ยไรเงิน แจกซองผ้าป่า ซองกฐิน

2. จะผิดหรือเปล่าครับ ถ้าผมจะไม่ "ทำบุญ" อย่างนี้

3. อยากให้อาจารย์แนะวิธีปฏิเสธการทำบุญแบบนี้อย่างนุ่มนวล เพราะมีพระสงฆ์มาด้วยทุกครั้ง และบางทีท่านก็พูดขอบริจาคเอง

สุดท้ายนี้ ขอให้อาจารย์ประสบแต่ความสุข สวัสดีตลอดปี 2528 ด้วยครับ

ราชิต

ตอบ

1. ไม่ใช่กิจของสงฆ์ เป็นเรื่องของชาวบ้านจะจัดการเรี่ยไรกันเอง ผู้นุ่งห่มผ้าเหลืองนั้นไม่ใช่พระภิกษุในพระบวรพุทธ...

เรียน อาจารย์สมศรี สุกุมลนันทน์

ขณะนี้ผมเรียนอยู่รามคำแหง สอบเสร็จก็จะกลับบ้านที่อุบลฯ ช่วยแม่ขายของที่บ้านเป็นประจำ ซึ่งที่บ้านค้าขายเบ็ดเตล็ด ได้กำไรวันหนึ่งไม่ถึงร้อย ที่อยู่ได้ทุกวันนี้เพราะพี่รับราชการ 1 คน ส่วนคุณพ่อท่านก็แก่มากแล้ว ไม่มีรายได้ทางอื่นเลย

เรื่องของเรื่องก็คือ มีผู้มารับบริจาคเรี่ยไรบ่อยเหลือเกิน โดยมากมักจะมาหนึ่งคน กับพระสงฆ์ 1 รูป บางครั้งก็ว่านำเงินไปซ่อมแซมวัดบ้าง ทอดกฐินบ้าง ทอดผ้าป่าบ้าง มาจากอยุธยาบ้าง จากยโสธรบ้าง ฯลฯ ล้วนแต่ห่างไกลจากที่ที่ไปรับบริจาคทั้งสิ้น

ผมเจ็บปวดใจทุกครั้ง ที่แม่เอาเงินใส่เข้าไปในซอง แต่ก็พูดอะไรไม่ออกเพราะมีพระมาด้วยทุกครั้ง เงินที่ผมกับแม่ช่วยกันหามาอย่างลำบากยากเย็นกว่าจะกำไรทีละบาท ทีละ 50 กลับต้องมาจ่ายให้กับการเรี่ยไร, กฐิน, ผ้าป่าเหล่านี้แทบจะทุกวัน ศรัทธาที่เคยมีต่อพระสงฆ์ลดลงเกือบเท่ากับศูนย์ ส่วนคุณแม่ผมท่านก็ว่าให้ ๆ ไปเถอะ เกรงใจพระท่าน ผมจึงอยากเรียนถามอาจารย์ดังนี้

...งาน หรือเรียกกันว่า "พ่อเณร" อายุ 36 ปีมาอาศัยที่วัดเนินกรวด มีพฤติกรรมส่อไปในทางหลอกลวง นั่งทางในอ้าง...นิท...ถึง

สั่งสอบ"พ่อเณร"วัดเนินกรวด พฤติการณ์แปลกเข้าข่ายหลอก

...และเมตตาร่อยปรากฏ...

ดรรชนีชี้ค่าว่าพุทธศาสนาเสื่อมกันทั้งที่ชื่อว่าพระ ทั้งที่ชื่อว่าประชาชน และผู้รู้ **อนาถหนอ . . . พุทธเอ๋ย !**

แม้ผู้รู้–ผู้ที่ควรนับถือบูชาในทุกวันนี้ ที่เชื่อกันว่า **"เฉลียวฉลาด"** ก็เฉลียวฉลาดกัน อย่างที่ภาษาบาลีเรียกว่า **"เฉโก"** กันมากเหลือเกิน ซึ่งตัวผู้ฉลาดเองก็ไม่รู้ตัวเองดอกว่าตนเป็นเช่นนั้น แล้วก็ช่วยกันพัฒนาความเฉลียวฉลาดชนิด **"เฉโก"** สู้กันและกัน อยู่เป็นกุศลเจตนาอย่างน่าเห็นอกเห็นใจยิ่ง

เหตุเพราะไม่ระดมศึกษา–พัฒนาศาสนธรรมกันให้เข้าหาปรมัตถ์ ให้จริงจังด้วยหลักสิกขา 3 **ศีล–สมาธิ** จึงไม่ **"เฉลียวฉลาด"** ที่ชื่อว่า **"ปัญญา"**

ประชาธิปไตย...ซะอย่าง ฆราวาสค้าแบ็งค์ปลอมได้ ทำไมอาตมาจะค้าบ้างไม่ได้เอาก่าหลวงพี่ท่านซี ภาพที่เห็นนี้ไม่ได้เป็นการขอหวยให้เบอร์อะไรหรอก หลวงพี่ท่านได้ปุจฉาวิสัชนาเรื่องการค้าแบ็งค์ปลอม บังเอิญทำไม่สำเร็จถูกตำรวจจับได้เสียก่อน ที่สนามบินเชียงใหม่ หลวงพี่ก็ต้องแหกพรรษา เข้าไปอยู่ในคุก...

แล้วก็จะเป็นอย่างนี้ๆ !

๏ พระพึงมีนิสสัย 4 ๚

พระพุทธเจ้าสอนพระของพระพุทธเจ้าเอง ให้พึงมีนิสสัยสี่ วัดไม่มีอยู่ กุฏิไม่มีให้นอน ให้นอนโคนไม้ ผ้าไม่มีห่ม ให้หาเศษผ้า บังสุกุลมาเย็บนุ่ง อาศัยบิณฑบาตเลี้ยงชีพ อย่าสะสมข้าวสาร อาหารแห้ง สำหรับยารักษาโรคไม่มีใครให้ จงกินน้ำเยี่ยว นี่คือนิสสัยสี่ที่พระพุทธเจ้าสอนพระทุกองค์

เดี๋ยวนี้ อุปัชฌาย์บวชองค์ไหนก็องค์นั้น ก็ยังต้องบอก นิสสัยสี่ทุกองค์ พระทุกวันนี้ที่บวชนี่ บอกทุกองค์ แต่พระไม่เคยทำ พระไม่เคยปฏิบัติตนให้มีนิสสัยอย่างนั้น แต่ไปสร้างนิสัยอย่างอื่น นิสสัยที่จะเป็นนิสัยของพระไม่ปฏิบัติ พระจึงไม่ได้เป็นพระ เพราะ ฉะนั้น พอกุฏิทรุดโทรมหน่อย ร้องแล้ว เหวยๆ กุฏิไม่มีอยู่แล้ว เจ้าข้า

ถ้าเป็นพระลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าแล้ว ต้องรู้ว่าการ ออกจากบ้านของเรา ทิ้งบ้านของเรามาอยู่วัดแล้วนั้น จะมาร้อง ไม่ได้ จะมาร้องเอาบ้านนั้น ต้องการอยู่กุฏินั้น จะต้องอยู่เรือนนั้น อย่างสวย อย่างอำนวยความสะดวก ไม่ได้ ไม่ได้ ร้องไม่ได้ ไม่มีที่อยู่ นอนโคนไม้ ต้องหัดต้องฝึกให้นอนให้ได้ด้วย จึงจะ เป็นพระที่แท้

เพราะพระทุกวันนี้ไม่ทำอย่างที่ว่านี่แล้ว จึงหาแต่เงิน มาอ้างว่าเอามาสร้างกุฏิ เอามาสร้างโบสถ์ เอามาสร้างสถานที่สงฆ์ เอามาสร้างอะไรก็ล้วนอ้างว่าเพื่อพัฒนาศาสนาทั้งนั้น เรี่ยไรกัน ไม่เรี่ยไรเอง ก็ให้กรรมการ ตั้งกรรมการฆราวาส ทำเป็นล่ำ เป็นสัน เอามาสร้างไอ้โน่นไอ้นี่ เอามาซื้อจีวร ที่จริงจีวรเดี๋ยวนี้ ก็ไม่เดือดร้อนกันเท่าไหร่ เอามาสร้างวัง แล้วก็อยู่จนกระทั่งตาย

และ "พุทธปาฏิหาริย์" หรือ "อนุสาสนีปาฏิหาริย์" นั้นแหละ ต้องแสดง–ต้องเปิดเผย–ต้องยืนยันมั่นคงให้มาก ๆ ตัวอย่างเช่น ภิกษุผู้ประพฤติสร้างนิสัยไม่ติดที่ ไม่ติดกุฏิ ไม่ติดสมบัติ แม้โคนไม้ พื้นดินก็อยู่ได้ นอนได้ ไม่หลงบ้านของเรา ยึดวังของเรา ไม่รับเงินรับทอง ไม่รับธนบัตร–เหรียญ–สตางค์ แม้ข้อนี้ๆก็เป็น "อนุสาสนีปาฏิหาริย์" ที่ต้องมี ต้องเป็นอยู่ ต้องแสดง ต้องทำให้ปรากฏอยู่แต่ต้องไม่ใช่ผู้โอ้อวดด้วยใจ "อยากทำเพื่อโก้" ทำด้วยมีจิตกำหนัดในสรรเสริญ–ในลาภฯลฯ เป็นเครื่องตอบแทน ถ้าอย่างนั้นมันก็เป็น "สาเฐยย" (*ผู้โอ้ ผู้ขี้อวด*) เป็น "มายา" (*เป็นกลอันมีเชิงหลอกล้วงเอาสิ่งตอบแทน*)ก็เป็นบาป เป็นนรกของผู้แสดงเอง แต่แม้ผู้แสดง ได้แสดงรูปธรรมดีแล้ว ตรงแล้วอยู่แล้ว ผู้อื่นได้รับรู้รับเห็นด้วย "รูป" อันงามนั้นแล้ว ก็ยังเป็นบุญเป็นสวรรค์

นั่นแหละ อายุ บางองค์นี่ตั้งแต่บวชมาจนกระทั่งมาได้รั้งตำแหน่งอะไรขึ้นมาหน่อย กุฏิที่อยู่ก็บูรณะกุฏิของตัวเองดีกว่าคฤหัสถ์ คฤหัสถ์นี่ตลอดชีวิตบางทียังมีบ้านอยู่ดีๆ อย่างนี้ไม่ได้เลย แต่พระสบายมาก อย่างนี้ไม่ใช่คุณสมบัติของพระ

พระพุทธเจ้านะ ท่านมีที่อยู่ มีบ้านเรือน 3 ฤดู มีวังอันโอ่อ่าโอฬารพรั่งพร้อม ท่านเสียสละมา มานอนโคนไม้ โคนไร่ แล้วก็เป็นตัวอย่าง ตะลอนๆ ไป พักที่ไหนก็ได้ ส่วนนั้น ป่านี้หรือว่าร่มไม้นี้ ใครจะปลูกกุฏิให้ ท่านก็พักให้บ้าง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าท่านจะยึดมั่นถือมั่นกุฏินี้เป็นกุฏิของเรา ติดป้ายไว้เลย นี่กุฏิของพระโพธิรักษ์ ใส่ไว้เลย ใครมาขึ้นก็ไม่ได้ ใส่กุญแจไว้ด้วย อย่างนี้ไม่ใช่ฐานะของพระจะพึงกระทำเลย กุฏินี้เป็นของกลางของสงฆ์ ใครจะพักก็ได้ ถ้าฆราวาสเขาจะมาสร้างขึ้นไว้สถานที่ไหนก็ได้ สร้างขึ้นมา นี่อุทิศให้สงฆ์นะ สงฆ์จะอยู่ใครจะมายึดเอาว่านี่เป็นของของพวกเรา ไม่ได้ ไม่ได้

๖ อย่าหลงสร้างเวียงวัง ๑

เดี๋ยวนี้ไม่เป็นอย่างนั้นเลย มีแต่เปลือก สร้างวัดสร้างวังสร้างบ้านเรือนสร้างอย่างคฤหาสน์ขึ้นได้ แล้วก็จะสร้างส่วนประกอบอันเป็นอย่างคฤหาสน์ วัดนี้เป็นของฉันอยู่ ฉันก็จะสร้างสิ่งที่จะล่อ สร้างพระพุทธรูปที่ใหญ่ที่สุด สร้างเจดีย์งามๆ ไว้ดึงดูดคนมาเป็นเหยื่อต่อ แต่ก็ซับซ้อนซ่อนกลไปเสียว่า เอาคนเข้าวัดจะได้สอนเขา อบรมเขา แม้กุฏิของตนจะหรูหรา จะอำนวยความสะดวกยิ่งกว่าคฤหัสถ์ ก็ไม่เคยหิริ ไม่เคยรู้สึกละอาย กลับจะหลงตนว่า ตนใหญ่ ตนมีคนนับถือบูชา เขาจึงกล้าให้ เขาจึงกล้าถวาย

การสร้างพระสมเด็จทวีลาภพิถีพิถันมาก โดยพระครูปลัดเสนอ อนงฺคโนเป็นผู้คุม และกดพิมพ์เองห้ามฆราวาสเข้าไปร่วม โดยเด็ดขาด ทุกวันของการสร้างก็นิมนต์เกจิอาจารย์มานั่งสวดชัยมงคล

ดังในภาพนี้ หลวงพ่อชั้ว วัดโคกช้าง จ. อยุธยา และอาจารย์อื่นๆรวม ๙ รูป ทุกๆวัน จนการสร้างสำเร็จ

พระสมเด็จทวีลาภผ่านพิธีมหาพุทธาภิเษก ๙ ครั้ง แต่ละครั้งมีคณาจารย์ชื่อดังเข้าร่วมพิธีปลุกเสกด้วย

ดังในภาพ หลวงปู่โต๊ะ วัดประดู่ ฉิมพลี,
หลวงพ่อผ่องวัดจักรวรรดิ์ราชาวาส,
หลวงพ่อเส่ง วัดกัลยาณ์ฯ
อาจารย์สมพวง วัดเวฬุราชิน
และหลวงพ่ออุ้ย วัดบ้านหม้อราชบุรี

ค่าบูชา...

พระสมเด็จทวีลาภ ชนิดบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ๓๙๙-บาท
ชนิดไม่บรรจุ ๙๙-บาท

ขอบูชาได้ที่..

วัดทุ่งเสรี หมู่บ้านเสรี ๑ ถนน ๒ (ซอย๔) หัวหมาก กรุงเทพฯ โทร.๗๗๕๒๖๗

ต่างจังหวัดธนาณัติสั่งจ่าย
ปท. เพชรบุรีตัดใหม่
ในนามพระครูปลัดเสนอ อนงฺคโณ
เพิ่มค่าส่งรายละ ๕-บาท

รายได้สมทบทุนสร้างพระอุโบสถราคา ๒ ล้าน

การมาบวช ไม่ใช่มาสร้างโบสถ์ สร้างวัด ไม่ต้องมานั่งหาเงิน ไม่ใช่เลยจริงๆ ! ต้อง**ทำตนเอง**ให้เป็น "พระ" หรือทำตนเองให้เป็น "ผู้บรรลุ–ผู้ลดโลภ–โกรธ–หลงโง่" อย่าอุตริไปทำ อิฐ–หิน–ดิน–ปูน เป็น "พระ" มันเป็นไม่ได้ในโลก ไม่เช่นนั้นจะเก่งกว่าพระพุทธเจ้า ! ถ้าขืนไม่เชื่อ ผู้นั้นก็จะเป็น**พ่อค้าพาณิชย์**จริงๆด้วย แม้จะนุ่งจีวร อดข้าวเย็นอย่างไร....ก็ยังนับว่าเป็น "พระ" ของศาสนาพุทธไม่ได้ ยังคือ "พ่อค้า" นักหาเงิน เป็นคฤหัสถ์ ถ้าจะเรียกกันว่า "นักบวช" ก็เป็นได้แค่ "นักบวชของศาสนาพาณิชย์" แท้ๆ ซึ่งเป็นศาสนาเก่าแก่ศาสนาหนึ่ง ไม่ใช่ศาสนาชนิดเกิดใหม่ด้วย เขามีกันมานานเต็มทีแล้ว ผู้หวังผดุง "ศาสนาพุทธ" ได้โปรดชี้ความไม่ใช่ "นักบวชของพุทธศาสนา" ให้คนทั้งหลายรู้ความจริงกันให้ชัดๆเถิด

หลงฟูฟองซับซ้อนไปโน่น !

สร้างไอ้โน่นไอ้นี่ อะไรก็ตามแต่ที่จะล่อประชาชนเข้าไป ถ้าล่อเข้าไปแล้วไปสอนธรรมะเท่าๆ ให้ ก็ยังดีนะ

นี่ล่อเข้าไปแล้ว พอเขาผ่านประตูวัดเจอตู้บริจาคดักไว้ก่อน เข้าไปข้างในโน้นก็เอาอีกแล้ว ซื้อดอกไม้ธูปเทียนทอง จุดบูชาพระพุทธรูป ไอ้โน่นไอ้นี่อะไรต่างๆ นานา แม้ที่สุดไปฟังธรรมก็ติดกัณฑ์เทศน์ อะไรต่างๆ นานา ให้คนมาวัด แล้วก็จะลอกคราบคน อย่างนี้เป็นกรรมวิธีเพื่อหาเงินทั้งนั้น มีเชิงกลสลับซับซ้อน ซึ่งน่าเกลียดน่าขยะแขยง สำหรับพุทธสาวกเหลือเกิน เป็นเปลือก

การกระทำเยี่ยงนี้ เป็นการกระทำเหมือนกับคฤหัสถ์ค้าขายหาเงินแข่งกับคฤหัสถ์ธรรมดา ไม่ใช่ลักษณะของพุทธสาวก พวกนี้เป็นเปลือกที่พวกเราจะพึงรู้ แล้วอย่าไปสนับสนุน เราจะต้องบอกทั้งสองส่วน

❛ อย่าพึงสนับสนุนพระเปลือกๆ ❜

อาตมาพูดนี้ อาตมาในฐานะเป็นพระ ถ้าอาตมาเองกระทำอย่างนั้น พวกคุณอย่ามากราบ หรือพวกของอาตมาทำอย่างนั้น บอยคอตเลย อย่าไปเอาด้วย อย่าไปวุ่นวาย ประท้วงโพนทะนาคนอื่น บอกเขา พระอย่างนี้อย่าไปเกี่ยวข้อง แม้พวกอาตมานี่ก็เหมือนกัน ถ้าทำอย่างนั้นอย่ามาสนับสนุน เพราะมันเป็นกิจของคฤหัสถ์

พระจะต้องแสดงปาฏิหาริย์โดยการไม่หาเงิน แต่มีชีวิตอยู่ได้อย่างมนุษย์โลก โดยการไม่มีเงินสักบาท อยู่กับมนุษย์โลก

นี่แหละคือ พิธีการ**ปลุกเสกพระ**แท้ๆ หรือ**พุทธาภิเษก**จริงๆของสาวกแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถูกต้องที่สุด เมื่อคำสอนนั้นเป็นมรรคอริยสัจแท้ถูกตรง และคนเห็นจริงนำไปประพฤติจนบรรลุได้จริงก็เป็น**ปาฏิหาริย์**แท้ๆ ปาฏิหาริย์ที่ควรแสดงจึงคือ**อนุศาสนี** หรือคือ แสดง**คำสอน**ให้มีผล มีประสิทธิภาพนั่นเอง เราผู้เป็นพุทธบุตรก็เรียนคำสอนของพระบรมศาสดา แล้วเอามาฝึกฝนจนเว้นขาดจนละเลิกชั่วประพฤติดีงามขึ้นได้จริงๆ ให้สำเร็จบริสุทธิ์ผุดผ่องเย็นใจถึงจิตอย่างแท้ก็เป็น**ปาฏิหาริย์**ถูกแท้งามจริง แล้วจงเป็นปฏิสรโณ คือทำตนให้เป็นที่พึ่งแก่ผู้อื่นซ้ำซ้อนย้อนให้แก่โลกสืบต่อไป (ไม่ใช่เป็นฤาษีหลบเข้าป่าเข้าถ้ำไปเลยดั่งความเห็นของชาวเดียรถีย์ไม่) เป็นกัมมพันธุต่อๆๆไป นั่นแลคือศาสนาแท้ เพราะมีเลขหรือมีการสืบสานเลื่อนต่อๆๆไปตามลำดับ ความเสื่อมสูญหรือขาดการสืบต่อก็ไม่มีนั่นเอง

นี่แหละ ทำงานสร้างสรรค์ได้ ทำงานอันใดที่จะพึงเป็นเศรษฐกิจที่จะก่อสร้างให้แก่โลก โดยมีระบบของบุญของทาน ที่มีรูปแบบของระบบที่เป็นระเบียบ เป็นหลักวิธีที่สะอาด ไม่เป็นรูปค้านแย้งพระวินัย เห็นอยู่หยาบๆ โจ้งๆ อย่างส่วนใหญ่ที่เป็นกันอยู่ทุกวันนี้

๏ งานที่พระพึงกระทำ ๏

เศรษฐกิจที่พระสร้างนั้น **จะเป็นด้านนามธรรม** ส่วนใหญ่ ไม่ใช่รูปธรรมเหมือนชาวโลก จึงแบ่งกัน ไม่ก้าวก่ายส่วนคฤหัสถ์ จะสร้างรูปธรรมหรือว่าสร้างวัตถุธรรมเป็นส่วนใหญ่

ส่วนนามธรรมนั้น ด้านศีลธรรม ด้านประเพณีจารีตที่จะโน้มน้าวให้จิตมีเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่กดขี่ขูดรีด ไม่เอาเปรียบเอารัด และไม่โหดร้ายทารุณ พระจะเป็นผู้ที่ผลิต เอ้า ! ทำอย่างนี้ จิตใจมันจะได้อ่อนโยน ทำอย่างนี้จิตจะได้เกิดเมตตา ทำอย่างนี้จะได้ไม่ขี้เหนียว จะได้ไม่กดขี่ขูดรีดเขา ทำอย่างนี้จะได้ไม่อำมหิต จะได้ไม่ทารุณ จะมีกรรมวิธี เรียกว่า กุศโลบายต่างๆ มาให้บุคคลกระทำ เรียกว่า **ประเพณี**หรือ**จารีต** พระจะเป็นผู้ที่รักษา พระจะเป็นผู้ที่หาอุบาย หากุศโลบาย มาให้ฆราวาสกระทำ และตนก็พึงกระทำด้วยเป็นตัวอย่างนำก่อน พระจะเป็นผู้ที่รักษาหน้าที่นี้ สร้างให้คนเกิดนามธรรมอย่างนี้ หรือเกิดจิตใจอย่างนี้ ไม่ใช่พระจะลงมือผลิตวัตถุ ไม่ไปหาทางผลิตวัตถุแข่งกับคฤหัสถ์ ไม่หาเงินไม่หาทอง

๏ ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม ๏

อั้ยเรื่องเงินเรื่องทองนี้เป็นปาฏิหาริย์ของพระ ที่จะเอหิปัสสิโก ที่จะพิสูจน์ให้โลกรู้ว่า โลกนี้ไม่จำเป็นจะต้องอยู่โดยมี

การ**ไม่ทำ**..... อะไรก็ได้แต่**ตามๆ** โลกเขาพาเป็นพาไป การมีอธิปัญญาอย่างแท้ๆจริงๆรู้จักเนื้อแท้สาระแท้ของประโยชน์ และทำประโยชน์ได้สูงสุด ทั้งรู้จักเนื้อแท้ของการประหยัดการลดการละความเกินลงมา และทำประหยัดได้สุดเป็นขั้นตอนเป็นพอดีพอเหมาะแล้ว โดยไม่ทุกข์กายไม่ทุกข์ใจ ไม่เสื่อมกายไม่โทรมใจ แล้วก็อยู่กับโลกมีปกติธรรมดาๆกับเพื่อนๆมนุษย์ทั้งหลาย ทว่าเป็นตัวอย่าง เป็นครูผู้ท้าให้มาพิสูจน์ *(เอหิปัสสิโก)* อยู่ในโลก ก็ผู้นั้นแลเป็นผู้มี "ปาฏิหาริย์"

"ภิกษุทั้งหลายฉันอาหารมื้อเดียว ไม่ฉันในเวลาวิกาล *(คือ ไม่ใช่มื้อไม่ใช่คราว)* ไม่ฉันในราตรี ฯ แม้ข้อนี้ก็เป็นอนุศาสนีปาฏิหาริย์ของเธอประการหนึ่ง" ดั่งนี้คือ**พุทธปาฏิหาริย์**แท้ๆชัดๆ ไม่พิลึกกึกกือหรือหวาดั่งสามัญสำนึกของปุถุชนทั่วไปหลงเข้าใจกันอยู่เป็นส่วนใหญ่ดอก ! จงรู้ความ**สุดยอด**ให้แท้ และจงรู้ความ**ยอดที่ยังไม่สุด** ให้เห็นจริง

เงิน ก็อยู่ได้ โลกนี้ไม่จำเป็นต้องหาเงิน ให้**"ธรรมะรักษา ธรรมะเลี้ยงไว้"** ไม่จำเป็นจะต้องใช้เงินเลี้ยงตัวเอง ไม่จำเป็นจะต้องใช้วัตถุเลี้ยงตัวเอง ใช้แต่ธรรมะนี่แหละเลี้ยงตัวเองไว้อยู่รอด อยู่ได้อย่างสบาย อย่างไม่เศร้าหมอง อย่างไม่เดือดร้อนด้วย อย่างนี้เป็นเรื่องของพระจะแสดง พระจะยืนยันสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่ว่าจะต้องไปเหาะเหินเดินอากาศ ไม่ต้องไปเสกไปเนรมิต ไม่ต้องไปอวดอ้างว่าหาเงินได้มาก ไม่ต้องไปเอาสิ่งก่อสร้างวัตถุมาอ้าง ว่าตนสร้างได้มาก ได้ใหญ่ แล้วก็อวดว่านี่เป็นของพระ ไม่ใช่! ศาสนาพุทธไม่ได้เน้นประตูนี้ ไม่ได้เน้นประเด็นนี้

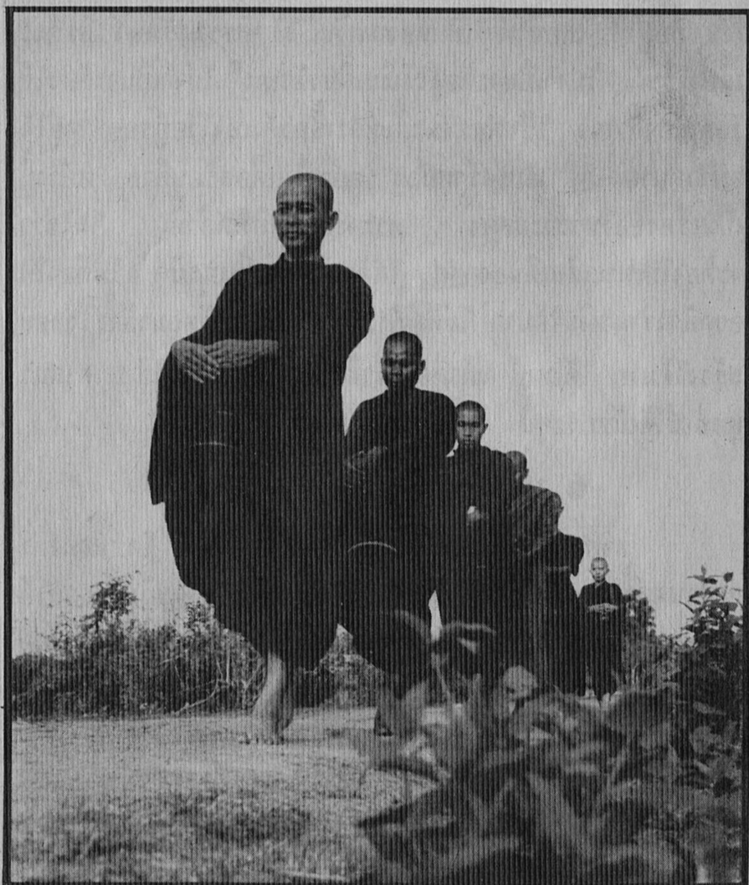
๏ มนุษย์ที่ไม่อับจน ๏

ศาสนาพุทธเน้นแต่เรื่องที่ว่าอยู่อาศัยโลก โดยแสดงตัว**เป็นคนจนที่สุด แต่มีค่า** บาทหนึ่งก็ไม่มีเลย แต่คนก็มากราบได้ **ที่อยู่ที่นอนไม่ได้เป็นปราสาทคฤหาสน์เลย นอนโคนไม้โคนไร่ด้วย คนก็ยังมากราบ** แม้อยู่โคนไม้โคนไร่นี่แหละไม่มีสมบัติพัสถานอะไร คนก็ยังมากราบได้ พระจะแสดงอย่างนี้

ไม่ใช่ว่าจะไปแสดงแนวโน้มให้คนรู้ว่า การที่จะกราบคนนี้จะต้องมีเงินเยะถึงจะไปกราบ คนนี้มีค่าก็เพราะว่ามีเงินเป็นสิ่งตีราคา คนนี้มีอำนาจชี้นิ้วได้จึงจะไปกราบ จึงมีราคา มิใช่ ! อันนั้นเป็นเรื่องของคนสมัยโบราณ คนยังด้อยพัฒนา คนยังไม่สูงส่งทางความคิด–ค่านิยม

๏ คุณค่าของมนุษย์ ๏

คนสมัยอารยะนั้นไม่ได้ตีค่าด้วยเงิน เอาลาภ เอายศมาตีราคาว่าคนนั้นมีค่า นั่นเป็นเรื่องเก่าโบราณแล้ว ใครๆ ก็รู้แล้ว

เขายินดี "*ให้*" มากกว่า "*รับ*" เขายินดีเสียมากกว่ากอบโกย เขายินดีมีน้อยลง (*หรือไม่มีเลย*) มากกว่าจะมีมากเกินไป เขาจะแสดงให้เห็นว่า มนุษย์พบสันติสุขได้อย่างไร ? และเขาจะให้สันติสุข แก่ผู้อื่น และแก่โลก

และเคยหลงลาภ–ยศ–สรรเสริญ–โลกียสุข มาแล้วกันทั้งนั้น เรื่องอย่างนั้นเก่าเต็มทีแล้ว

ตื่นเถิด พัฒนาจิตใจเถิด **พัฒนาให้รู้ว่าค่าของมนุษย์นั้นไม่ได้ตีราคาด้วยเงิน ไม่ได้ตีราคาด้วยอำนาจวาสนา หรือฤทธิ์เดชทางยศศักดิ์**

หรือแม้แต่เสพสุขได้มากกว่าเขา คนนี้จึงมีค่า เหม ! สุขสบายเหลือเกิน วันๆหนึ่งก็นั่งรถเก๋งไปโน่นมานี่ กินก็กินเหลาอะไรต่างๆ เสพสุข ดูสิ ! นั่นบันเทิง ก็ไปเที่ยวเสพ เขาสนุกที่ไหนก็รื่นเริงไปได้หมด ตลอดเวลาเสพแต่สุข อุ๊ย ! คนนี้ดีจริง มีค่าสูง ไม่ใช่ ! อันนั้นไม่ใช่เครื่องวัดค่าของมนุษย์ว่าสูงส่งแบบอริยะ หรืออารยชนแท้ โดยเฉพาะอารยชนที่นำสมัยที่สุดของยุคนี้

ค่าของมนุษย์นั้น วัดกันด้วย**การงาน**กับ**ความเสียสละ** ทำตนเป็นผู้ที่มักน้อยที่สุด ไม่หอบหวง ไม่สะสม เป็นคนจน พระพุทธเจ้ามีสมบัติพัสถาน ทิ้งสมบัติพัสถานออกมา จึงมีค่าสูงเหลือเกิน ไม่ใช่พระพุทธเจ้าเป็นจอมจักรพรรดิ สะสมทุน สะสมศักดินา ไม่ใช่ พระพุทธเจ้าถอดศักดินา ถอดทุน ไม่ทำตนเป็นจักรวรรดินิยม ออกมาเป็นผู้ที่มีน้อย ไม่มีแผ่นดินสะสมเอาไว้เลยสักแผ่นดิน ไม่เป็นจักรวรรดินิยม ทุนไม่มีเงินสักบาท ศักดินาเป็นถึงผู้ที่คนยอมให้สั่งตัดหัวได้ ก็ทิ้งศักดิ์อำนาจออกได้ พระพุทธเจ้าจึงมีค่า

ฟังให้ดีนะมันกลับกับความคิดของคน คนเราคิดว่าการที่เราได้เป็นผู้ที่มีอำนาจ เป็นผู้ที่มีลาภสักการะเยอะแยะ เป็นคนมีค่า อั้ยนั่นมันเรื่องเก่า ไม่พูดคุณก็รู้ คุณรู้มานานแล้วด้วย แล้ว

คุณก็กำลังเสาะแสวงหาสิ่งนั้นด้วย ฟังดีๆ นะ ! ใช่ไหม ? ถามตัวเอง เรียนหนังสืออยู่เดี๋ยวนี้เพื่อไปหาเงินใช่มั้ย ? เพื่อไปสะสมลาภยศใช่มั้ย ? ถามตัวเองดู อันนี้เก่า โบราณแล้วไม่ต้องพูดเลย ร้องอุแว้ๆ ออกมาก็รู้แล้ว ไม่ต้องสอน ไม่ต้องเรียนวิชาอย่างนี้ เป็นวิชาที่ง่ายมาก

แต่วิชาชั้นสูง ชั้นยอดของมนุษย์ ชั้นเหนือนั้น มันต่างกันกับที่โลกเขาเข้าใจอยู่ ซึ่งอยู่ได้โดยที่ไม่ต้องวัดกันด้วยเงิน วัดกันด้วยยศ ไม่ใช่ ! แต่วัดกันด้วยการงาน วัดกันด้วยความเสียสละ

ผู้ใดเสียสละได้เก่ง และผู้ใดที่ไม่สะสม ไม่กักตุนเอาไว้เลย อยู่อย่างน้อยที่สุดเท่าที่จะสามารถน้อยได้ที่สุด มีปัจจัยสี่ ที่แม้ข้าวก็ไม่ต้องสะสมสักเม็ด เงินก็ไม่สะสมสักบาท เครื่องแต่งตัวก็มีไว้น้อยชุดที่สุด ผู้นั้นมีค่า

อย่างของพระพุทธสาวกนี่ มีผ้าสามผืน สี่ผืนห่ม ก็พอแล้ว เครื่องแต่งตัว บ้านเรือนก็ไม่ต้องยึดว่าบ้านไหนของเรา ไม่มีบ้านไม่มีเรือน เป็นอนาคาริกะที่แท้ ไม่ห่วงแม้กระทั่งการที่จะเป็นโรคตาย สะสมยาหยูกก็ไม่ต้องห่วง พระพุทธเจ้านี่มีวินัยเรื่องยานี่ให้สะสมได้ 7 วันเท่านั้นนะ ให้ติดตัวได้ 7 วัน ถ้า 7 วันแล้วจะต้องวิกัปป์เสียก่อน แล้วค่อยเอามาใหม่ ถึงขนาดนี้เลยนะ พระพุทธเจ้าท่านสอนสาวกของท่าน ไม่ให้สะสม แล้วสามารถอยู่กับโลกเขาได้ อย่างนี้เรียกว่ามีค่า คนอย่างนี้มีค่า

❛ พระคือสรณะทางใจ ❜

พระพุทธสาวกไม่มีเงินสักบาทก็อยู่ได้ แล้วอยู่อย่างไม่อับเฉาด้วย เบิกบานแจ่มใสได้ เป็นผู้รู้ผู้ตื่นอยู่ ไม่ทุกข์อนาทร

โปรดสัตว์

ภาพฝีมือ สายัณห์

ต้องช่วยกันดับเข็ญเถิด เมื่อเห็นเข็ญกันออกปานนี้!

คนอื่นทุกข์มายังแก้ทุกข์ให้เขาได้ ทั้งๆ ที่เงินไม่มีเลยสักบาท ยังแก้ทุกข์ให้เขาได้จ๋อยๆ เลย

ส่วนคนนั้นสิ! มีมากกว่าเราตั้งเป็นกอง บางคนมีตั้งเป็นล้าน แหม! ทุกข์จริงพระคุณเจ้า แต่มีเงินตั้งล้านนะ ต้องมาหาคนที่ไม่มีเงินเลยสักบาทให้แก้ทุกข์ให้

คุณว่าอันไหนมันเป็นปาฏิหาริย์ ใครช่วยใคร ?

คนมีเงินเป็นล้านนะ ขอให้คนที่ไม่มีเงินเลยสักบาทช่วย มันเป็นปาฏิหาริย์ไหม ?

คนมียศศักดิ์สูง แหม! ชั้นพิเศษ เป็นอั้ยโน่นอั้ยนี่ มาถึงโอ๊ย ! พระคุณเจ้าลูกทุกข์เหลือเกิน ทั้งๆ ที่ท่านไม่มียศเลยสักยศหนึ่ง ไม่ได้เป็นอะไรเลย ท่านก็ช่วยแก้ทุกข์ให้ได้ อย่างนี้เรียกว่าปาฏิหาริย์

ปาฏิหาริย์ของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ แล้วเป็นค่าของมนุษย์ด้วย

เพราะว่าเราอยู่ในโลกนี้อย่างสบายแล้ว เราจึงสามารถมีจิตมีปัญญา **สามารถแก้ทุกข์ให้เขาได้** รู้เหตุรู้ผล เพราะเขาไปยึดอะไร เขาไปเดือดร้อนอะไร ในสิ่งที่เขาควรพอเขาไม่พอ สิ่งที่เขาควรหยุดเขาไม่หยุด สิ่งที่มันเป็นเหตุขัดข้อง เขาไม่เห็นของเขา พระพุทธสาวกจะแก้ได้ หรือผู้ที่เป็นพระอริยะจะแก้ได้ จะช่วยเขาได้ และ**จะช่วยเขาอยู่จนกว่าจะตาย** เมื่อเรายังไม่ตาย ก็ช่วยเขาแก้ทุกข์อย่างนี้แหละ นี่คือ**เป้าหมายของศาสนา**จะพาเป็นจะพาไป

๑ พุทธเปลือกๆ หลงบทมนต์ ๑

ทีนี้พุทธเปลือกๆ ที่จะต้องขอพูดด้วย ก็คือเปลือกที่ไปทำจารีตประเพณีที่ใกล้ชิด โดยการเอาบทมนต์ บทคาถา หรือบทคำสอนของพระศาสดา เอามาท่องเข้า พอท่องเข้าขึ้นใจดีแล้วก็เอาบทคาถาพวกนี้มาหลอกคน แม้ที่สุดบทคาถากับสิ่งที่หลอกมันไม่ได้กินกันเลย มันคนละเรื่อง เช่น คาถาบอกว่า พาหุงสหัส. . . . . บทพาหุง 8 อย่างนี้ ซึ่งเป็นบทที่ในภาษาบาลีแปลออกมาแล้วหมายความว่า เป็นกิจกรรมของพระพุทธเจ้าที่ท่านปราบมารบ้าง ปราบยักษ์บ้าง ต่อสู้อะไรๆ ชนะมารบ้าง ชนะยักษ์ ชนะพระพรหมอะไรต่างๆ นานา ใน 8 บทนี่ เสร็จแล้วก็เอาไปบอกว่าบทพาหุงนี่สวดเสร็จพระเครื่องก็ขลัง แล้วกันเหนียวด้วย ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย สวดบทนี้แล้วเมตตามหานิยมด้วย จะรวยทรัพย์ ไม่เห็นเกี่ยวเลย อย่างนี้เป็นต้น เรียกว่า **เบี้ยวบาลี**

เอาคาถา เอาบทธรรมบทต่างๆ ไปสวดให้ฟังชนิดไม่รู้เรื่อง ไปเป็นเครื่องใช้ ไปหากิน ซ้ำมิหนำไปหลอกคนว่ามันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้น เช่น พอพระได้สวดพระบาลีนั้นแล้วก็จะ**บันดาลสิริมงคล** เจริญในตัวแล้ว โดยไม่ต้องรู้เรื่องรู้ความไม่ต้องนำไปประพฤติอะไรกันล่ะ จะช่วยให้เจริญได้แล้ว **เพียงแค่ให้พระไปสวด** เดี๋ยวนี้มีเยอะที่สุด **แบบนี้ก็พุทธเปลือกๆ**

จนแม้ที่สุดเอาคาถาบทต่างๆ ไปสวดท่อง สวดจำไว้แล้วก็บอกว่าให้สิริมงคลแก่คุณแล้ว ทั้งๆ ที่คนท่องได้จำได้นี้ไม่รู้เรื่องไม่รู้ความอะไรเลย เหมือนกันกับนกแก้วมันท่องจำเรียกแม่จ๋าๆ มันก็ร้องแม่จ๋าๆ ตามเหมือนกัน แต่มันไม่รู้ความหมาย

นะว่าคืออะไร ที่ตะโกนเรียกคนที่ให้กำเนิดมา มันไม่รู้เรื่องหรอก มันก็ได้แต่ร้องว่าแม่จ๋าๆๆ ตามเรื่องของมันนั่นเหละ ไม่รู้! มันเป็นแต่เพียงรับฟังมา แล้วก็ท่องจำได้ แล้วก็พูดตาม ลอกเลียนตามไปเฉยๆ ไม่รู้เรื่อง เหตุใดผลใดมันก็ไม่รู้ ไม่รู้! ฉันเดียวกันท่องได้จ้อยๆ แล้วก็เอามาสวดให้แก่คฤหัสถ์เขาฟัง เขาฟังแล้วก็บอกเขาว่าได้บุญแล้ว ฟังแค่นี้เหละได้บุญแล้ว นี่ก็ยังไม่ค่อยเท่าไหร่น่ะ !

– สวดหาเงิน ทีนี้ญาติโยมทั้งหลาย ฟังพระสวดแล้วก็ต้องตอบแทนบุญหน่อยสิ อุตส่าห์เอาบุญมาให้แล้ว ปัจจัย–ปัจจัยใส่ซองสิ ! แลกเปลี่ยนหน่อย แล้วปัจจัยก็เบี้ยวซะด้วย

– ปัจจัยที่ถูกบิดเบี้ยว ปัจจัยของพระพุทธเจ้าสอน ไว้มีสี่อย่าง แต่ที่พระไปตะโกนเอา แล้วก็พูดเอานี่คือปัจจัยที่ห้าซึ่งนอกพุทธบัญญัติแล้ว คือเงินหรือธนบัตร แล้วก็เรียกกันเหลือเกินว่าปัจจัย ปัจจัย คำว่าปัจจัย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ คนไทยเราเข้าใจแล้วว่าถ้าเรียกว่าปัจจัย พระพูดว่าปัจจัยเมื่อไหร่ละก็หมายถึงเงินนะ !

ส่วนที่พระพุทธเจ้าสอนมานั้น **ปัจจัยมีอยู่สี่ไม่เคยเกี่ยวกับเงินเลย เงินเป็นวัตถุอนามาส เป็นอกัปปิยะ** เป็นสิ่งที่ไม่ควรแตะต้อง เป็นสิ่งที่ไม่ควรรับด้วยซ้ำไป พระองค์ตรัสเรียกว่าอสรพิษโน่นแน่ะ ! และยิ่งทุกวันนี้ ยิ่งเห็นชัดว่ามันเป็น**"อสรพิษ"**ที่ทำร้ายคนแท้ๆ จริงๆ

แต่พระได้เบี้ยวๆๆ เบี้ยวจนกระทั่งปัจจัยเป็นจริงแล้วว่าคือเงิน จนเดี๋ยวนี้อาตมาเชื่อเลยว่า คอนเซ็ป (concept) ของ

ฤดูกฐินจะเริ่มพรุ่งนี้

การทอดกฐินปัจจุบันถูกใช้เป็นเครื่องมือในการแอบอ้างของบุคคลบางคนเพื่อหาเงินในฤดูออกพรรษา

มีคนหลายคนแอบอ้างทอดกฐิน เพื่อหาเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง บางทีกฐินได้หมื่นบาท แต่เงินเข้าวัด

ทับทิม พญาไท

ทัศน์ โทรศัพท์ ทีวี ปัจจัยเหล่านี้ทำให้พระในวัดราชาหน้าตาอิ่มเอิบแต่...

อย่างนี้ก็ไม่ใช่ "พุทธ" !

แต่เป็นกรรมวิธีของการหาเงิน เป็นเชิงค้าตรงๆ หรือจะเรียกอย่างหรูๆกันหน่อยก็ว่า เป็น "พาณิชย์ศิลป์" โดยการใช้ภาษาและอัตตาในคำว่า**บุญ**มาเป็นสินค้ายืนโรง "กฐิน" คือเรื่องของ "ผ้านุ่งห่ม" เท่านั้น ถ้าจะทำเป็นพุทธประเพณีก็ต้องให้ถูกให้ตรง ผิว่าใครใช้เป็นเล่ห์เป็นเลศหาเงิน ก็จะได้นรกกันเท่านั้น !

คนเดี๋ยวนี้ ถ้าบอกว่าปัจจัยแล้ว คือเงิน ถ้าพูดถึงปัจจัยแล้วเขาจะไม่นึกถึงข้าว ไม่นึกถึงผ้านุ่ง ไม่นึกถึงที่อยู่ ไม่นึกถึงยารักษาโรค พอว่าปัจจัย เท่ากับเงิน ใช่ไหมคุณ ? คิดดูเอาก็แล้วกัน คอนเซ็ปของพวกคุณนี่แหละ รับมาแล้วอย่างนั้นใช่ไหม ? เขาเบี้ยวบาลีกันจนถึงป่านนี้แล้วนะ ศาสนาพุทธน่ะ เบี้ยวจนป่านนี้แล้ว

เพราะฉะนั้น ก็เอาไปสวดท่องเพื่อแลกปัจจัยกัน หาเงิน พระพุทธเจ้าบัญญัติวินัยสั่งสอนเอาไว้ว่า แม้แต่เอาธรรมบทของพระพุทธเจ้านี่ไปสวดไปเอื้อนร้องหาทองหาเงินกัน ให้ฆราวาสหรือคฤหัสถ์ หรืออนุปสัมปันได้ยินได้ฟังก็ยังผิด ! เดี๋ยวนี้ไม่รู้เรื่องกันแล้ว กลับตาลปัตรหมดเลย ถ้าพระสวดไม่ได้ หาว่าไม่ใช่พระแน่ะ ! กลายเป็นอย่างนั้นไปเลย พระพุทธเจ้าสอนว่าไปสวดสิอาบัติ เดี๋ยวนี้ไม่แล้ว เข้าใจผิดกันกลับตาลปัตรแล้ว

คิดดูสิเปลือกไปเป็นเนื้อ เนื้อไปเป็นเปลือกแล้ว เปลือกกลายไปเป็นเนื้อแล้ว ส่วนเนื้อกลายมาเป็นเปลือกหมด คือว่าจับไม่ได้แล้ว ทุกคนจะไม่เอาเปลือก ทุกคนคิดว่าจะเอาเนื้อทั้งนั้น ก็เลยทิ้งเนื้อซึ่งอยู่ข้างนอก เพราะเขาเอาเปลือกไปไว้ข้างใน แล้วก็หลงตามเอาเปลือก ที่ลวงกันไปมาจนหลงทิศกันสนิท

– **มึนเมาอยู่กับบทมนต์ (มนตรยาน)** พระทุกวันนี้จึงเอาแต่นั่งท่องนั่งสวด สวดกันจนกระทั่งหลงมนต์ ลัทธิที่หลงมนต์มากที่สุด เช่น พวกธิเบต หรือ ในอินเดีย ในจีนเก่า หมดปัญญา พวกนี้จะหมดปัญญารักษาตัวไว้ไม่รอด เดี๋ยวนี้ก็ไม่มีแล้ว พุทธของธิเบตเดี๋ยวนี้ก็ไม่มี เพราะมันหมดปัญญาที่จะช่วยตน ใครก็ฮุบเอาได้ง่าย กำลังอ่อน ในอินเดียลัทธิมีแต่มนต์ ไม่ทำแม้แต่ความเข้าใจมนต์ แล้วเอาไปประพฤติ ก็จะพายากจน ผู้สวดก็จะกลายเป็น

ภาระสังคม คนอื่นต้องเลี้ยงไว้เท่านั้น

เมืองไทยนี่มีเนื้อของพุทธมากหน่อย รักษาตัวรอดอยู่ได้ เพราะกำลังปัญญามี ความจริงรู้ รู้ความจริงได้ จึงสามารถที่จะใช้ความฉลาด ใช้ความจริงเพื่อยืนหยัดอยู่ เพราะฉะนั้นศาสนาที่หลงมนต์จึงเป็นไปเพื่อความอย่างงั้นๆ เหละ แล้วก็ไม่ได้เรื่องไม่ได้ผลอะไร มนตรยานก็ช่วยไปอย่างนั้นๆ อย่างนี้ก็เปลือก

– **พุทธมืดมนเพราะเอาแต่สวดมนต์** เดี๋ยวนี้พระใช้มนต์เป็นการทำลายศาสนาด้วย เพราะเกจิอาจารย์เอาบทมนต์ของพระพุทธเจ้ามาแปลงแต่งเป็น 12 ตำนาน 7 ตำนาน ใครบวชเข้าต้องท่อง แล้วเอาไปสวดหากิน เข้าไปงานไหนบ้านไหน สร้างจารีตสร้างประเพณี **จะท่องแต่มนต์ แล้วศาสนาก็เสื่อมลง** เพราะมันไม่ได้ผลอะไร ศาสนาพุทธเป็นอย่างนี้เดี๋ยวนี้

ฟังดูดีๆ นะ นี่กำลังกะเทาะเปลือก พอเห็นเปลือกมากๆ เข้า พวกคุณจะรู้สึกว่า อาตมากำลังโจมตีศาสนา นี่มันเปลือกหยาบเข้ามาแล้วนะ คุณจะเห็นได้ว่าไอ้สิ่งเหล่านี้เป็นเปลือกหยาบ ควรจะเลิกกันด้วย อั้ยเปลือกในๆ ที่อาตมาพูดไปแต่ต้นแล้ว เปลือกละเอียดนั่นนะยังไม่ถึงนั่นหรอก เปลือกหยาบอย่างนี้ควรจะเลิกได้แล้ว แต่ว่าก็ยังไม่เลิก ยังยืนหยัดเอาเป็นเอก และกระทำมันอยู่อย่างมาก

เรื่องท่องเรื่องจำนี้มีอีกแบบ ฉลาดขึ้น มีฐานะขึ้น คือแบบท่องจำได้และสอบตั้งชั้นตั้งขั้นกันเข้าไปอีก แล้วนำไปเป็นเครื่องสร้างศักดิ์สร้างฐานะ หนักเข้าสึกหาลาเพศก็นำติดตัวไปตีราคาทำมาหากินได้อีก แต่ก็อธิบายโดยเอาภูมิตนเป็นหลักนั่นเอง **"เฉโก"** มาก ก็เบี้ยวบาลีมาก ความเพี้ยนของศาสนาก็เกิดมาก

"เฉโก" น้อย ก็เบี้ยวบาลีน้อยไปตามจริง เปลือกเหล่านี้มีกันหนักหนาสากรรจ์ไม่ใช่เล่น แต่เจ้าตัวนั้นมิใช่จะรู้ตัวได้ง่ายๆ พูดอย่างนี้เขาก็หาว่าไปว่าไปตู่เขาเอาด้วย

จะเห็นได้ว่า**ศาสนาพุทธ**ของพวกเราทุกวันนี้ มันมีเนื้อหาสาระอยู่ขนาดไหน ? **มันอยู่แค่เปลือก ! เปลือก**ที่หนักไปด้วย**มนตร์พิธีการ** หนักไปด้วยการ**ขายเครื่องรางของขลัง** หนักไปด้วยอะไรต่างๆ นานาพวกนี้ ซึ่งล้วนแล้วแต่**เป็นเรื่องที่เปลือกมากที่สุด**

❛ เศษขยะที่แสนเปรอะ ❜

เปลือกจนกระทั่งที่สุด **เอาอบายมุขเข้าวัด** เอ้า ! วันนี้จัดงานสมโภช จัดงานประจำปีของวัด หรือจัดงานฝังลูกนิมิต จะอะไรๆ มีดนตรีลูกทุ่ง 13 โรง มีงิ้ว 3 โรง มีหนัง 3 จอ มีรำวง 3 วง มีมวยด้วย บางวัดมีการโยนห่วงหารางวัล เอาของอะไรๆ ด้วย บางงานมีทั้งการพนัน ขายเหล้า ขายยาสารพัด

อาตมาก็ไม่รู้ว่าจะเรียกเปลือกอะไรอย่างนี้ มันขยะแล้ว **มันคือเศษขยะ**แล้ว ที่เอาเข้าไปในวัด

ในต่างจังหวัดนี่นะ เขาจะไม่ค่อยมีมหรสพยิ่งๆ ใหญ่ๆ อะไร โรงมวยเขาก็ไม่มีดีๆ เด็ดๆ บางวัดงานวัดจะจัดมวยก็ติดต่อเอามวยส่งมาจากกรุงเทพฯ ตัวสำคัญหน่อยเอาไปชูโรง แล้วก็เก็บเงินเข้าวัด มีมหรสพก็สั่งจากในกรุงก็ยิ่งใหญ่ มีหนัง มีละครก็เอาจากเมืองที่เขาเรียกกันว่า **"เจริญ"** ไปชูโรงยั่วยุ เดี๋ยวนี้ยังดี แต่ก่อนนี้มีระบำโป๊ด้วย ในวัดนะ ! อาตมานี่แหละเคยดูมาเมื่อสมัยเด็กๆ อาตมาเป็นคนต่างจังหวัด พองานวัดไปก็มีระบำโป๊ออกมาเต้นที่เวทีข้างนอก ใครเสียสตางค์เข้าไปข้างในก็ไปเปลือยกันข้างในนั่น ข้างนอกก็มีตัวอย่างแซมเปิ้ล (sample) เล่นที่วัด

ดูเถิดการโฆษณา หรือการดิ้นรนหาเงิน ทำสินค้าออกจำหน่าย จัดอบายมุขหลอกล่อขึ้นในวัด ก็ทำกันอย่างคฤหัสถ์เต็มรูป แข่งขันกันเต็มแรง เพื่อลาภเพื่อความใหญ่โตความมากมีที่จะมาค้ำบัลลังก์ของแต่ละคนแต่ละวัด มันก็ศาสนามหาบรมโลกีย์ๆ นั่นแหละ จะคุยโม้ใช้ภาษาว่า "มหาพุทธาภิเษก–มหากุศลฯลฯ" ยังไงๆ.... มันก็ "เหยื่อ" ล่อเพื่อดักฆ่าสัตว์ฉะนั้น ชัดยิ่งขึ้นๆ ถูกตรงตามพระพุทธพจน์ใน "นานาติตถิยสูตร" ยิ่งจริงๆ ลดๆ เลิกๆ กัน หันเข้าหาการปฏิบัติธรรม ลดกิเลสจริงๆ กันได้ไหม ? ผู้เป็นพุทธบุตรเอ๋ย ! **การดิ้น "หาเงิน" ไม่ใช่ทางรอดของศาสนาเลย การหยุด "หาเงิน" ให้ได้ หยุด "ใช้เงิน" ให้ได้ต่างหาก คือทางรอดของศาสนา !**

ที่ๆ อื่นเขาไม่เล่นกันหรอก แล้วตำรวจก็ไม่กล้าจับ ถือว่าที่วัดเดี๋ยวนี้ค่อยยังชั่ว ปราบระบำโป๊ลงไปได้บ้างในวัด แต่ก็ยังเป็นอบายมุขต่างๆ อยู่ สิ่งเหล่านี้ก็เป็น**การหาเงินของพระ** ซึ่งเป็นพุทธสาวก เอาเปลือกที่จริงขยะเน่าน่ะเข้าไปโน้มน้อมคน

เมื่อพระก็ยินดีสิ่งเหล่านี้ ถือว่าเป็นสิ่งที่ชูเชิด นี่มาสนุกกันนานๆ ปีที มีเป็นสิ่งจำเป็น นานๆ มีทีหายากนะกว่าจะได้ดูมา–มาจ่ายเงิน ไปขายข้าวได้ขายอะไรได้ เอามาจ่าย ! ต่างก็ได้ทำบุญไปด้วย แล้วก็เพลิดเพลินไปด้วย นี่หรือสาระ !

1 ฉบับที่ 43 ประจาวันท ๗–๑๓ มิ.ย. 2518 ราคา ๕.๐๒ บาท ★

อย่างนี้ไม่ใช่พุทธ ! และไม่ใช่ "พระ"
จะเป็นอะไรก็คิดกันเอาเอง

❛ มอมเมาไร้สาระด้วยอบายมุข ❜

นี่หรือคือสาระของชีวิต ไม่ใช่เลย ! มอมเมากัน หลอกกัน ด้วยอบายมุข การละเล่น มหรสพ

แม้กระทั่งแต่การพนัน มาเล่นมวยกัน มาพนันมวยกัน มาดูมวย มาโยนห่วง มาโยนอะไรต่ออะไร เอาเปิดงานวัดเข้าก็เอ้า ! ยิงตุ๊กตา เอาตุ๊กตามาตั้งๆ แล้วก็เอาปืนมายิง ยิงแล้วได้เป๊ปไปกระป๋องหนึ่ง อะไรอย่างนี้ แล้วก็หลอกกัน มีการพนันแข่งขันกัน ขันต่ออะไรกันต่างๆ นานา

นี่เป็นกิจกรรม เป็นพุทธที่เปลือก จนอาตมาขอพูดเลยหน่อยนะ ตั้งให้อาตมาพูดพุทธเปลือกๆ นี่อาตมาพูดถึง พุทธขยะๆ แล้วนะ

นี่เป็นขยะของพุทธ **ขยากขยะที่มันเน่าต้องทิ้งแล้ว** ไม่ใช่พุทธเลย **ไม่ใช่พุทธเปลือกๆ ด้วย** มันหล่นออกมาจากตัวก้อนตัวเท่งมันแล้ว แต่คนก็ยังคิดว่าพุทธ แล้วใครเป็นคนชี้ ใครเป็นคนโน้มน้อมก่อเกิดขึ้นมา วัด ! คือพระ !

เพราะฉะนั้น ต่างจังหวัดเดี๋ยวนี้งานวัดต่างๆ คือการทำลายศาสนา แข่งขันกัน แล้วหาเรื่องพวกนี้เข้ามา เพื่อจะดึงคนเข้ามาวัด เพื่อปอกลอก เพื่อลอกคราบคนนั่นเองเหละ เพื่อที่จะหาเงินนั่นเหละ พูดกันตรงๆ เขาจะทำอย่างนี้ นี่อาตมาไม่ได้ใส่ไคล้ไม่ได้เสียดสี ไม่ได้พูดสิ่งที่ไม่เป็นไม่มี พูดสิ่งที่เกิดจริงเป็นจริง คุณไม่เคยเห็น คุณก็ไปสืบดู ถ้าใครรู้ใครเห็นอยู่แล้ว คุณจะไม่ปฏิเสธเลย จริงๆ เป็นอย่างนี้

๖ กิจกรรมลอกคราบมนุษย์ ๑

ศาสนาพุทธแบบนี้จึงเป็นศาสนาที่ไม่มี อย่าว่าแต่เนื้อเลย แม้แต่เปลือกหยาบๆ ก็ยังไม่มี มีแต่พุทธขยะๆ เท่านั้นเอง แล้วก็กินอยู่ พระต่างๆ หรือพุทธสาวกต่างๆ ก็กินอยู่ หลับนอนไปอย่างนั้นเอง

ชาวบ้านหาเงินได้ปีหนึ่งเขาขายข้าวได้แล้ว ก็จัดงานกันหลังขายข้าว เกี่ยวข้าวได้เก็บเรียบร้อยแล้ว งานขึ้นกันเป็นดอกเห็ดเลย ดนตรีลูกทุ่งถูกจองตัวกัน วิ่งลอกกันไม่ทัน รถคว่ำรถตาย รถชนกันไม่รู้ตั้งกี่คน เพราะอะไร ก็เพราะทุกคนมีฤกษ์อันตรงกัน คือตอนที่เขาขายข้าวได้ ตอนที่เขามีเงินแล้ว กับตอนตรุษจีน คนจีนจะใช้เงินไม่คิดอะไรมาก แล้วจะปอกลอกเอาเงินตอนนี้ ไม่งั้นเขาจะใช้หมดก่อน นี่เป็นเรื่องธรรมดาๆ

เพราะฉะนั้น เราจะต้องช่วยกัน อย่าสนับสนุน วัดต่างจังหวัดก็ช่วยกัน บอกว่าอย่าเลยหลวงพ่ออย่าทำเลย หลวงพ่อสร้างนิสสัย 4 สิ ปฏิบัติสิ หลวงพ่อมาหาแต่เงินแบบนี้ ไม่ได้เรื่องหรอก ช่วยกัน ช่วยให้ท่านรู้หน้าที่เสียบ้าง เมื่อท่านไม่รู้

ก็อธิบายไปนิดหน่อยนะไม่ได้ละเอียด ก็เอาแต่พอเค้าๆ แต่ก็คล้ายๆ กัน คือเปลือกที่คฤหัสถ์ควรจะรู้ และความเป็นพุทธนี่ไม่ได้หมายความว่านุ่งเหลือง โกนหัว หรือว่าต้องไปปฏิญาณตนว่าเราเป็นพระแล้ว เป็นพุทธสาวกเท่านั้น จึงหมายความว่าพุทธไม่ใช่ ! พุทธบริษัทมีทั้งอุบาสกอุบาสิกา จะเป็นพระภิกษุหรือเป็นภิกษุณี เป็นพุทธก็พุทธด้วยกันทั้ง 4 เหล่า ผู้ที่อยู่ในร่างของคฤหัสถ์ เรียกว่าอุบาสกอุบาสิกา ก็จะต้องรักษาพุทธด้วย แล้วก็

ต้องมีความเป็นพุทธด้วย มีความเป็นสมณะที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ขึ้นมาเหมือนกัน โดยเราเองต้องรู้จักสาระของชีวิต สาระของชีวิต ไม่ใช่ว่าเรามีอบายมุขเป็นสาระ

เพราะฉะนั้น คนธรรมดาก็ไม่สนับสนุนในอบายมุข ไม่เอาอบายมุขมามอมเมาคน ไม่ใช้ชีวิตไปโดยการไปพัฒนาอบายมุข คิดอ่านในการก่ออบายมุข ไม่ใช้ชีวิตไปอย่างนั้น คนผู้นั้นเป็นพุทธแล้วระดับหนึ่ง โดยที่ไม่มีขยะ

๑ อริยชนย่อมปิดทางแห่งความเสื่อม ๑

ถ้าผู้ใดไม่มีอบายมุขเลย ปิดอบายเป็นพระอริยะ เป็นในหัวดำในคฤหัสถ์นี่แหละ เป็นพระอริยะในเพศคฤหัสถ์นี่แหละ โดยเฉพาะปิดอบายมุข อบายมุขพวกคุณเรียนมาแล้ว ม.ศ.3 ม.ศ.2 ถ้าเป็นนักศึกษา อาตมาก็เคยสอนศีลธรรม ม.ศ.2 ม.ศ.3 ก็เคยสอน อาตมาจำได้ในหลักสูตร

อบายมุขนี่ต้องปิด ต้องเลิกออกมาให้ได้ การพนันเอย สิ่งเสพย์ติดเอย เรื่องผู้หญิงผู้ชาย มากเรื่องมากราวมากเกินไป เรื่องมหรสพการละเล่นเอย เที่ยวกลางคืน คบมิตรชั่ว เกียจคร้าน พวกนี้เป็นอบายมุข ศาสนาพุทธสอนให้ปิดอบายพวกนี้อย่าให้มี เราเฉย ว่าง เราไม่มีเลย จิตใจของเราเฉย ว่าง จิตว่างนะ เห็นการพนันก็เฉยๆ ไม่มีโลภะ ไม่มีโทสะ เห็นใครเล่นการพนันก็รู้ว่าเล่นการพนันเป็นความชั่ว ถ้าเราจะช่วยเขาได้ ช่วย! แต่ไม่โกรธไม่เคืองเขา ไม่ไปเพ่งโทส ไม่ไปยกตนข่มเขาให้ลำบากลำบน แต่จิตของเราไม่มีโลภะแน่ ไม่มีชอบ ไม่มียินดีอะไร ไม่ได้เอร็ดอร่อยอะไร เห็นการพนันก็เฉยๆ เห็นสิ่งเสพย์ติดจิตก็

ว่าง เฉยๆ **ตัวจิตว่างนี่แหละคือจิตวิมุติ** หรือ จิตที่ล่วงส่วนอยู่

ผู้ใดที่ไม่เคยไปติดเลย ผู้นั้นได้ฟรี

ผู้ใดไปติดอยู่ เลิกออกมา ล้าง **"ความติด–ความเสพย์"** ความเป็นกิเลส–ตัณหา–อุปาทาน ที่ยังมีเหลือมีหลงในจิตออกมาให้ได้

ใครเลิกออกมาได้ คนนั้นแหละเป็นพระอริยะ

ถ้ายังไม่เลิกก็ยังเป็นพวกชาวนรก หรือชาวอบายอยู่ ยังเป็นผี

ฆ่าความเป็นผีซะ แล้วคุณจะเป็นพระ พระอยู่ที่นี่ พระไม่ได้อยู่ที่เครื่องหมายอย่างนี้ (โกนหัว นุ่งห่มจีวร) อันนี้เป็นเพียงยูนิฟอร์ม (uniform) ของผู้ที่วางโลกได้มากแล้ว ถือเป็นอนาคาริกะ

๏ พระคือผู้ปลดปล่อยตนให้เป็นไท ๏

คนที่มาแต่งยูนิฟอร์ม (uniform) อย่างนี้เป็นอนาคาริก เป็นผู้ที่ไม่มีบ้านเรือนแล้ว เป็นผู้ที่ไปไหนก็ได้ เป็นผู้ที่ไม่ยึดแม้แต่บ้านเรือนเป็นของตนแล้ว ไม่หาเงินหาทองแข่งกับคฤหัสถ์แล้ว แม้จิตยังตัดไม่ขาด ก็เป็นอนาคาริกะโดยสมมติ พยายามทำให้มันบริสุทธิ์ ให้มันสำเร็จลงให้ได้

ส่วนคฤหัสถ์นั้นมีบ้านเรือน มีบ้านช่องมีหลัก ยังจะทำตัวอย่างนี้ไม่ได้ เพราะยังง้อสมบัติวัตถุอยู่แยะ

ผู้ใดมาเป็นอย่างนี้ได้ ต้องไม่ง้อสมบัติวัตถุแล้วพอสมควร เพราะฉะนั้น ก่อนที่จะมาแต่งยูนิฟอร์ม (uniform) จงรู้ตัวว่าตัวเองเป็นได้จริงไหม ?

ถ้ายังเป็นไม่ได้จริง ก็อย่าพึ่งมาแต่งน่ะ ถ้ามาแต่งแล้ว จะทำลายศาสนา

ถ้ายังเป็นไม่ได้จริง ก็ตั้งใจจริงๆ ว่าเราต้องรู้ว่าเราจะต้องมาทำอย่างนี้นะ มาทิ้งบ้านทิ้งช่อง มาทิ้งวัตถุนะ ไม่ไปติดหยาบแม้ในอบายมุข ก็ต้องเลิกออกมาให้ได้จริงๆ นะ ต้องให้รู้เป็นมรรค นี่เรียกว่ามรรค หรือวิธีการ รู้แล้วมาปฏิบัติจึงจะจริง จึงจะแท้

❛ โสดาบันไม่หลงเป็นทาสอบาย ❜

เพราะฉะนั้น คำความที่ว่าเป็นพระ ถ้าผู้ใดเป็นพระแล้ว (โกนหัว นุ่งห่มจีวร) ไม่เป็นได้แม้แค่นี้ (ปิดอบาย) ก็ยังไม่ได้เป็นพระเท่าฆราวาสที่ไม่ติดอบายมุขแล้ว

ฆราวาสที่ไม่มีอบายมุขแล้ว ปิดอบายได้เด็ดขาด บริสุทธิ์ล่วงส่วนถึงใจ จิตว่างต่ออบายมุขทั้งหลาย ไม่ติดใจ ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่เที่ยวสนุกสนาน ไม่มี แม้แต่เรื่องผู้หญิงผู้ชายก็ไม่มาก ไม่มายอะไร มีพอทำเนาสมฐานะ มีผัวเดียวเมียเดียวได้

ศาสนาพุทธไม่ใช่ว่าจัดจนจะต้องเคร่ง ไม่มีขั้นตอน ไม่ใช่! มีขั้นตอน พระโสดาบันยังมีผัวเมียได้ ยังมีผู้หญิงผู้ชายบ้าง

❛ แหล่งมอมเมาจิตวิญญาณ ❜
(โรงมหรสพ การละเล่น)

หรือเรื่องมหรสพการละเล่นนี่รู้เลย ยิ่งเดี๋ยวนี้มหรสพการละเล่นยิ่งต้องตัด เพราะเป็นเรื่องมอมเมาทั้งสิ้น มีแต่เรื่องที่จะทำให้เราเองอำมหิต โหดร้าย ทารุณ หรือไม่ก็เร่งเร้ากามารมณ์จัด

หนังเดี๋ยวนี้ โป๊ เปลือย เรื่องบนเตียง เรื่องอะไรก็ไม่รู้ หาเหลี่ยมมุมที่จะเร่งเร้ากามารมณ์ ไม่อย่างนั้นก็ยั่วเย้าให้เราอำมหิตที่สุด ไอ้ชาติหิน ไอ้แสนโหด ไอ้จอมโหด จอมฆ่าอะไรก็ไม่รู้ คุณฟังแค่ชื่อก็รู้แล้ว หนังน่ะ แล้วนั่นหรือที่คุณจะไปเอาสาระ คุณจะไปเอาสาระการเป็นไอ้ชาติหินนะเหรอ คุณเกิดมาเพื่อที่จะพัฒนาไปเป็นไอ้ชาติหินนะเหรอ ถามจริงๆ มันไม่เกี่ยวเลย แต่คุณก็ถูกหลอก มันนะมันส์ ไปดูไอ้นี่ยอดมันส์ ยอดโหด ฆ่าล้างโคตร นี่อาตมาไม่ได้ตั้งเอานะ คุณได้ยินกันมาแล้ว อาตมาไม่ได้พูดใส่ความ ไม่ได้พูดใส่ไคล้

อย่างโฆษณานี่บอกว่า ไปดูแล้วจะต้องอ้วกใส่ถุงพลาสติก เอ ! คุณทำไมถึงได้โง่ดักดานยังงี้ล่ะ จะต้องไปอ้วกใส่ถุงพลาสติกด้วยเหรอเนี่ยะ เป็นคนนะ ทั้งๆ ที่การอ้วกนี่เป็นการไม่เห็นจะเข้าท่าเลย คนอยู่ดีๆ ไปอ้วก แต่เดี๋ยวนี้เขาเอาเรื่องเหล่านี้มาโฆษณา เพื่อที่จะเร่งเร้าให้คุณไปเจออาการนี้ ท้าทายเพราะอะไร เพราะคนมันชาติสม์กันทุกวัน มันจะต้องเร่งรุนแรงๆ แม้กระทั่งเร่งรุนแรงจนกลับไปหาความเลวแล้วก็ยังไม่รู้ตัว จะต้องไม่ทำไอ้สิ่งแรงนี้ เพราะฉะนั้นถ้าโหดร้ายดุเดือดถึงที่เมื่อไหร่ชอบใจ ก็จะเร่งเร้า แล้วก็จะต้องไปดู พอดูแล้ว เออ ! ตัวอย่างแบบนี้ เออ ! ดี

เพราะอะไร ก็เพราะคนมันรุนแรงขึ้น ก็เลยไปหาเพื่อนไปดูแต่หนังก็เอาดีหรอก เขารุนแรงอย่างนี้ เรารุนแรงบ้างก็ไม่เป็นไร เรามีเพื่อน กลบเกลื่อนไว้หน่อย ไม่งั้นมันน่าอายชาวโลกเขา จึงเสียสตางค์ไปดู ไปดูไว้เพื่อที่จะเอาตัวอย่างไว้สำหรับแก้ตัวเท่านั้นเอง นี่โดยจิตวิทยาเป็นอย่างนี้

ภาพยนตร์นั้น เป็นสื่อที่ช่วยให้คนได้ **"สาร"**ดี เห็นง่าย รู้ง่าย ได้ลึก ได้ชัดเยี่ยมนัก แต่คนโง่ก็มักสร้างภาพยนตร์ออกมาเป็นสื่อที่ช่วยให้คนได้ **"สาร"**เลว กันมากเหลือเกิน

เพราะคนไร้ศีลธรรม ไม่ศึกษาศาสนธรรม จึงมีความเฉลียวฉลาดกันแต่ชนิดที่บาลีเรียกว่า **"เฉโก"** ไม่เฉลียวฉลาดอย่างมีศีลมีธรรม อย่างที่บาลีเรียกว่า **"ปัญญา"**

ความเฉลียวฉลาดที่เรียกว่ามี **"ปัญญา"** กับมี **"เฉโก"** นั้น ใช่ว่าจะรู้กันได้ง่ายๆ ! ถ้าไม่ศึกษา-ปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้องแล้ว คนก็มีแต่พัฒนา **"เฉโก"** แก่กันและกันไปนิรันดร

ถ้าผู้ใดไม่แล้ว เราไม่ทำสิ่งเหล่านี้แล้ว ไม่ต้องไปดูสิ่งเลวๆ ชั่วๆ พวกนี้ เพื่อเอาไว้แก้ตัว ไม่ต้องไปดู คุณไปดูหนังเพื่อที่จะไปให้เขามอมเมา เร่งเร้า เรียกว่ายัดเยียด เรียกว่าแอ็บสอบ (absorb) หรือว่าอะไรก็ตามแต่ใส่เข้าไปในจิต เพื่อให้จิตเป็นคนที่กามารมณ์จัดขึ้น ความโหดเหี้ยมจัดขึ้น หรือว่าความไม่ได้เรื่องจัดขึ้น ทุเรศจัดขึ้น อย่างหนังเรื่องอะไรล่ะ ที่อ้วกใส่ถุงที่เขาโฆษณาหนังสือพิมพ์น่ะใครเจอบ้าง อาตมาอ่านเจอนั่นน่ะ แล้วบอกว่า นี่...คนทุกวันนี้ เหม.! ถ่ายรูปคนที่อ้วกมาลงหนังสือพิมพ์ด้วยนะ ถือถุงพลาสติกให้ดูด้วย โธ่ ! เวรเท้ๆ เลย โลกเราทำไมถึงได้หมุนกลับไปถึงขนาดนั้น นี่คุณคิดให้ดีนะ ว่ามันเสื่อมลงไปเท่าไหร่มนุษย์ มันไม่ได้มีความเป็นมนุษย์เลย

ที่ไหนมีโรงมหรสพมาก โดยเฉพาะโรงมหรสพแบบนี้ บ้านไหนเมืองไหนมีมาก บ้านนั้นเมืองนั้นป่าเถื่อนมาก ฟังดูดีๆ นะ อย่าเข้าใจว่าบ้านไหนเมืองไหนมีโรงมหรสพมาก บ้านนั้นเมืองนั้นศิวิไลซ์ (civilize) ไม่ใช่ ! กรุงเทพฯนี่เถื่อนที่สุดเลย ป่าเถื่อนที่สุด ฟังดูดีๆ ผีแยะที่สุด เพราะคนหลอกคนมากที่สุด ผีแยะที่สุดในเมืองกรุงเทพฯนี้ หลอกกันตั้งแต่หลอกอย่างหยาบที่สุดไปจนกระทั่งหลอกอย่างสนิทเนียนเหมือนผู้ดี จนคุณหลงเชื่อเขาว่าเป็น **"เทวดา"** โน่นแน่ะ

แม้แต่โรงหนังนี่ก็วิมานนะ ห้องแอร์คอนดิชั่น กลิ่นสเปรย์อย่างคลุ้ง เข้าไปสิ เสียเงินเข้าไปในวิมาน ผู้ดีๆ จะต้องจ่ายเงินเข้าไปในวิมานนี้ ใครยังไม่เหยียบย่ำวิมานนี้ แสดงว่ายังไม่ถึงขั้น ยังไม่ใช่คลาสสิก ยังเป็นคนขี้กะโล้โท้อยู่ ยังไม่มีคลาส (class) เลย ต้องเข้าไปในโรงมหรสพอย่างนี้ จึงจะเป็นคนมี

คลาส (class) ถึงจะคลาสสิก (classic)

เดี๋ยวนี้หลอกกันจนถึงขนาดนี้ เขาต้องตบแต่ง ตามธรรมดาคนหรือว่าผีนี่นะ มันจะหลอกคนได้สนิท จะต้องตบแต่งตัวให้ประหนึ่งจะวิมาน ประหนึ่งจะเทพบุตร เทพธิดา โรงหนังที่แต่งตัวสวยหลอกคนให้เซ้งๆ เฒบโลก เฒบโลกียะ เป็นมัณฑนะ เป็นวิภูสนะฐานา เป็นการตกแต่ง เป็นการประดับประดา เป็นการที่จะพอกเอาไว้ หลอกคนได้มากเท่าใด สิ่งนั้นแหละคือผีที่จัดจ้านที่สุด

ผีนี่มีคุณลักษณะหลอก อย่าไปเข้าใจผีเป็นอาตมัน ว่ามันอยู่ในป่าช้า ในคนตาย ไม่เกี่ยวหรอก ผีพวกนั้นมัน **"ผีไม่จริง"** (ผีหลอก) **"ผีจริง"** คือจิตใจหรือจิตวิญญาณที่เฉลียวฉลาดหลอก (เฉโก) ในตัวคนนี่แหละ จับผีในตัวตนให้ได้ โดยเฉพาะใน **"ตัวเรา"** นี่แหละ **"ผีจริง"**

๑ คนหลอกคนคือคนผีๆ ๑

คนตายหลอกคนไม่เป็นหรอก คนเป็นนี่แหละหลอกคน คนตายหลอกคนไม่เป็น ไม่เป็น ! อาตมายังไม่เคยเห็นคนตายหลอกคน มีแต่คนเป็นหลอกคน ก่อนอื่นคนเป็นหลอกคนก่อนว่าอย่าไปอยู่ใกล้คนตายนะ อยู่ใกล้คนตายเเล้วจะเป็นผี อั้ยคนเป็นนั่นแหละหลอกคนเป็น ให้คนเป็นนั่นนะไปกลัวศพคนตาย แล้วก็ไปเกิดภาพหลอนตัวเอง เห็นเป็นรูปร่างลุกขึ้นมาแล้วจากร่างศพเอ้า ! แล้วกัน ตาของตัวเองนั่นแหละไปฟั่นเฝือ ตาฟาง ปั้นสร้างรูปขึ้นมาหลอกตัวเอง หัวโกร๋นตายไปก็มี มีจริงๆ ถูกคนนี่แหละหลอก อั้ยศพน่ะมันไม่รู้เรื่องเลย ศพไหนๆ ก็ไม่รู้เรื่อง

คนตายแล้วมีแต่จะเป็นผงคลีดิน มันไม่เกี่ยวเลย แต่คนนี้ไปหลอกคนเข้า สร้างคอนเซ็ป (concept) ไว้ตั้งแต่ตัวเล็กกระจ้อย กลัวผีนะ กลัวคนตายนะ อย่าไปใกล้นะ นั่นป่าช้านั่นที่มืดๆ น่ะ เดี๋ยวจะมีผีอยู่

จริงๆ แล้วที่มืดๆ ผีชั้นหนึ่งชั้นสูงไม่ค่อยอยู่หรอก ที่สว่างๆ น่ะผีชั้นสูงอยู่ แล้วแสดงบทบาทความเป็นผี คือหลอกได้ชัด นี่คือความหลอก และนี่คือผีชั้นสูง ผีที่ต้องอาศัยที่มืดๆ หลอกคนนั้นผีชั้นสอง ผีชั้นต่ำ ยังไม่แน่จริง มือยังอ่อน พยายามรู้จักผีให้จริง เดี๋ยวนี้ผีก็ไม่รู้ผีแล้ว ศาสนาสอนผีอะไรก็ไม่รู้ เป็นผีแบบศาสนาอื่นลัทธินอกพุทธ ที่ไม่รู้แจ้งความจริง โดยเฉพาะเรื่องจิตวิญญาณ เรื่องนรก–สวรรค์ เรื่องผี เรื่องพระ ที่เป็นสัจธรรมแท้ๆ

ศาสนาพุทธไม่ได้สอนผีอย่างนั้น แต่สอน **"ผี"** แท้ๆ ในร่างกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก ที่มี **"ผี"** อยู่ในนี้ จับได้ไล่ทันจับมั่นคั้นตาย จนได้เป็นเทวดา เป็น **"พระ"** กันจริงๆ

❛ ผีคืออะไร ? อยู่ที่ไหนเอ่ย ? ❜

ศาสนาพุทธสอนผีให้รู้ความจริงว่า **จิตวิญญาณผู้ใด** มัน**คิดเรื่องหลอกคน**ขึ้นมา **จิตวิญญาณนั่นแหละคือผี** จิตคนนี่แหละ อื่นอย่างนั้นไม่เกี่ยว ไม่ต้องไปยุ่งมัน ถ้าผู้ใดจับประเด็นอย่างนั้นไม่ถูกก็ไม่ได้ฆ่าผี แล้วไม่ได้เป็นพระ

ผู้ใดฆ่าผีได้ หรือฆ่าจิตวิญญาณที่มันหลอกคนได้ โดยเฉพาะเรา มันหลอก **"เรา"** อยู่นี่แหละ คือ อวิชชา คือโมหะ อุปาทาน และเราก็หลอกเขาอยู่ เราเป็นผี เราปราบการหลอกคนซะ ปราบการหลอกตนเองให้ได้ กลายเป็นคนตรง เป็นคน

ซื่อสัตย์ กลายเป็นคนบริสุทธิ์ ไม่มีความโลภเป็นตัวผลักดันให้หลอกเขา โกหกเขา ขี้โกงเขา นั่นแหละเราฆ่าผีในตัวเรา แล้วเราก็จะเป็นพระแท้ๆ ๆ พระอริยะ อริยะๆ ขึ้นเรื่อยๆ ศาสนาพุทธสอนคนให้เป็นอย่างนี้

ศาสนาพุทธไม่ได้ไปสอนคนให้ไปวุ่นวายเรื่องผี เป็นอาตมัน เป็นเรื่องอะไรๆ เกี่ยวกันอยู่ ล่องลอยอย่างโน้น อย่างนี้ไปเชิญเข้ามาทรง ทรงแล้วก็มาให้หวย มาให้อะไรต่ออะไร นั่นเปลือก จนกระทั่ง ขอเรียกว่านั่นเปลือก ที่เขาโยนลงขยะแล้วด้วย เข้าทรงอั้ยโน่นอั้ยนี่ บอกอั้ยโน่นอั้ยนี่ ทำอะไรต่างๆ นานาอยู่ โถ ! คน ตาดีๆ จิตดีๆ ประสาทดีๆ ยังช่วยกันไม่ได้เลย เวลาเข้าทรงน่ะรู้เรื่องมั้ย ? ไม่รู้เรื่องเลย ก็ไปหลง อู๊ย ! เก่งจริงๆ หน็อยคนไม่รู้เรื่องเลย ยังว่าเก่งชะอึก พอเข้าทรงแล้วไม่รู้เรื่องเลยนะ ยิ่งไม่รู้เรื่องเลยก็ยังหลงว่าเก่งจริงๆ เอ ! อั้ยคนรู้เรื่องยังทำไม่ค่อยได้เลย แล้วอั้ยคนไม่รู้เรื่องมันทำอะไรให้ แล้วมันยังไงกัน เขาบอกว่าเอาอั้ยนั่นไปกิน เอาอั้ยนั่นไปดื่ม เอาอั้ยนั่นไปทำอย่างโน้น อย่างนี้ก็ทำตามอะไรมาบอก ไม่รู้ ? เทวดา! อะไรก็ไม่รู้มาบอก ? คุณรู้เรื่องมั้ย ? ไม่รู้เรื่องเลย ! เอาเถอะใครจะอยู่กับยาผีบอก อยู่กับกิจกรรมผีบอก ก็จงทำไป กิจกรรมผีบอก อั้ยผีอย่างนี้ศาสนาพุทธไม่ให้ยุ่ง แล้วให้เลิกสนใจด้วย ให้ใช้เหตุผล ให้ใช้ปัญญา ให้ใช้สิ่งที่ดี อย่างรู้ชัดแจ้ง ไม่ใช่ไสย ไม่ใช่มืดบอด ไม่ใช่มืดดำ ไสยแปลว่ามืด แปลว่าหลับ แปลว่านอนเหมือนคนหลับไม่รู้ ไม่ตื่น นั่นเอง

๑ พุทธคือศาสตร์แห่งความจริงที่ท้าทายให้พิสูจน์ ๑

พุทธะ แปลว่า **คนรู้ คนตื่น** มันตรงกันข้ามกัน ศาสนาพุทธรู้ ถ้าศาสนาใดเป็นไปด้วยความไม่รู้ แล้วไม่มีเหตุไม่มีผล ศาสนานั้นตรงกันข้ามกันเลยกับศาสนาพุทธ พยายามพิจารณาให้ดี ศาสนาพุทธนี่เป็นผู้ที่รู้ เป็นผู้ที่มีเหตุมีผล เป็นผู้ที่ตื่น เป็นศาสนาวิทยาศาสตร์

คำว่าวิทยาศาสตร์ อันนี้ไม่ได้หมายความว่า ไปสร้างวัตถุรูปร่างอย่างโน้น

วิทยาศาสตร์คำนี้ เอาความหมายแค่เพียงว่า เป็นศาสตร์ที่ได้พิสูจน์ มีเหตุมีผล จับต้นชนปลายได้ถูก มีที่มามีที่ไป เรียกว่าเป็นศาสนาที่ต้องพิสูจน์ จึงเรียกว่าศาสนานี้เป็นวิทยาศาสตร์ ศาสนาพุทธนี่เป็นวิทยาศาสตร์ด้วยเหตุผล พิสูจน์ได้ ไม่ใช่ศาสนาพุทธเป็นวิทยาศาสตร์เพราะไปเล่นอยู่กับวัตถุ พิสูจน์วัตถุเท่านั้น ไม่ใช่เท่านั้น พิสูจน์ได้แม้นามธรรม ที่ใช้วัตถุเข้าประกอบพิสูจน์เอาไม่ได้

แต่ศาสนาพุทธพิสูจน์นามธรรม สิ่งที่เล็กยิ่งกว่าวัตถุ แล้วพิสูจน์จริงๆ ด้วย พิสูจน์ที่ตัวเรานี่แหละเป็นห้องแล็บ ตัวเราเป็นเทสทิ้ว (test tube) ตัวเราเป็นเครื่องอุปกรณ์การพิสูจน์ ตัวเราทำตัวเราเป็นมิเตอร์ที่จะแจ้งผล แจ้งสิ่งที่เป็นพลังงานชิ้นเล็กชิ้นน้อยออกมาให้มีจำนวนที่อ่านออก ทำตัวเราเป็นมิเตอร์รู้เองจริง มันบอกค่าบอกราคาออกมาเลย โซ้ล (solve) ออกมาได้จริงๆ ศาสนาพุทธเป็นวิทยาศาสตร์ด้วยเหตุประการอย่างนี้ คือเป็นศาสนาที่ได้มีการพิสูจน์ได้จริง มี **"ของจริง"** แท้ ถึงขนาดมีภาวะของ **"อนัตตา"** ของ **"สุญญตา"** ที่ยิ่งกว่า **"สุญญกาศ"** คุณ

พิสูจน์เอง ใครพิสูจน์แทนใครไม่ได้ เพราะห้องแล็บ (lab) ของคุณ คุณก็ต้องเข้าเอง ใครจะไปเข้าสวมห้องแล็บของคนอื่นนั้นไม่ได้ ห้องแล็บของใครของมัน นี่ศาสนาพุทธ

เพราะฉะนั้น จะเห็นได้ว่า เดี๋ยวนี้เปลือกของศาสนาพุทธ จนกระทั่งอาตมาขอเพิ่มขยะเน่าลงไปด้วยนี่ มันมากกว่ามาก เหลือเกิน มากจริงๆ นี่อาตมาพูดสู่พวกคุณฟังด้วยสิ่งที่อาตมารู้ สิ่งที่อาตมาเข้าใจสิ่งที่อาตมาได้พิสูจน์มาเอง มีเอง และอาตมา พูดนี้ขอยืนยันว่าอาตมาเข้าใจอย่างนี้ เห็นอย่างนี้ หรือว่าจริงอย่างนี้ คุณฟังแล้วจะเห็นด้วย จะเชื่อหรือไม่ อาตมาไม่มีสิทธิ์ อาตมามีสิทธิ์ พูดความจริงจากใจของอาตมาเท่านั้น

อย่าเชื่ออาตมาง่ายๆ ศาสนาพุทธไม่สอนให้คนเชื่อคนง่าย ศาสนาสอนให้คนพิสูจน์ ไม่ใช่สอนให้คนเชื่องมงาย แม้อาตมาพูดนี้ อาตมาก็ขอบอกคุณ เตือนสติคุณว่าอย่าหลงเชื่อทันที อาจจะเห็น ด้วยบ้าง แต่อย่าเพิ่งเชื่อทันที ถ้าอยากเชื่อ อยากเห็นจริง จน คุณแน่ใจเอง แล้วคุณเชื่อตัวเอง ไม่ได้เชื่ออาตมา ไม่ได้เชื่อ พระพุทธเจ้า ไม่ได้เชื่อใคร เพราะคุณได้พิสูจน์จริง คุณก็ลองเอา สิ่งที่คุณเห็นว่า เออ ! นี่น่าจะลองพิสูจน์ดู แล้วคุณไปพิสูจน์ แล้วคุณ จะได้รับความจริงอันนั้น จึงเรียกว่าสัจธรรม เป็นความจริงที่รู้ แล้วกระทำลงไปด้วย จนกระทั่งเกิดผล สัมผัส ไม่ใช่รู้เพียงทฤษฎี เพียงแค่คำบอก แต่รู้แล้วไปพิสูจน์ออกมาจนสัมผัสจริงใน **"ของจริง"** ในภาวะจริงนั้นๆ

มันสัมผัสยาก เพราะมันเป็นนามธรรม คุณต้องสัมผัส ด้วยตัวคุณเอง อาตมาสัมผัสของอาตมา คุณสัมผัสของคุณเอง แล้วคุณจะยืนยันเอง

เท่าที่เวลามี นี่ก็พูดเกินกว่าชั่วโมงมากหน่อยแล้ว ซึ่งอาตมาได้รับนิมนต์มาเทศน์ให้ฟัง หรือใช้ภาษาสมัยใหม่ว่าปาฐกถาก็ตาม ภาษาสมัยเดิมท่านเรียกว่าแสดงธรรมกถา มาปาฐกถาที่เป็นธรรมะ ก็คือธรรมกถา ปาฐกถาเรื่องธรรม ก็คือปาฐกถาธรรม และอาตมาได้แสดงปาฐกถาธรรม หรือเทศน์มาพอสมควรแก่เวลา

แต่ไม่ใช่ว่าอาตมาจะปลีกตัวขอเวลาไปจากคุณ อาตมาไม่รังเกียจที่จะอยู่ที่นี่อีก ถ้าคุณยังสนใจ แล้วอยากจะถามไถ่

หรืออยากจะอภิปรายซักฟอก หรือทำอะไรก็ตามแต่เห็นว่าอาตมายังมีสิ่งที่ยังไม่ค่อยตรง ยังไม่ค่อยสะอาดทีเดียว ยังไม่แจ๋วทีเดียว ยังเปื้อนๆ เปรอะๆ อยู่ อยากจะซักฟอกให้อาตมาก็เอา ! เตรียมแปรงขึ้นมา เตรียมผงซักฟอกขึ้นมา เตรียมไว้แล้วอาตมาจะยื่นส่วนที่คุณต้องการซักฟอกให้คุณซักฟอกทันที

แต่ถ้าใครเห็นว่าเหมาะสมแก่เวลา มีธุระอื่น ห้องนี้จะใช้ได้อีกต่อไปหรือไม่ บอกอาตมาด้วย ก็ขอพักสำหรับเรื่องวันนี้ แต่ถ้าเผื่อว่ายังเป็นไปได้ต่อได้อยู่ ก็ต่อได้ นี่เพิ่งเที่ยงครึ่ง จะไปอีกถึงบ่าย 2 โมง 3 โมงก็ยังได้

เมื่อวานนี้อาตมาไปบรรยายที่อยุธยา ก็กำหนดกันกับนายกยุวพุทธที่นั่นว่า จะบรรยายสักชั่วโมงหนึ่ง ก็ต่อกันซะ 3 ชั่วโมงครึ่ง อาตมาต้องขอจบเองเพราะเมื่อย

ก็ไม่ว่านะ ถ้าไปได้อยู่ อาตมายังทนได้ ก็ไม่มีปัญหา

๏ สรุปท้ายการบรรยาย ๏

สำหรับการบรรยาย ที่อาตมาบรรยายตามหัวข้อพุทธเปลือกๆ ก็ขอสรุปลงแต่เพียงเท่านี้ คือสรุปลงว่าศาสนาพุทธ

นั้น มันหุ้มไปด้วยเปลือกตามที่อาตมาได้ตั้งต้นมาตั้งแต่ **"เนื้อแท้"** แล้วก็ขยายเปลือกที่เป็นเปลือกในๆ ออกมา อย่างเปลือกที่ลึก ละเอียด จนกระทั่งกลายมาเป็นเปลือกที่หยาบ จนกระทั่งเกินกว่าที่อาตมาจะยอมเรียกว่าเปลือกแล้ว เรียกว่ามันเป็น **ขยะเน่า** ที่จะต้องทิ้งลงถังไปแล้วนั่นน่ะ ขยายออกมาให้ฟังแล้ว

ใครเห็นเปลือกขนาดไหน คุณก็พยายามเลือกออกมา คุณด้วย อย่าว่าแต่พระท่านเลย พระท่านมีเปลือกอย่างนั้น คุณเป็นพุทธศาสนิกชน ต้องรักษาศาสนา ช่วยกันด้วย อย่าไปสนับสนุน ถ้าสามารถจะบอกกันได้ ถ้าคุณกล้าบอก บอก! อย่าไปถือคติว่า ชั่วช่างชี ดีช่างสงฆ์ อย่า! คติอย่างนี้ทำลายศาสนา ถ้าคุณไม่เป็นพุทธจริง คุณอย่าไปก้าวก่าย แต่ถ้าคุณเป็นพุทธศาสนิกชนด้วย คุณต้องดูแลศาสนาด้วย เพราะศาสนานี้เป็นของคุณด้วย

คำว่าของคุณนี้ เดี๋ยวจะว่าเอาว่าอัตตาๆ พวกเคร่งภาษานี่มันชอบตี ก็ใช่ ! เราก็ต้องรู้ในอัตตาว่า**เราเป็นพุทธ เราก็ต้องดูแลพุทธ** เพราะฉะนั้นพุทธนี้เป็นที่พึ่งของเรา ผู้ยึดถือพุทธเป็นหลักใหญ่ เราก็ต้องดูแล ช่วยกันคนละไม้คนละมือ คุณกระทำจริง คุณก็ได้ช่วยเขาจริง ถ้าคุณทำได้แล้ว คุณไปว่าพระที่นุ่งเหลืองห่มเหลืองยังทำไม่ดี ทำไม่ได้ พระนุ่งห่มเหลืองยังติดอบายมุข ซื้อโทรทัศน์มอมเมามาดูมวยอยู่เหยงๆ คุณว่าได้เลย ถ้าคุณเองไม่ติดแล้ว

ไม่ใช่ว่าคุณกลับมาบ้าน คุณก็เปิดดูมวยอยู่เหยงๆ ซ้ำพนันกับเพื่อนอยู่เหยงๆ เหมือนกัน อย่างนี้ก็ไม่ได้นะ อย่างนั้นคุณ

ก็เหมือนกับแม่ปู แล้วคุณก็จะไปทักลูกปู อั้ยลูกปูนี่เดินเบี้ยวจริงโว้ย ! หน็อย ! ตัวเองไม่ดูตัวเองขนาดไหน อย่างนี้ไม่เอา

แต่ถ้าคุณได้แล้ว คุณไปทักได้ คุณไปว่าท่านได้ คุณไปเตือนท่านได้ ขนาดนั้นยังต้องประมาณ มีบันยะบันยัง ต้องมีสัมมาคารโว เพราะฉะนั้น คุณทำได้แล้ว **พุทธเหมือนกัน อย่าทำลายพุทธด้วยกันเลย** คุณเตือนได้ คติชั่วช่างชี ดีช่างสงฆ์ เลิก ! เป็นคติที่ทำลายศาสนา อย่าไปทำอย่างนั้น แล้วคุณปฏิบัติตนให้ดีซะก่อน แล้วคุณไปบอกท่าน บอกด้วยการคารวะด้วยประมาณขนาด กาละ เทศะ ฐานะ ให้ดีๆ เราถือว่าท่านอยู่ในยูนิฟอร์ม (uniform) ที่ดี การประพฤติท่านไม่ดี เราก็เตือนท่านให้ดีตามยูนิฟอร์ม

เพราะ**เมื่อสวมยูนิฟอร์มพระเข้าแล้ว ก็ควรจะปฏิบัติให้ได้ตามหน้าที่ ตามกฎเกณฑ์ เมื่อปฏิบัติไม่ได้ก็ถอดยูนิฟอร์มออก** เพราะฉะนั้นยูนิฟอร์มนี้ เป็นเครื่องประกาศว่าฉันอยู่ในกฎเกณฑ์อันนี้ ฉันอยู่ในหน้าที่อันนี้ ฉันอยู่ในเนื้ออันนี้ อยู่ในสาระอันนี้ เมื่ออยู่ในเสื้ออันนี้ สาระอันนี้ ทำสาระอันนี้ไม่ได้ ก็ควรถอดยูนิฟอร์มออก เพราะฉะนั้นเราเตือนกันได้ ไม่เช่นนั้นมันเบี้ยวมันเลอะ

ก็ขอสรุปเรื่องพุทธเปลือกๆ ลงแต่เพียงเท่านี้ พูดละเอียดกว่านี้ก็พูดได้ แต่ก็สมควรตามเวลา ต่อไปนี้ใครจะถามอะไรหรือจะเขียนกระดาษมาถาม หรือจะลุกขึ้นถามเดี๋ยวนี้เลย เชิญ !

ใช้ที่สถานที่ที่สนามหญ้าต่อก็ได้ อาตมาไม่เกี่ยงเรื่องสถานที่ ได้เอ้า ! ถ้าสถานที่นี้ไม่ค่อยสะดวกที่จะให้ต่ออีก เป็นการใช้เกินกำหนด ฉะนั้นเราก็ต้องเคารพซึ่งกันและกัน เอื้อเฟื้อกัน

เพราะฉะนั้น ต่อไปถ้าใครยังสนใจอยู่ ก็โยกย้ายออกไปสนามหญ้า ใครจะมีธุระอะไร หรือโอกาสหน้าพึงพบกัน พึงหาความรู้ แล้วเอาสิ่งที่ดีไปพัฒนาตน ให้สมกับการเกิดมาเป็นมนุษย์ คือสัตวโลกที่จะพัฒนาตัวเองให้เจริญขึ้นมาเรื่อยๆ อย่าทำตนเป็นโมฆบุรุษ เกิดมาตายเปล่า หรือเกิดมาแล้วก็ทำตัวเองให้เลวลงกว่าเก่า อย่าทำอย่างนั้นเป็นอันขาด พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราไม่ได้สอนให้คนเกิดมาเป็นโมฆบุรุษ นอกจากไม่เป็นโมฆบุรุษแล้ว ก็ไม่สอนให้คนเกิดมาแล้วสั่งสมความเลวยิ่งกว่าเก่าลงไปอีก ไม่สอนเลย สอนให้เราก้าวหน้าเสมอๆ ก็ขอยุติสำหรับในห้องนี้แต่เพียงเท่านี้

การมีรูปธรรม–นามธรรมที่ถูกแล้ว ดีแล้ว อยู่กับเราเสมอๆ นั้น นั่นแหละคือ ความเป็นผู้ **"ทรงธรรม"** ที่แท้ และถึงมันจะไม่มีเสียงออกมาเป็นคำเทศนา แต่มันก็แสดงธรรม หรือแจกธรรมเป็นทานอยู่ทีเดียว ตลอดเวลาที่เรามีเราเป็น แม้จะไม่มีผู้คนสัมผัสพานพ้องก็ตาม

การมีรูปอธรรม–นามอธรรมที่ชั่วแล้วเลวแล้ว อยู่กับเราเสมอๆ นั้น นั่นแหละคือ ความเป็นผู้ **"ทรงอธรรม"** ที่แท้ และถึงมันจะไม่มีเสียงออกมาเป็นคำเทศนา แต่มันก็แสดงอธรรม หรือแจกอธรรมเป็นทานอยู่ทีเดียว ตลอดเวลาที่เรามีเราเป็น แม้จะไม่มีผู้คนสัมผัสพานพ้องก็ตาม

8 ก.ค. 2523

"ห้วงน้ำย่อมไม่ท่วมทับเกาะใด ผู้มีปัญญาพึงสร้างเกาะ (ที่พึ่ง) นั้นขึ้นด้วยคุณธรรม คือความหมั่น ความไม่ประมาท ความสำรวมระวัง และความรู้จักข่มใจ "

_______________ **ธรรมบท**

"คนที่พูดถ้อยคำมีประโยชน์ แม้มาก แต่เป็นผู้ประมาท ไม่ทำตามถ้อยคำนั้น ผู้นั้นย่อมไม่ได้มีส่วนแห่งคุณธรรมที่ทำให้เป็นสมณะ เหมือนคนเลี้ยงโค นับโคให้ผู้อื่น แต่ไม่มีส่วนแห่งน้ำนมโค ฉันนั้น

คนที่พูดถ้อยคำมีประโยชน์ แม้น้อย แต่ประพฤติตามธรรม ละ ราคะ โทสะ และโมหะได้ รู้อยู่โดยชอบ มีจิตหลุดพ้นแล้วด้วยดี ไม่ถือมั่นในโลกนี้หรือโลกอื่น ย่อมเป็นผู้มีส่วนแห่งคุณธรรมที่ทำให้เป็นสมณ"

_______________ **ธรรมบท**

"ผู้ใดคาย **กิเลส** ที่เปรียบเหมือนน้ำฝาดได้แล้ว ตั้งมั่นดีใน **ศีล** ประกอบด้วย **ทมะ** (ความข่มใจ) และ **สัจจะ** (ความจริงใจ) ผู้นั้นแล ย่อมสมควรนุ่งห่มกาสาวพัสตร์"

_______________ **ธรรมบท**

"**ความไม่ประมาทเป็นทางแห่งความไม่ตาย** ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย

ผู้ไม่ประมาทชื่อว่าไม่ตาย ผู้ประมาทย่อมเหมือนคนตายแล้ว

บัณฑิตทราบข้อความนี้โดยพิเศษแล้ว ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ยินดีในธรรมเป็นที่เที่ยวไป (แห่งจิต) ของพระอริยะทั้งหลาย ย่อมบันเทิงในความไม่ประมาท ผู้นั้น มีความเพ่งทำความเพียรติดต่อ มีความบากบั่นมั่นเป็นนิตย์ เป็นผู้ฉลาด ย่อมได้บรรลุ**พระนิพพาน** อันปลอดโปร่งจากโยคะ (คือกิเลสที่ประกอบสัตว์ไว้ ในความเวียนว่ายตายเกิด)"

ธรรมบท

จง . . . .

- จริงใจ สมสภาพ เด็ดเดี่ยว ใช้ปัญญา
- ดูตัดสินความเหมาะสมให้ดีที่สุดด้วยปัญญาอันยิ่งทุกขณะ
- และจะต้องพยายามเห็นแง่ที่จะก้าวขึ้นไปทำให้เจริญยิ่งกว่า เป็นลำดับอีกให้ได้เสมอๆ
- แต่จะไม่รีบตะกละทำเกินฐานะอันเหมาะสมในกาละนั้นๆ ก่อนเป็นอันขาด

8 ก.ย. 2522

อาศิรพจน์

อิติปิ โส ภควา
อรหัง สัมมาสัมพุทโธ
วิชชา จรณะ สัมปันโน
สุคโต โลกวิทู
อนุตตโร ปุริสทัมมสารถิ
สัตถา เทวมนุสสานัง
พุทโธ ภควาติ

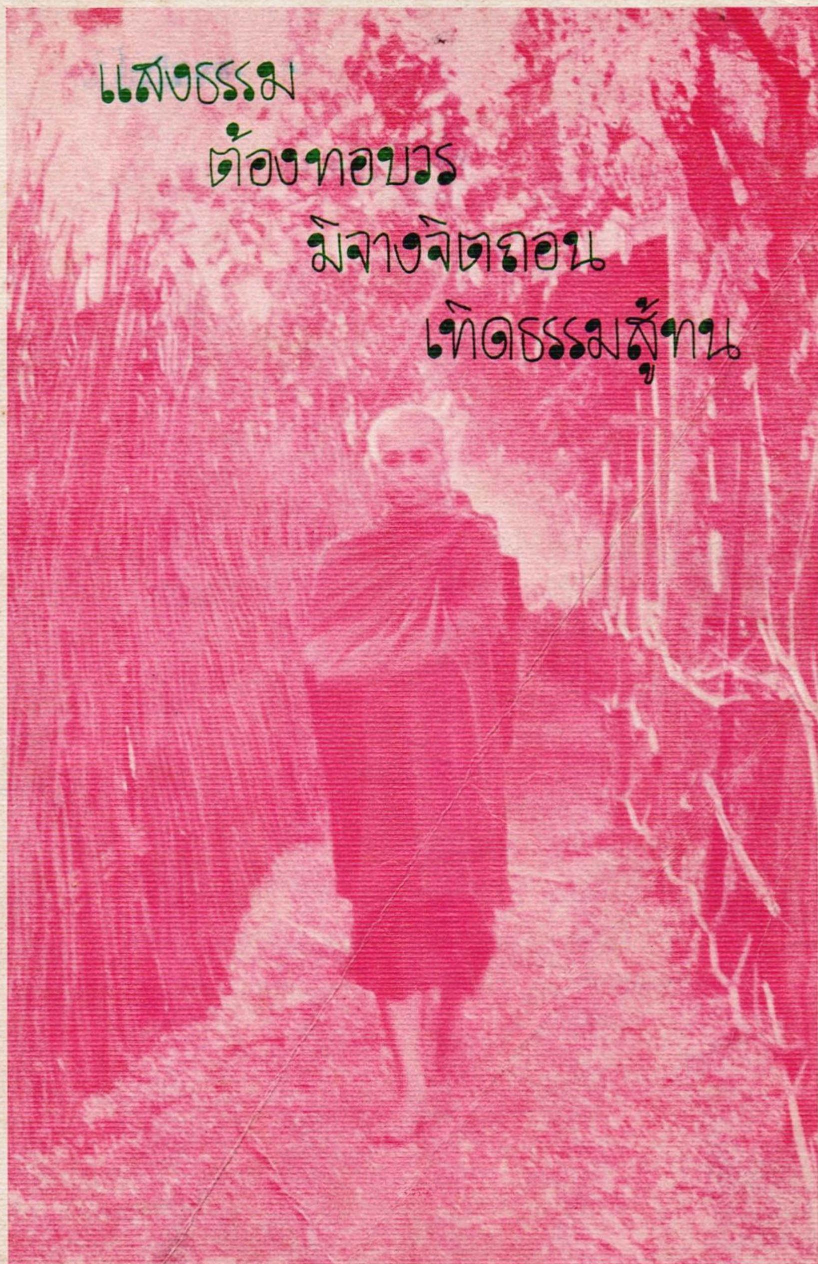
ขอนอบยอบ หมอบกราบคารวะ ด้วย สุดเกล้า สุดเศียร สุดกระหม่อม ของข้าน้อยนี้ แนบ เช็ด เกลือก ถู รอง รับ อยู่ใต้ละอองผงคลีธุลีแห่งฝ่าพระบาท ของสมเด็จพ่อ ผู้เป็นพระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า พระผู้มี "พุทธคุณ" ดังกล่าวข้างต้นนั้น อย่างสุดเทิดสุดบูชายิ่ง

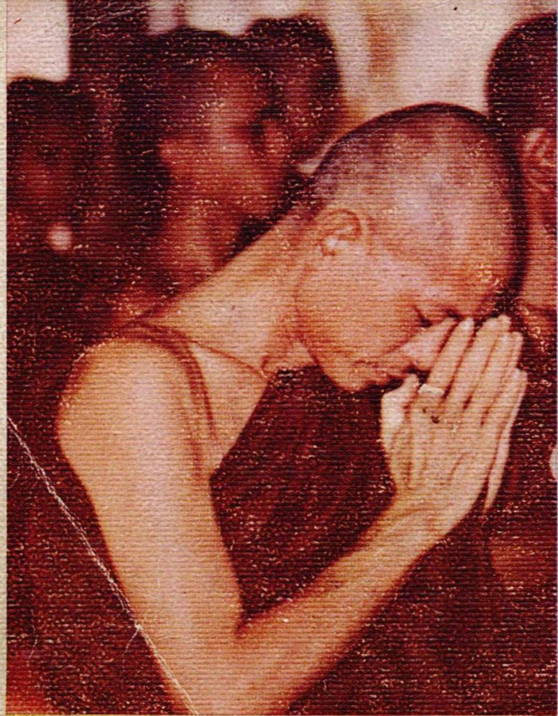
ข้าน้อย ผู้เป็น.....

"สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา
เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง
สยัง อภิญญา
สัจฉิกัตวา ปเวเทนติติ"

.....ได้ทำกิจแล้ว อันคือ **"ย่อมประกาศให้ผู้อื่นได้รู้ทั่วตามแล้ว"** *(ปเวเทนติติ)* ตามที่ข้าน้อยได้ **"ทำให้รู้แจ้งแล้ว"** *(สัจฉิกัตวา)* **อย่างจริง ๆ-เป็นใจของตัวเอง จริง ๆ เป็นเจตนาแท้ของข้าน้อยเอง (สยัง อภิญญา)**

ด้วยสุดเกล้าสุดเศียรสุดกระหม่อม ฯ
ข้าน้อย **"สัมมาสัมพุทธสาวก"**

แสงธรรม
ต้องทอบวร
มิจางจิตถอน
เกิดธรรมสู้ทน

ในโลกนี้
มีความดี มีความชั่ว
และความดี ความชั่วนั้น
ก็มีมนุษย์เป็นผู้กำหนด
และมนุษย์เท่านั้น
ที่จะเป็นผู้รู้ความดี ความชั่วที่ชัดแจ้ง
ผู้จะทำความดี หรือความชั่ว ได้มากที่สุด
ก็คือ มนุษย์
เพราะฉะนั้น
สิ่งที่เลิศยอดสูงสุด
ที่เรียกว่า พระเจ้า
จึงคือ มนุษย์

๑๘ เม.ย. ๒๖